BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 110 ► 15 Nisan / Nîsan 1997 ► 50.000 TL.

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS'TA ALANLARA!

SOKAĞA, MÜCADELEYE, ÖZGÜRLEŞMEYE!

içindekiler

3 **Düzen, işçi-emekçi kanıyla ömrünü uzatan bir yaşayan ölü! O bir leş! Görev, bu leşe reformcuklarla yeni hayat vermek değil, onu devrimle ortadan kaldırmaktır! İşçi sınıfı ve emekçiler, bu leşi devrimle tarihin çöplüğüne gömecektir! DEVRİM İÇİN BİLİNÇLENMEK, ÖRGÜTLENMEK, SAVAŞIM, ... GÜNÜN GÖREVİDİR!**

7 **Uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta alanlara! Sokağa, mücadeleye, özgürleşmeye!**

11 **Kadro sorununda bazı hatalar üzerine...**

12 **"Komünist Enternasyonal'de Kadro sorunu üzerine"**

16 **Aşk ve evlilik ilişkileri üzerine...**

19 **Newroz ve Nevruz kutlamalarına ilişkin...**

23 **Demokratik Kitle Partisi adıyla "Devletin Kürt Partisi" kuruldu...**

26 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN...
• Kadınların kurtuluşu sorununda çizgimizi doğru kavrayalım!
• 8 Mart 1997...

33 ENTERNASYONAL HAREKETTEN...
Bolşevik Partisi/Almanya, enternasyonalist bir temelde inşa edilmelidir!

39 BİLDİRİLER · HABERLER

Değerli Okurlarımız;
Bu sayımızda Kürtçe sayfalara yer veremiyoruz.
Özür dileriz.

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen, 67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Hakim sınıfların boyalı, cırtlak medyasına bakarsanız, çok "tarihi" günler yaşıyoruz. Çok değil, bundan bir ay önce, 28 Şubat'ta çok "tarihi" bir Milli Güvenlik Kurulu toplantısı yapıldı. 31 Mart'ta ise, çok "tarihi" bir başka MGK toplantısı daha yapılacak.

Hiç kuşkunuz olmasın, ondan sonraki aylarda da yapılacaklar, en az şimdikiler kadar "tarihi" olacak. Bu hükümetin ömrü eğer 30 Ağustos'a kadar vefa ederse, 30 Ağustos döneminde yapılacak MGK toplantısı ve arkasından yapılacak Yüksek Askeri Şûra toplantısı, daha da "tarihi" olacak. Öyle ya, 30 Ağustos civarında yapılacak bu toplantılarda, görev süresi dolan bugünkü dört kuvvet komutanının akibeti belirlenecek...

"Tarihi"likten geçilmiyor bugünlerde! Nedir burjuva medyanın üzerine bunca gürültü kopardığı, "tarihi" ilan ettiği toplantılarda yürütülen kavganın özü? Ve bunun "tarihi"liği ne ölçüdedir?

KAVGANIN ÖZÜ: HAKİM SINIFLAR ARASINDA İKTİDAR DALAŞI!

Kavganın en temel özelliği, onun **hakim sınıfların kendi aralarındaki bir iktidar dalaşı** olmasıdır. Bu kavga, esasta işçi sınıfı ve emekçilerin emeğinin sömürülmesi temelinde elde edilen kârların, rantların paylaşım kavgasıdır. Bu kavga; kârların, rantların paylaşımı için belirleyici önemde olan devlet iktidarında pay kapma kavgası!

Bu kavgada işçi sınıfı ve emekçilere, ezilenlere öngörülen –ve ne yazık ki onların da oynadığı– rol, figüranlık, şu veya bu kesimin "askerliğini yapma" rolüdür. Bu kavgaya işçi sınıfı ve emekçiler kendi bağımsız sınıf örgütleri ve siyasetleriyle değil, hakim sınıfların siyasetlerinin peşinde katılıyorlar.

Hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, gelinen yerde, geleneksel kemalist, askeri faşist devlet, bir yandan "toplumu ve devleti sivileştirme" iddiasıyla devlette liberalleşme isteyen burjuva kesimleri tarafından, bir yandan da din

Düzen, işçi-emekçi kanıyla ömrünü uzatan bir yaşayan ölü! O bir leş! Görev, bu leşe reformcuklarla yeni hayat vermek değil, onu devrimle ortadan kaldırmaktır! İşçi sınıfı ve emekçiler, bu leşi devrimle tarihin çöplüğüne gömecektir!

DEVRİM İÇİN BİLİNÇLENMEK, ÖRGÜTLENMEK, SAVAŞIM, ... GÜNÜN GÖREVİDİR!

temeline dayalı bir devlet alternatifinin savunucuları tarafından tehdit edilmektedir.

Bu tehditler, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı sürdürülen barbarca bir savaş şartlarında yaşanmaktadır. Gerek "liberalleşme" yanlıları, gerekse RP çatısı altında toplanan din devleti yanlıları kendi alternatiflerine geçişin birdenbire olmasını vb. savunmamakta, zamana yayılan küçük değişikliklerle kendi istedikleri yönde gelişmeler talep etmektedir.

Her iki kesim de, gerçekte oldukça mesafe kaydetmiş durumdadır. RP, bugün DYP ile ortak olarak hükümettedir. DYP, önemli ölçüde Özal'ın "İkinci Cumhuriyetçi" liberalleşme siyasetini üzerlenmiş durumdadır. Kürdistan konusundaki "şahinlik" bununla çelişen bir şey değildir. Çünkü burjuvazinin en "liberal" kesimleri bile, "vatanın bölünmezliği" sözkonusu olduğunda diğerleriyle aynı safta yer tutmaktadır. Yani kısacası, kemalist askeri faşizm yanlıları, en başta da bu faşizmin merkezi iktidar odağı ordu, kendilerini köşeye sıkışmış durumda hissetmektedir. Bu kesim kendisinin iktidardan adım adım tasfiye edildiğini ve edileceğini görmüştür ve frene basmak gereğini duymuştur.

Yapılan MGK toplantılarında hükümete dikte edilen kararlar; medyanın çok önemli bir bölümü üzerinden andaki hükümeti devirme yönünde yürütülen kampanya; DYP üzerinde koalisyonu bozması için yapılan baskılar; RP ve DYP dışındaki diğer burjuva partileri üzerinde "parlamentoda bir alternatif çıkarma" baskıları... vb. gerçekte geleneksel kemalist, askeri faşist kesimin iktidarının tasfiyesi tehlikesine karşı tepkinin ifadesidir. Bu kesim, eğer kendi istediği yönde parlamenter çözümler bulunmazsa, 12 Eylül benzeri bir açık askeri müdahale tehditini de tanklarla seslendirmiş durumdadır.

KAVGADA DESTEKLENECEK YAN YOK!

Bu kavgada, kavganın tarafları işçileri, emekçileri kendilerini desteklemeye çağırıyor. Devlet iktidarından pay kapma dalaşını, yani sömürüleni paylaşma dalaşını, "halk için", "millet için", "vatan için", "demokrasi için", "din için", "özgürlük için" vb. mücadele olarak göstermeye çalışıyorlar. Gerçek ne? Desteklenecek birileri var mı? Kavganın taraflarına bakalım:

Geleneksel kemalist, askeri faşist devlet takımının oyuncuları içinde en başta ordu geliyor. Bu ordu, kemalist TC'nin kuruluşundan bu yana siyasi iktidarın merkezinde olmuştur. Silahlar, her dönem siyasete kumanda etmiştir! "Kumanda"nın elden kaçırılma tehlikesinin ortaya çıktığı noktalarda, ordu siyasi idareye bizzat el koymuştur.

1960'dan bu yana, ordunun siyasetin esas merkezi olduğu anayasaya da yazılmış, Milli Güvenlik Kurulu denen kurum, anayasa maddesi haline getirilmiştir. Ordu, en büyük patronlardan biri durumundadır. Ordunun üst kademeleri, ülkemizde işbirlikçi, büyük bürokrat burjuvazinin önemli bir parçasıdır. Yani faşist generaller, bugünkü rejime sahip çıkarken bunu "vatan", "millet" aşkına değil, kendi çıplak sınıf çıkarları için yapıyorlar. Ordu, siyasette belirleyici konumunu elinden kaptırmak istemiyor.

Geleneksel, kemalist askeri faşist düzenin burjuvazi içindeki en temel dayanağı, devlet iktidarının nimetlerinden yararlanarak palazlanan işbirlikçi bürokrat burjuvazidir. En büyük işverenlerden biri durumundaki devletin bütün yüksek "memurları", genel müdürler, KİT'lerdeki genel müdürler vb. bu kesimin içindedir. Bunlar "atanmışlar" olarak, anda, seçilmişlerin üzerinde bir konuma sahiptirler. Ve bu durum değişirse kaybedecekleri çok şey vardır. "Devletin küçültülmesi", "özelleştirme" vb. bunların gözünde yok edilmeleri yönünde saldırı ve çağrılardır. Gerçek durum da budur. Bu yüzden, örneğin bir Anayasa Mahkemesi Başkanı, bugünkü düzeni dişiyle tırnağıyla savunurken, gerçekte "demokrasi" vb. değil, kendi varlığını, çıplak sınıf çıkarını savunmaktadır.

Siyasi partilerden en başta CHP olmak üzere DSP, ANAP ve MHP, esas devlet partisi olma konusunda birbirleriyle yarışıyor. Bunların hepsinin savunduğu andaki devlettir! Yani kemalist faşist diktatörlük! Yani Türk ırkçılığı, şovenizmi! Yani emperyalizme uşaklık! Yani mafyalaşmış devlet!

Bu yaniler sayfalarca uzatılabilir. Fakat bir yararı yok! Bu devletin ne olduğunu, her emekçi kendi somut

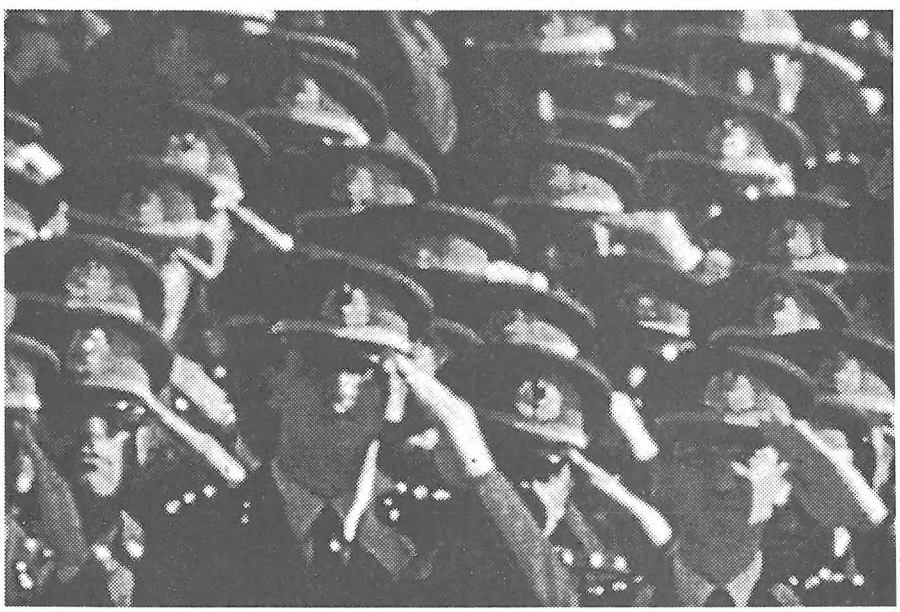

pratiğinde bilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından bu devletin savunulacak bir yanı yoktur! Bu devlet saldırının, yıkma eyleminin hedefidir.

Bu devletin savunucuları hep bir ağızdan sesleniyor: Şeriat tehlikesi var! Şeriat'a karşı "laik, demokratik cumhuriyeti koruyalım"! Laik demokratik cumhuriyet dedikleri bugünkü düzen! Gerçekte laiklik de, demokratiklik de hak getire! Laiklik dedikleri, gerçekte kemalist faşist devletin yorumladığı biçimiyle bir din devleti! Güya din ve devlet ayrı! Gerçekte ise din devletin kontrolünde! Bu bağlamda kavga, gerçekte "şeriat"la "laiklik" arasında değil, islamla kendisi adeta din olan kemalizm arasındaki bir kavga! Şimdi islamcı faşistler, islam dinini kemalizmin elinden almaya çalışıyorlar. Kavganın özü bu. Bu kavgada desteklenecek bir yan yoktur. İki taraf da birbirinden berbattır.

Demokrasi bağlamında da durum benzerdir. İslamcı faşizmin demokrasiye karşı olduğu, onun tanrı adına konuşan bir zümrenin faşist diktatörlüğü olduğu ve olacağı açıktır. Peki ama, kemalist diktatörlüğün demokrasiyle ilgisi ne? Onu ayaklar altına almaktan gayrı? Onun adına faşizm uygulamaktan gayrı? Bu kavgada bunların birinde yer almak, işçi sınıfının ve emekçilerin işi olamaz.

Kavganın diğer tarafında, sınıfsal alanda, en başta işbirlikçi burjuvazinin "liberal" kanadı var. Bunlar bürokrat burjuvazinin gücünün kırılmasından, siyasi alandaki kararlarda bunların belirleyici konumdan çıkarılmasından yanalar. Kendi üzerlerindeki bürokrat baskı ve denetimin kırılmasını, daha "serbest" bir piyasa ekonomisinin sınırsız egemenliğini savunuyorlar. Savundukları, görünürde "sivilleşme", "demokratikleşme" vb.'dir. Gerçekte ise, çıplak sınıf çıkarları, sınırsız sömürü özgürlüğüdür.

Bu siyaset, siyasi planda, bugün Çiller'in DYP'si tarafından üzerlenilmiş durumda. Çiller'in DYP'si esasta işbirlikçi burjuvazinin liberal kesimlerinin partisi olmasına rağmen, burjuvazinin kitlesel olarak önemli bir kesimini oluşturan orta burjuvazinin de çıkarlarını savunur pozlara giriyor! Burada amaç, kitlesel bir destek kazanmak ve bu kesimin, en başta da RP'nin temel dayanaklarından biri olmaktan çıkarılması.

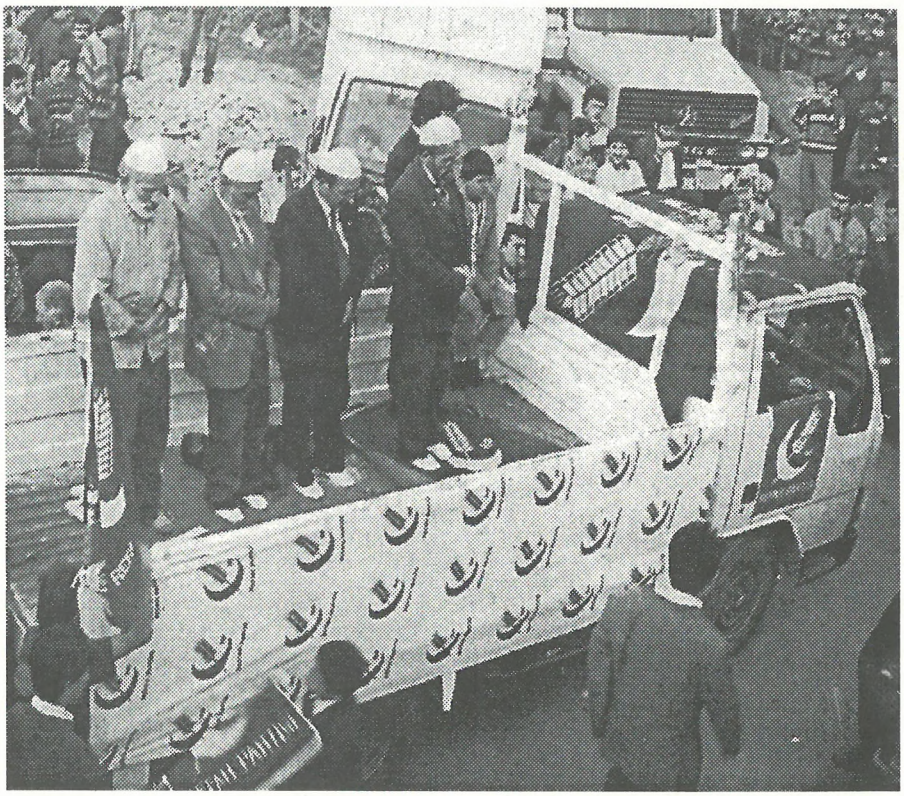

RP, bu kavgada siyasi planda, esas kavga tarafı olan parti. Bu parti, programı itibariyle islam dinine dayalı bir düzeni kurmak isteyen bir partidir. Din devleti, bu partinin sonal hedefidir. Fakat, bu sonal hedefe bir anda varmanın mümkün olmadığının bilincinde ve zamanın kendileri lehine çalıştığının hesabı içinde, bu parti şimdi hükümet partisi olarak, kemalist düzenle uzlaşmalara girerek; düzeni süreç içinde "reformlarla" dönüştürme siyaseti izlemektedir. Ve RP, kemalist faşist devletin baskılarından yılan, hakim sınıfların diğer partilerinin sahtekarlıklarından bıkan seçmenlerin nezdinde büyüdüğünün bilincinde olarak bugün en ateşli "demokrasi" savunucusu pozlarında ortaya çıkmaktadır.

O, askeri darbe tehditlerine karşı "demokrasi"yi savunmaya çağırıyor diğer burjuva partilerini ve halkı. Görünürde, gayet demokrat ve liberal pozlarda "herkes istediği gibi giyinsin", "herkes istediği okula gitsin" vb.'ni, "insan hakları"nı vb. savunur görünüyor. RP, gerçek anlamda iktidar haline gelene dek demokrasi havariliğine devam edecektir. Fakat, gerçek anlamda iktidar haline geldiğinde, uygulayacağı islami faşizm olacaktır. Bunun ne olduğunu anlamak için, İran'a, Afganistan'a bakmak yeter! O halde, bu kavgada desteklenecek yan yoktur!

GÖREV, BURJUVAZİDEN BAĞIMSIZ OLARAK, İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİLERİN KENDİ KAVGASINI, DEVRİM KAVGASINI YÜRÜTMEKTİR!

Bu kavgada desteklenecek bir yan olmadığı temel düşüncesi, bugün üzerinde ısrarla du-

rulması gereken bir düşüncedir. Çünkü egemen olan düşünce, ehven-i şer düşüncesidir. Yani kötülerin içinde iyi olan seçilip onun desteklenmesi, daha doğrusu kuyruğuna takınılması, siyaset yapmak olarak görülmekte, ehven-i şer siyasetinin reddiyse, pratik siyaset yapmanın reddi olarak tanıtılmaktadır.

DİSK, Türk-İş, KESK gibi en büyük sendikal örgütler, hakim sınıfların iktidar dalaşında, işçileri, kemalist faşist düzenin savunulması siyasetine seferber etmeye çalışmaktadır. Onlar bunda oldukça başarılıdırlar da...

Kendine "sosyalist" adı veren bir dizi legal partinin siyaseti de, şeriat tehlikesine karşı kemalist faşizmi koruma siyasetidir. "Ya istiklal, ya ölüm!", "Ya şeriat, ya cumhuriyet!", "Devrim kanunları uygulansın!" çığlıkları atan İP, bu alanda şampiyonluğu kimseye kaptırmamaktadır. Bunlar, şeriat öcüsü karşısında, askeri darbe alternatifine sarılacak kadar "demokrat"tırlar! 12 Mart'ın ve 12 Eylül'ün sıkıyönetim mahkemelerinde, kendilerinin en büyük TC savunucusu olduğunu, kendilerine haksızlık edildiğini savununlardan başka bir tavır beklemek de abestir.

Buna karşı, kemalist diktatörlüğe karşı olsun da ne olursa olsun kafasında olanlar, RP'nin "mücadelesi"ni demokrasi mücadelesi olarak görenler de vardır. "Sivil toplumcu" kimi "sosyalistler" de bu konumdadır.

Kötülerin içinde iyisinin seçilip bunun kuyruğuna takılma siyaseti, kesinlikle devrimci, sosyalist, komünist bir siyaset değildir. Bu siyasetle işçi sınıfı ve emekçi yığınlar hiçbir zaman burjuvazinin kuyruğu olmaktan kurtulamazlar. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, hakim sınıfların iktidar dalaşında taraf olacak yerde, kendi iktidar mücadelelerini, hakim sınıfların düzenini devrimle yıkarak, yerine kendi iktidarlarını kurma mücadelesini yürütmelidir!

Hiç kimse, "ama işçi sınıfı ve emekçiler bu bilince ve örgütlülüğe sahip değiller" demesin! Ve bu gerekçeyle kuyrukçuluk siyasetini, reformist bir siyaseti haklı çıkarmaya çalışmasın!

Hiç kimse, "evet devrim gerekli ve doğru ve fakat bugün reformlar için bile doğru dürüst mücadele etmeyen bir sınıfla devrim nasıl olacak, onun için işçi sınıfını adım adım bilinçlendirmek lazım. Önce reformlar için mücadele. Sonra devrim için mücadele" vb. demesin!

Bunlar reformizmin bilinen, çürümüş gerekçeleridir...

Eğer işçi sınıfı devrim yapacak bilince sahip değilse, ki değil, o zaman günün acil görevi, o sınıfa bu bilincin taşınmasıdır!

Eğer işçi sınıfı devrim yapacak örgütlülüğe sahip değilse, ki değil, o zaman günün acil görevi, işçi sınıfını bu örgütlülüğe kavuşturmak için yapılabileceğin azamisini yapmaktır!

Somut siyaset yapmak, pratik siyaset yapmak vb. adına bu görevlerden kıvırtanlar; sosyalizm, komünizm, devrimcilik sıfatlarını taşımaya layık değildir!

Bütün yoldaşlar, bütün sınıf bilinçli işçiler... Haydi görev başına!

İşçi sınıfını ve emekçi yığınları bilinçlendirmeye, örgütlendirmeye!

Bolşevizmi, işçi sınıfı hareketiyle birleştirmeye!

28 Mart 1997 ▲

Uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta alanlara!

Faşist Türk devletini demokratik halk devrimiyle yıkıp, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracak, durmaksızın oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan, komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır. Onun içindir ki; bu 1 Mayıs'ta da, haydi hep beraber BOLŞEVİZMİN BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRALIM!

Türk, Kürt, Çerkez, Arap, Laz, Abaza, Ermeni ve bütün milliyetlerden işçiler, emekçiler!

İşçi sınıfının uluslararası dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a giriyoruz. Bu 1 Mayıs'a da; Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de faşist devlet terörünün büyük boyutlara ulaştığı, işkencenin ayyuka çıktığı, sokak infazlarının kanıksandığı, toplum yaşamının savaşa endekslendiği koşullarda giriyoruz. Zulmün katmerleştiği KuzeyKürdistan'da, onbinlerce korucu, binlerce eli kanlı özel tim, onbinlerce asker ve onbinlerce polis yetmezmiş gibi, onbinlerce askerin daha Kürdistan'da savaşa sürüldüğü şartlarda 1 Mayıs'a giriyoruz.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; hırsızlık bir meziyet, insanın değeri beş para. Savaş çığırtkanlığı yapmak ödüllendiriliyor. Ya barış demek! "Barış" demek bile suç. Yasal devrimci, sosyalist basının diline kilit vuruluyor, kalemleri kırılıp yazarları, yazı işleri müdürleri tutuklanıyor, cezalandırılıyor. TC, 1997'de en çok gazetecinin, aydının "kaybedilme" veya zindanlara atılma şampiyonluğunu elinde tutuyor!

Egemenlerin kalemşörleri daha çok

Sokağa! Mücadeleye! Özgürleşmeye!

kan, daha çok insan kellesi, daha çok kesilen kulak istedikleri için ödüllendiriliyor... Mehmetçik yazarların kalemlerinin gazete sütunlarına kan kustuğu günlerde 1 Mayıs'a giriyoruz. Kuzey Kürdistan'da savaş, zaten kokuşmuş olan düzeni tam bir leş haline getiriyor. Devlet mafyalaşmış, mafya devletleşmiş durumda. Susurluk, bu gerçeği çok açık olarak bir kez daha gösterdi. Onlar, bu yaşayan ölü düzenin ömrünü kendi içlerinden birkaç kurban vererek uzatmaya çalışıyor. Bu leşin ortadan kaldırılması, tarihin çöplüğüne atılması gerek. 1 Mayıs'ta tam da bunu haykırmak için sokaklara, alanlara çıkmalıyız! Sokaklara çıkıp, **"KAHROLSUN KUZEY KÜRDİSTAN'DAKİ KARŞIDEVRİMCİ SAVAŞ!", "YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILMA, AYRI DEVLET KURMA HAKKI!", "HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN TEK YOL DEVRİM!"** şiarlarını yükseltmeliyiz. Kokuşmuş düzenin, tüm kötülük ve pislikleriyle birlikte dönen çarkını tarihin çöplüğüne gömmenin zamanı geldi ve geçiyor! Onun için, haydi Bolşevik saflara, onun inşasına omuz vermeye.

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Ulusal köleliğe başkaldıran, faşist Türk devletine karşı mücadeleye sarılan Kürt köylüleri, emekçileri üzerinde faşist terörün, baskının, kitlesel katliamın sayısız biçimleri uygulanıyor; Kürt köyleri bombalanıyor, köyler yakılıyor, hakları için eylem yapan Kürt emekçilerine kurşun yağdırılıyor. Kuzey Kürdistan'da Türk hakim sınıfları haksız, barbar bir savaş yürütüyor. İşte, bu şartlarda 1997 1 Mayıs'ına giriyoruz.

Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve ulusal kurtuluş savaşımını, TC engelleyemiyor. Kürt ulusunun ulusal hareketi geliştiği ölçüde, onun bugünkü öncü gücü PKK'nın burjuva milliyetçi ve faşist Türk devletiyle uzlaşma, anlaşma reformist politikası daha da belirgin bir biçimde kendini gösteriyor. Kürt ulusunun, sosyal kurtuluşla sımsıkı birleştirilmiş ulusal kurtuluş davasının zaferi için BOLŞEVİK bir PARTİ'nin ihtiyacı kendini daha da fazla dayatıyor. İşte bu amaçla, **BOLŞEVİK PARTİ** inşasına omuz ver, onun saflarına katıl!

Tüm milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Tüm milliyetlerden işçilerin başdüşmanı Türk egemen sınıflarının ve faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız savaş, aynı zamanda diğer milliyetlerden tüm işçi ve emekçilerin demokrasi ve Sosyalizm mücadelesine karşı da yürütülen bir savaştır. Kürt köylüsüne, emekçisine, Kürt ulusunun hakları için savaşan Kürt gerillasına sıkılan her kurşun, diğer milliyetlerden işçi ve emekçilere kurşundur. Bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin, bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaştan hiçbir çıkarı yoktur. İşçiler ve emekçiler, bu gerici, haksız, karşıdevrimci savaşa dur demelidir! Bu savaşa dur demenin, halklar arasında gerçek bir barışı ve kardeşliği savunmanın biricik yolu, bu savaşın suçlusu ve sorumlusu faşist Türk devletini DEVRİMle yıkmak mücadelesini yükseltmekten geçer. 1 Mayıs, Kuzey Kürdistan'daki gerici, karşıdevrimci savaşa, devrim savaşını yükselterek dur demenin gösterisi olmalıdır!

Türk hakim sınıfları, emperyalist dünyanın içinde bulunduğu kriz şartlarında, işçi sınıfına karşı yürüttüğü saldırının yoğunluğunu son derece artırdı. Yüzde 100'leri aşan enflasyon, hakim sınıfların "zam" dediği her şeyi alıp götürüyor. Gerçek ücretler düşüyor, yüzbinlerce işçi özel ve devlet işletmelerinden atılıyor. Yine yüzbinlerce işçinin kapı dışarı edilmesini ve işsizlerin saflarına yenilerinin itilmesini beraberinde getiren devlet işletmeleri olan KİT'lerin özelleştirilmesine el atıldı ve uygulamaya başlandı. Binlerce emekçi işsiz bırakıldı.

"Özelleştirme", faşist Türk devletinin imdat sloganı haline geldi. Özelleştirme bağlamında bizim şiarımız, **"NE DEVLET KAPİTALİZMİ, NE DE ÖZEL KAPİTALİZM!", "KAHROLSUN SERMAYE EGEMENLİĞİ!"**dir. İşsizliğin büyük boyutlarda olduğu bir ülkede, bir işte çalışabilme, yani günlük yaşamını sürdürebilme amacıyla, hakim sınıfların her türlü baskısına göğüs geren geniş işçi yığınları patrona karşı sesini çıkartmak istememekte, çünkü sürekli işsizlik tehdidiyle korkutulmakta, sindirilmektedir.

İşçiler, emekçiler, boyun eğmek kurtuluş değil! Kapitalist dünyada işçi sınıfının yoksulluğunun, baskı altına alınmasının, işçilerin fiziksel ve düşünsel yeteneklerinin sermaye tarafından son sınırına kadar tahrip edilmesinin temel nedeni, işçi sınıfını kapitalist cehenneme hapis eden en büyük kölelik zinciridir. Bu kölelik zincirinden kurtulmanın tek yolu **DEVRİM**dir!

Onun içindir ki; işçinin sömürü dünyasında kölelik zincirinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur, ama ücretli kölelik düzenini yıkarak kazanacağı yepyeni bir dünya vardır. Bu nedenle; 1 Mayıs 1997'de, **"KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!", "KAHROLSUN KAPİTALİZM!",**

"YAŞASIN SOSYALİZM!" sloganlarını haykırmalıyız.

Bugün, işçi sınıfının ezici çoğunluğu, halen bu gerçeği görebilecek bir bilince sahip değil. Geniş işçi yığınlarının, sermaye düzenin yıkılmasının tek kurtuluş yolu olduğunu kavramasını sağlamak, sınıf bilinçli işçilerin görevidir. İşçi sınıfının sömürü düzeninde çalışma ve yaşam şartlarını biraz olsun iyileştirmek amacıyla, sloganlarımız **"HERKESE İŞ!"** ve **çalışabilir yaştaki herkese, tüm kaynağı patronlarca sağlanan "İŞSİZLİK SİGORTASI"**dır!

İş, işgücünü satarak yaşayan emekçiler, işçiler için yaşam şartıdır, en temel insan haklarından biridir. İşçiye iş vermeyen bir düzenin yaşama hakkı yoktur! 1 Mayıs'ta hakim sınıflara karşı, meydanlarda tam da bunu haykırmalıyız.

İşçiler, emekçiler! Lafa gelince "sosyalliği", "hukuk devletliği" vb.'ni kimseye bırkamayan bu devlet, gerçekte bir avuç patronun ve toprak beyi, toprak ağasının devleti olarak, işçilerin ve emekçilerin soyulmasını örgütlemektedir. Ülkemizde çalışmayla ilgili yasalar patronların çıkarınadır. Var olan milyonlarca işsiz, patronları ve onların devletini rahatsız etmemektedir. Onlar işsizleri göstererek, işi olanları daha fazla sömürdükleri için bu durumdan hoşnutturlar. Aslında var olan işin doğru dağıtılması ve yeni iş imkanlarının yaratılmasıyla tek bir kişinin bile işsiz kalmaması mümkündür. Fakat kapitalistler bunu yapmazlar, çünkü o zaman işçiler arasında ve işçilerle işsizler arasındaki rekabeti kışkırtamazlar!

Biz, işin insan hakkı olduğunu söylüyor ve HERKESE İŞ istiyoruz! Bunun için; **7 SAATLİK İŞGÜNÜ, 5 GÜNLÜK İŞ HAFTASI, HAFTA SONUNUN YASAL DİNLENME ZAMANI OLARAK KABUL EDİLMESİ** ve **HERKESE 5 HAFTA ÜCRETLİ TATİL** taleplerinin derhal yasalaşmasını istiyoruz! Herkese, yine tüm kaynağı patronlar ve devlet tarafından karşılanacak **HASTALIK SİGORTASI** talep ediyoruz!

Hakim sınıflar, bütün bu haklı talepleri bize vermemek için direnecekler, bize "kaynak yok" vb. masalları anlatacaklardır! Kanmayalım! Bu talepleri mücadeleyle söke söke alabiliriz! Alalım! Bütün bu talepleri mücadeleyle elde etsek bile, temel sorunun ÜCRETLİ KÖLELİK SİSTEMİ olduğunu ve bu sistemin sosyalist devrimle yerle bir edilmeden bize gerçek kurtuluş olmadığını bir an bile unutmadan, bu somut talepler için mücadele edelim! 1 Mayıs'ta da bu talepleri haykıralım!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Parça parça özelleştirme olan taşeronlaştırma sistemi, yaygın olarak uygulanmakta, işçilerin tek tek işletmelerde bir düşmana karşı objektif birliği bozulmakta, taşeronlaştırılan işletme bölümündeki işçilerin işine son verilmekte, taşeron firmada çalışan işçiler, daha düşük ücretle ve sendikal örgütlenmeden yoksun bir biçimde çalışma durumunda kalmaktadır. Bu nedenle, hem **taşeronlaştırmaya**, hem de **sendikasızlaştırmaya karşı mücadele** edilmelidir. Fakat bu mücadele de, devrimci bir tarzda yürütülmeli, düzenin yıkılması temel hedefine tabi kılınmalıdır.

İşçiler, emekçiler!

Bugün ülkemizde işçilerin haklarını savunma adına ortaya çıkan Türk-İş, DİSK, MİSK, Hak-İş gibi sendika konfederasyonları, gerçekte işçi sınıfının mücadelesini patronların ve devletin kuyruğuna takma temel işlevini yerine getiren araçlar durumundadır. Bu sendikaların başını çekenler, düzenle bütünleşmiş işçi aristokratları, işçi bürokratlarıdır. İşçilerin bugün en geniş tabanlı kitle örgütleri olan sendikalar, düzenle bütünleşmiş sendika bürokrasisinin egemenliği altında olduğu, yığınların hareketinin kaderini bu türden düzenin çanak yalayıcıları ellerinde tuttukları sürece, ne işçilerin yaşam şartlarında önemli bir iyileşme elde etmek, ne de bunca yoksulluğun, haksızlığın, baskıların nedenlerine, köklerine karşı kararlı bir savaşımı geliştirmek mümkündür.

Sermayeye karşı savaşım, sendika bürokrasisine karşı savaşımla sımsıkı birleştirilmediği zaman yenilgiye mahkumdur. Bu nedenle, **"KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!"**, **"SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER, SENDİKALARI FETHEDİN!"** sloganları, bu 1 Mayıs'ta da temel sloganlarımız içinde yer almalıdır! Sendikaları fethetmek, kuşkusuz sendikalarda örgütlü işçi yığınlarının devrimci bir siyasete kazanılması anlamında bir fetihtir. Bugünkü sendika konfederasyonlarının yönetimlerinin ele geçirilmesi vb. yoluyla bunların devrimci sendikalara dönüştürülmesi mümkün değildir. **SENDİKALARDA DEVRİMCİ VE KOMÜNİST FRAKSİYONLAR**ın oluşturulması, bu bağlamda izlenecek temel çizgi olmalıdır.

Ayrıca yürüyen grev ve diğer mücadelelerin sendika bürokratları tarafından satılmasını engellemek ve mümkün olan en geniş işçi yığınları mücadeleye doğrudan katmak için, tek tek işletmeler düzeyinde **GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ**nin oluşturulması, bu 1 Mayıs'ta da yükselteceğimiz temel şiarlardan biri olmalıdır!

Sömürücülerin uyguladıkları tek baskı, sınıfsal baskı değil. Onlar bunun yanı sıra, işçi sınıfının geniş kesimleri üzerinde cinsel ve ulusal baskıyı da en yaygın bir biçimde uyguluyorlar. Kadın işçiler, sırf kadın oldukları için daha az ücret alıyorlar, toplumda horlanıyorlar; binlerce kadın aşırı yoksulluk nedeniyle fuhuşa, vücudunu satmaya zorlanıyor; "evinin efendisi" erkeğin egemenliğine boyun eğen kadınlar, baba, abi, koca dayağı altında acı çekiyor.

Erkek işçiler, kadın işçi ve emekçilerin üzerindeki barbar erkek şovenizmi sürdüğü, kadın işçiler erkek işçilerle eşit haklara sahip olmadıkları sürece, sermayenin sınıf kardeşlerine karşı kullandığı piyonlar olarak kalacaklar, hiçbir zaman özgürlüğü tadamayacaklardır. **"EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!"**, **"KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!"** şiarlarını tüm sınıfın sahip çıktığı talepler haline getirmeliyiz.

Kadının gerçek eşitliğinin ancak ev işi ve çocuk bakımının da tümüyle toplumsallaştırıldığı bir toplumda, sosyalizmde, komünizmde mümkün olacağının bilincinde olarak ve ev işiyle çocuk bakımının tümüyle toplumsallaştırılması temel talebine bağlı olarak, bugün de özellikle "ev kadını" denen emekçi kadınların yaptıkları işin toplumsal bir iş olduğunun kabulü ve onların "evin erkeği"ne ekonomik bağımlılıklarının koparılması için bir araç olarak **EV İŞİnin ÜCRETLENDİRİLMESİ ve bu ücretlerin de patronlar ve onların devleti tara-**

fından ödenmesi talebi de yükseltilmelidir!

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Hangi ulustan, hangi din ya da mezhepten olursa olsun tüm emekçilerin özgürlük mücadelesinin karşısına faşist Türk devleti dikilmektedir. Faşist Türk devleti, ülkemizde emperyalizme bağımlı hakim sınıfların, büyük patronların, toprak ağası ve beylerinin devletidir. İşçilerin, emekçilerin gerçek kurtuluşu, bu faşist devlet yıkılmadan, işçilerin ve emekçilerin kendi iktidarı kurulmadan gerçekleşemez. Ne yazık ki, bu yalın gerçeği bugün hâlâ işçilerin, emekçilerin büyük çoğunluğu görememektedir. Birçoğu hâlâ, hakim sınıfların devletini kendi devleti olarak görmekte; devleti değil, hakim sınıfların şu veya bu siyasi partisini, temsilcilerini karşısına almaktadır. Hakim sınıfların devlete sahip çıkma çağrısı, bugün hâlâ işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu arasında yankı bulabilmektedir.

Susurluk ertesi yükselen "Temiz Toplum!" şiarı, yalnızca andaki hükümeti karşısına alan ve devleti yıkmayı değil, onu kimi kötü unsurlardan temizlemeyi içeren bir şiar haline gelmiştir. "Sürekli Aydınlık!" şiarıyla yapılan "bir dakika karanlık" eylemleri, genel yönelimi itibariyle yine devleti kötü unsurlardan temizlemeyi içeren eylemler olarak gelişmiştir. Hakim sınıflar içinde, kemalist faşistlerle dinci faşistler arasında yürüyen iktidar dalaşında, her iki yan da işçileri, emekçileri kendi kuyruğuna takma çabasında oldukça başarılıdır. Dinci faşistler, genel "demokrasi", "özgürlük", askeri yönetime karşı, sivil yönetim, "seçilmişlerin atanmışlara üstünlüğü" vb. şiarları altında kitleleri kendi bayrakları altında toplamaya çalışırken; kemalist faşistler de "şeriat tehlikesine karşı laik, demokratik, hukuk devletini savunma" şiarı altında emekçileri mücadeleye çağırıyor!

Bunlara verilecek tek cevap vardır: **HEPİNİZ BİRBİRİNİZDEN BERBATSINIZ! HEPİNİZE TOPUNUZA HAYIR! NE KEMALİST FAŞİZM, NE DİNCİ FAŞİZM!**

TEMİZ TOPLUMA DEVRİMLE VARILACAKTIR! FAŞİST TC DEVLETİNİ DEVRİMLE YIKACAĞIZ! İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK

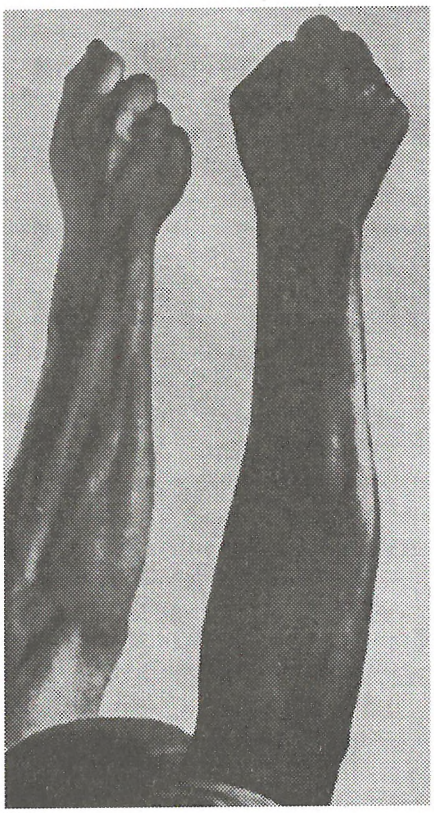

İKTİDARINI, HALKIN İKTİDARINI KURACAĞIZ!

Bu hedeflere mücadele içinde mutlaka ulaşılacaktır, çünkü devrim alternatifinin dışında işçi sınıfının seçebileceği başka bir yol yoktur...

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

1 Mayıs'ta, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim bayrağını yükseltirken, bütün dünyada proletarya ve ezilen halklara emperyalizme karşı Proleter Dünya Devrimi mücadelesinde elimizi uzatmalıyız! Emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni" sahtekarlığının ne olduğunu biliyoruz:

Emperyalistlerin "yeni" dedikleri dünya düzeni, eski emperyalist dünyanın yeni adla tanıtılmasından başka bir şey değildir. O, sömürünün, en fazla kârın düzenidir. O, ulusal baskının düzenidir. O, gerici savaşların ve emperyalistlerce dikte edilen sahte barışların düzenidir. O, erkek egemenliğinin düzenidir. O, çevrenin mahvının, yaşam temellerinin hoyratça yok edilmesinin düzenidir. O, yeni sömürgeciliğin, bağımlı ülkelerin talanının düzenidir. O, ölümün yaşam üzerindeki, dünün, bugün ve gelecek üzerindeki egemenliğinin düzenidir! "Yeni Dünya Düzeni", emperyalizmin bilinen eski BARBARLIK DÜZENİdir!

Emperyalist propagandacıların tüm yalanlarına rağmen, bu barbarlık içinde yok olmanın bir alternatifi, biricik alternatifi vardır: SOSYALİZM-KOMÜNİZM!

Sosyalizm-Komünizm: Bu, bir avuç bürokrat ve teknokratın işçiler, emekçiler adına, onlar üzerinde kurduğu bürokratlaşmış ve kemikleşmiş diktatörlüğü değildir.

Sosyalizm-Komünizm: Bu, Kruşçevlerin, Brejnevlerin, Honeckerlerin, Kim İl Sungların, Deng'lerin, evet Castroların ve benzerlerinin kurdukları tipte bir diktatörlük değildir.

Sosyalizm-Komünizm: Bu, emeğin sömürüden kurtuluşudur! Sosyalizm işçilerin, emekçilerin kendi iktidarıdır!

Sosyalizm-Komünizm: Bu, gerçekten özgür bir toplumun, özgür bireylerinin, gönüllü, kolektif yaşamıdır! Bunun mümkün olduğunu ve emperyalist barbarlığın biricik alternatifi olduğunu 20. yüzyılın büyük proleter devrimleri göstermiştir...

1 Mayıs'ta işte bu bilinçle, bütün dünyada, işçi sınıfının ve ezilen halkların saflarında Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, **PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN, PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN, SOSYALİZM ve KOMÜNİZMİN BAYRAKLARINI YÜKSELTMELİYİZ!**

İşçi sınıfı ve emekçilerin bütün bu görevleri yerine getirebilmesi için, onun Marksizm-Leninizm silahıyla donanmış bir öncü örgüte, BOLŞEVİK PARTİ'ye ihtiyacı vardır.

Faşist Türk devletini Demokratik Halk Devrimiyle yıkıp, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kuracak, durmaksızın oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan Sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan, komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç **BOLŞEVİK PARTİ** önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır. Onun içindir ki; bu 1 Mayıs'ta da, haydi hep beraber **BOLŞEVİZMİN BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRALIM!**

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

01.04.1997 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
MERKEZ KOMİTESİ

Kadro sorununda bazı hatalar üzerine...

"... komünist, kişisel yaşamını kurduktan sonra, kamuoyunun düşüncesine, aralarında yaşadığı, mücadele ettiği ve tüm yaşamıyla kendilerine örnek olması gerektiği büyük partisiz işçi ve köylü kitlelerinin düşüncelerine "boşverebileceği"ni düşünemez. Partisizler, komünistin ailesini nasıl kurduğuyla, komünistin ailesinin herhangi bir partisizin ailesinden farkının ne olduğuyla ilgilenmiyorlar mı? Parti, hiçbir parti belgesinde parti üyesinin yaşamını nasıl kurması gerektiğine dair hükümler koymasa da, komünistin özel yaşamında yeni bir yaşam yoluna, bütün insani ilişkileri dönüştürme yoluna çağırdığı tüm partisiz kitleye örnek olması gerektiği kendiliğinden anlaşılır bir şeydir."

Kadro sorununda da partimizin çizgisinin Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri ışığında şekillendiği açıktır. Bu anlamda "Kadro Sorunu Üzerine"de ortaya konanlar Bolşevik bir kadro için elbetteki yeni değildir. Kadro Sorunu Üzerine adlı derlemeden çıkarılması gereken dersler öz olarak partimiz tarafından çıkarılmış ve bunlar değişik bağıntılarda partinin ve kadroların eğitiminde kullanılmıştır, kullanılmaktadır. Marksist-Leninist çizgiye sahip olmamız yanında, bu çizgiyi kavratmada da Marksist-Leninist yönteme dayanılmaktadır. Örgütsel inşada kadroların eğitilip yetkinleşmesinde bir çok sorun somut pratik sorunlarla bağ içinde ele alınıp tartışılmıştır, tartışılmaktadır; somutla bağ içinde kavratılmaya çalışılmaktadır.

5. Kongremizin örgütsel inşa halkasının esaslığını tesbit edip karar altına almasının ardında örgütsel inşa halkasının doğru kavranması, bu halkanın geliştirilmesi için pratik içinde karşılaşılan sorunlardan yola çıkarak kadroların yetkinleşmesine çalışıldı. Kadroların eğitimine, örgütsel sorunların çözümüne ilişkin neredeyse her sayı Bolşevik Partizan'da bir örgütsel yazı çıktı. Bu yazıların tümü; partiyi, en başta da kadroları eğiten, yol gösteren, direktif veren, çıkan sorunlara müdahale eden yazılardır.

Böyle olmasına rağmen, çıkan bu yazılar kadroların eğitiminde, örgütün eğitiminde, partinin eğitiminde doğru olarak kullanılabildi mi?

Herkes bu yazılanları bir ayna gibi görüp, karşısına geçerek kendisine bakabildi mi?

Bunları öncelikle kendi hatalarını aşmada ve bulunduğu alanın eğitiminde kullanabildi mi? vb.

Ne yazık ki; kadroların bir bölümünün bunları yapamadığını, meselenin özünü kavrayamadığını, yazılanlardan doğru bir şekilde yararlanmasını beceremediğini söylemek durumundayız.

Tabi ki, bu yazılanlar en başta partiyi eğiten, yol gösteren araçlar olarak kavranmazsa, bunun yerine, yazının kime yöneldiğine kafa yorulursa yazılanlardan beklenen verimi elde etmek mümkün olmaz.

Birkaç örnek verelim:

5. Kongre liberal bazı hatalara işaret etti. Bu hataları aşma yönünde yürütülen mücadele içinde bir başka uca kayma eğilimleri; sorunları direktiflerle çözme anlayışının gelişme eğilimleri görüldü. Buna müdahale için bürokratizm tehlikesine dikkat çeken bir yazı yazıldı. Bazı yoldaşlar, çıkan yazının kendilerini hedeflediğini, kendilerini teşhir için yazıldığını, kendilerinin itibarını zedelediği düşüncesine kapıldı. Düşünce bu olunca; "kendilerine haksızlık yapıldığından" kendilerini koruma tavrı geliştirme arayışlarına girenler bile oldu.

Bunun tersi olarak da; bu yazıya dayanarak MK'nın bazı kadroları bürokrat olarak değerlendirdiği sonucunu çıkaranlar oldu. Herhangi bir kadro hakkında genel bir bürokrat değerlendirmesi olmadığından, bazıları kendi kafasına göre bir bürokrat yarattı. Ve kendi yarattığı bu bürokratın işe yaramaz olduğunu gösterme, onun dediklerini yapmama eğilimine girenler oldu.

Tüm yoldaşlar, bu yazılanları bir ayna gibi kabul edip, onun karşısına geçerek kendisine bakması ve eğer varsa öncelikle kendi hatalarını düzeltmesi gerekir. Doğru tavır budur. Ancak; bu doğru tavrın tersine, bu yazıların katiyen kendileri için söylenmediği tavrına girme ihtiyacı duyan yoldaşlar oldu. Yer yer bazı kadrolar tarafından bu yazılanların parti içinde herhangi bir sorun olduğundan değil, öylesine, durup durur-

ken yazıldığı, neredeyse yalnızca gelecekte bu tür hatalara düşmemek için yazıldığı mesajı verildi.

Başkalarında hata bulmaya gelince, en ufak hatanın gözden kaçırılmadığını; ancak bir türlü kendinde de bir hata olabileceğini kabullenmenin aynı ölçüde kolay olmadığını görüyoruz. Hatası gösterildiğinde bunu özeleştirisel olarak aşmanın ve bunu pratikte göstermenin bir komünistin görevi olduğunu kavramanın bazı yoldaşlar şahsında ne kadar zor bir iş olduğunu gördük.

Yine bir başka bağıntıda;

Parti'nin kollektif bir yapı olduğu, aynı idealler için bir araya gelen insanlardan oluştuğu, bu yapı içinde her insanın farklı kişisel özellikleri bulunduğu, bu kişisel özelliklerin her insan için aynı beğeniyi tutturmasının zorunlu olmadığı; önemli olanın farklı kişisel özelliklere sahip insanlarla aynı idealler için birlikte hareket etmesini bilmemiz olduğunu anlatmak için koca bir makalenin içinde bir bağıntıda "birlikte çalıştığımız yoldaşlarımızı ille de sevmek zorunda değiliz.." dendi. Bazı yoldaşlar yazının bütünlüğünü, yazıdaki temel düşünceyi arka plana atarak bir cümleyi alıp geliştirdiler ve biz birbirimizi sevmek zorunda değilizi kullandılar. Bu gelişmenin ardında "yoldaşlarımızı sevmek zorunda değiliz ne demek"tiri açıklamak zorunda kaldık. vs.

"Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunu Üzerine"

Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist ve devrimci hareketinin öncelikle sağlıklı bir temele dayanarak çözmek zorunda olduğu en önemli sorunlardan biri de kadro sorunudur.

İnter Yayınları Şubat 1997'de "Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunu Üzerine" adlı bir kitap yayınladı.

Bu kitap, Marksist-Leninist kadro siyasetinin temel çıkış noktaları üzerine durmakta, kadro siyasetini pratik gelişme ile bağ içinde kavratmaya çalışmaktadır.

Komünist ve devrimci hareketin mutlaka kendi durumunu irdeleme, sorgulama ihtiyacında olduğu kadro sorununda temel bir eseri sunmuş olmasından dolayı İnter Yayınları'nı ve çevirmen İ. Yarkın'ı kutlamak ve teşekkür etmek gerekir.

Kitap, PARTİ KOMÜNİSTTEN NE İSTİYOR? (E. Yaroslavski), SBKP (B) Tüzüğü, KADROLARIN SEÇİMİ TEŞVİK VE DAĞILIMI (L. Slepov), LENİNCİ-STALİNCİ KADROLAR İÇİN (Komintern), KADRO SİYASETİNİN BAZI SORUNLARI ÜZERİNE (A. Krayevski) ana başlıkları altında Marksist-Leninist kadro ve kadro siyaseti açısından dayanmamız gereken temele ilişkin çok değerli veriler sunmaktadır.

Kuşkusuz yalnızca sağlam bir teorik temele sahip olmak; Marksist-Leninist kadroların seviyesini yükseltmeye, yeni kadrolar kazanmaya, komünist kadrolar yaratmaya yetmez. Komünist kadroların yaratılması; birincisi, sağlam teorik bir temele sahip olmaya ve ikincisi, bir komünistin sınıf mücadelesinin çeşitliliği içinde; yaşamın tüm çapraşıklığı içinde yoğrularak geliştirilmesine, yetkinleştirilmesine dayanır. Bunlardan her ikisi bir arada olmaksızın Marksist-Leninist kadrolar yaratılamaz.

Ancak; doğru bir siyasi çizgiye sahip olmak, doğru bir kadro siyasetine sahip olmak temel koşuldur. Bu temele sahip olmaksızın yürümek, karanlıkta el yordamıyla yol almaya benzer. Bu durumda; ne kadar yol alınacağı, nerede, ne zaman ayağın takılıp düşüleceği, hangi çukura yuvarlanılacağı bilinemez. Doğru bir siyasi çizgiye, doğru bir kadro siyasetine sahip olmak yolumuzu aydınlatan bir araca sahip olmak demektir. Bu anlamda "Kadro Sorunu Üzerine" adlı derleme, komünist kadroların eğitiminde önemli bir araçtır. Devrim, sosyalizm, komünizm davası için yola çıkanların bu araçtan yararlanabileceği mutlaka çok şey vardır. Önemli olan, evrensel olanla somuta ilişkin olanı birbirinden ayırmak, evrensel olandan kendi somutumuza ilişkin doğru dersler çıkarmasını becerebilmektir.

İ. Yarkın, derlemeye ilişkin yazdığı "Önsöz"de bu noktalara da dikkat çekmekte, bunun yanında bizim de doğru bulduğumuz başka önemli tesbitler de yapmaktadır. Önsöz, kadro sorununda yanlış bazı anlayışlara işaret etmekte, doğru dersler çıkarmaktadır.

Yararlı olacağına inandığımızdan kadro sorununa ilişkin kaynak önermelerinin dışında önsözü olduğu gibi aktarıyoruz:

"Okuyucuya!

Bu derlemede, Komünist partilerin kadrolarının yetiştirilmesi ve gelişmesi sorunu hakkında, Komünist Enternasyonal ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi/Bolşevik'in (SBKP/B) bazı yazılarını çevirerekbir araya getirdim. Bu yazıların tümünün çıkış noktası, Marksizm-Leninizmin ustalarının ve Mao Zedung, Clara Zetkin ve Dimitrov gibi Komünist önderlerin bilinen ilkeleridir. ...

Dünya Komünist Hareketinin tanınan ve Türkçeye çevrilip yayınlanmış olan yazılarına ek olarak bu yazıları tercüme edip geniş kamuoyuna sunmamızı gerektiren şey nedir?

Öyle düşünüyorum ki, bu derlemede sunduğum yazılarda, kadroların yetiştirilmesi, seçimi ve gelişmesi hakkında birçok sorun somut pratik sorunlarla bağ içinde ele alınıp tartışılmaktadır. Böyle bir tartışma, sorunun daha iyi kavranmasına hizmet etmektedir.

Bu yazılar okunurken, kuşkusuz, bugünkü sorunlara ve sorulara cevap ararken yanlış genellemeler yapmamaya ve yine bu deneyimleri şematik biçimde aktarmamaya dikkat etmek gerekiyor. Özellikle gözönünde tutulması gereken şey, yazıların önemli bir bölümünde, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası bağlamında kadro sorununun tartışıldığı gerçeğidir.

Diğer yandan da ama, örneğin Yaroslavski'nin "Parti Komünistten Ne İstiyor?" yazısında, iktidarı ele geçirmeden önce ve sonra Komünist Partisi'nin Komünistlerden neleri talep ettiği ikna edici biçimde ortaya konurken, kadrolardan her zaman için geçerli olan temel taleplerin neler olduğu da ortaya konmaktadır.

Devrimcilik adına feodal değer yargılarına karşı mücadele içinde, kimin kiminle yaşamak istediği meselesinin, çok doğru olarak kişinin kendi sorunu olduğu ortaya konduğunda, bu kez de bazı yoldaşlar kendini tümden özgür hissetme hevesine kapıldı. Kadın-erkek ilişkilerinde partinin zarar görüp görmeyeceğine bakmaksızın "özel yaşamlarını" istediği gibi yorumlayıp, düzenlemeye çalışanlar oldu. Az sayıda da olsa "aile sorunu", "eş sorunu" vb. özel yaşamlarına ilişkin sorunları devrimin çıkarlarına göre şekillendirme, buna göre sorunu çözme yerine, kendi durumuna uygun bir devrimci çalışma yürütme arzusunu taşıyanlar oldu.

Özel ilişkilerin parti çalışmasının önüne geçirilemeyeceği, parti çalışmasının özel ilişkilere göre değil, özel ilişkilerin parti çalışmasına göre ele alınmasının gerekliliği kavratılmaya çalışıldı. Yürütülen mücadele içinde özel ilişkisini Parti çalışmasının önüne koyma yanlışından kopamayandan, çok doğru olarak parti, bu unsurlardan kopmayı göze aldı.

Bir kadronun özel yaşamıyla parti çalışmasına zarar vermemesi gerektiği; kendi özel yaşamının yanlışlarıyla partiyi meşgul etmemesi gerektiği konusu çok açık ortadayken hala bu noktada bazı yanlışlıkların çok az sayıda da olsa varlığını sürdürdüğünü görüyoruz.

Ülkemizdeki devrimci harekette, bugün işçi sınıfı hareketi içinde öncelikle komünist çalışmanın her yönlü eğitilmiş kadroları, ajitatörleri, propagandacıları ve örgütçüleri büyük bir eksikliktir. Komünist kadro çalışmasında, süreklilik hemen hemen yoktur. Genç devrimciler, dalgalar halinde devrimci örgütlere alınıyor, ancak aynı hızla çok sayıda insan kaybediliyor. Komünist hareketin öncelikli görevi, uzun süreli siyasi çalışmaya uygun olan kadrolar yetiştirmektir. Burada önemli olan, kadro eğitimindeki yanlış çizgilere karşı, öncelikle pratikte Marksist-Leninist ilkeleri ortaya koymaktır.

Bu yanlış çizgilerden birisi, en iyi kadroların şehitler olduğunu söyleyen çigidir. Bu çizgi, sınıf mücadelesinde "şehit" düşmeyi komünist erdemlerin en büyüğü olarak görmekte ve böyle bir yanlış kahramanlaştırmayla, işçi sınıfı içindeki sistemli ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmasından çok uzak olan bir politika yürütmektedir. Bu çizgi, komünist kadroların toplumsal mücadelenin her alanında kitlelere örnek ve önder olmaları gerektiğini ve sınıf mücadelesinin tayin edici öneminin Komünist Partisi önderliğinde devrim olduğunu unutmaktadır. Kendi yaşamını feda edecek kadar mücadeleye hazır olmak, komünist kadro olmanın ölçülerinden biridir, ama kesinlikle tek ve tayin edici olanı değildir. Polis karşısında direnç ve ifade vermeme, egemen sınıfların baskı politikasına karşı siyasi mücadele içinde emekçi kitlelere doğru önderlik etme, en ileri kadın ve erkek işçileri komünist örgüte kazandırma ve hareketin kadrolarını yetiştirme, devrimin temel sorunlarını yanıtlamayı, işçi ve emekçi kitlelere kurtuluş yolunu göstermeyi sağlayan Marksizm-Leninizm biliminin temel eğitimini yapmak ta aynı derecede önemlidir.

Komünist kadroların diğer bir özelliği, kitlelerden kopuk olarak öncü çatışmaları yürütmemek, tam tersine kitlelerin bir parçası olarak onların hareketinin önderi olmak ve mücadeleleri sosyalist bilinç düzeyine yükseltmektir.

Derlemedeki yazılarda, devrimcilerin, sözüyle eyleminin uyum içinde olması durumunda komünist kadrolar haline gelebileceği vurgulanmaktadır, yani kadronun her zaman ve her yerde, ister zindanda, ister fabrikada, ister dernekte ve isterse de evde olsun, hareketin komünist hedeflerinin bir örneği olması gerekir. Örnek olmak kitlelerin üstünde durmak, ulaşılmaz olmak ve onlar tarafından tapınılmak değildir. Tam tersine, örnek olmak demek, mücadeleci sınıfın çıkarlarını alçak gönüllü, ilkelere bağlı ve özeleştirisel bir şekilde, hayatın ve mücadelenin her alanında herşeyin üzerinde tutmaktır. Bu, kadroların manastır papazları gibi yaşamaları, onların özel bir yaşamı olmaması gerektiği gibi bir anlama da gelmez. Kadrolar burada da özel yaşantılarıyla, kişisel ihtiyaçların inkarının değil, bunların bilinçli bir şekilde siyasi ihtiyaçlara tabi tutulmasının, komünist kadroyu belir lediğini kanıtlamak zorundadırlar.

Komünist örgütlenmeyi inşa etmek, komünist kadroları yetiştirmek, bugünkü koşullar altında, aynı zamanda bükülmez bir disipline sahip gerçek bolşevik örgütçüler olmayı komünist kadrolardan talep etmektedir. İyi donanmış düşmanın karşısında, bilinçli disiplinin önemli bir ölçek olduğu, çelikten, yüzde yüz güvenilir bir örgütün geliştirilmesi zorunludur. Bu, aynı zamanda kör disiplini, her hangi bir kararın kör uygulayıcısı olmayı dışlar. Bu, bütün parti tartışmalarının kullanılması yoluyla partinin çizgisini ve politikasını ortaklaşa geliştirmek, özgür tartışma içinde alınan kararları, hedefleri açık bir şekilde pratiğe uygulamak ve yapılan iş temelinde bu çizginin özeleştirisel bir şekilde gözden geçirilmesi anlamına gelir. Bu da demokratik merkeziyetçilik temelinde alınan kararların pratiğe geçirilmesinde bolşevik disiplinin önemli bir rol oynadığı anlamına gelir.

Örgüt, mücadele içinde sınıf düşmanına karşı tek bir ses, tek bir yumruk halinde durmalıdır. Bu da ancak disiplinli ve kendilerini Marksizm-Leninizme göre yönlendiren kadroların, bu görevi yaşamlarını ortaya koyarak yerine getirmeleriyle sağlanabilir.

Bizim kılavuzumuz, Lenin'in "NE YAPMALI?"daki şu öngörüsü olmalıdır:

«Bir avuç insan, birbirimizin elini sımsıkı tutmuş halde, sarp bir yolda, uçurumun kenarında yürüyoruz. Her taraftan düşmanlarca sarılmışız ve yolumuza neredeyse devamlı düşman ateşi altında devam etmek zorundayız. Özgürce almış olduğumuz kararla, tam da düşmanlara karşı savaşmak için birleştik, ayrı bir grup olarak birleştiğimizden, uzlaşma yerine savaşmayı seçtiğimizden ötürü sakinleri baştan beri bize öfkelenen yanı başımızdaki bataklığa saplanmak için değil. Ve şimdi aramızdan bazıları bağırmaya başlıyor: Gelin bataklığa gidelim! Kendilerini utandırdığımızda ise şöyle yanıt veriyorlar: Ne geri insanlarsınız! Sizi daha iyi bir yola çağırma hakkımızı reddetmekten utanmıyor musunuz! Evet, baylar, sadece çağırmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz; hatta biz, sizin gerçek yerinizin tam da bataklık olduğunu düşünüyoruz, ve eğer siz oraya yerleşmek istiyorsanız, size bütün gücümüzle yardım etmeye hazırız. Yeter ki elimizi bırakın, bize sarılmayın ve yüce özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de istediğimiz yere gitmekte 'özgür'üz, sadece bataklığa karşı değil, bataklığa yönelenlere karşı da mücadele etmekte özgürüz!» (Lenin, Ne Yapmalı?, Sayfa 14-15, İnter Yayınları) ..."▲

Parti'nin "açıklık, yapılan işin arkasında durma" doğru talebine uygun davranma adına "özel yaşamdaki" bir yanlışın arkasında durma, o yanlışı doğru bir iş olarak; komünist bir tavır olarak kitleler karşısında savunma yanlışına düşüldüğünü gördük. Kitleler karşısında özel yaşam bağıntısında yapılan bir yanlışlık, kişinin bir zaafı, bir kişisel hatası olarak tesbit edilip kitleler karşısında ciddi bir özeleştiriyle aşılacağı yerde, yapılan işin arkasında durma adına kitlelerin karşısına geçip bunun komünistçe bir iş olduğunu savunmak yanlıştır; partinin "açıklık, yapılan işin arkasında durma" talebini yanlış kavramaktır. Yanlışı komünizm adına savunmak da komünizm davasına zarar verir.

Bunlar, genel bir durum olmasa da, çeşitli zamanlarda, değişik biçimlerde ortaya çıkan sorunlar olmuştur. Bu gibi hata ve zaafları aşmak için, hem her olay somutunda özel olarak, hem de bundan yola çıkarak, genelleme içinde parti genelini eğitmek için bir mücadele yürütüldü, yürütülüyor. Ancak yine de bazı yoldaşların genelleme içinde ortaya konanlardan kendine ilişkin doğru bir ders çıkarma işinde zorlandığını, genel söylenenin kendi somutunda ne anlama geldiğine kafa yormadığını gördük. Ya da, değişik bağıntıda söylenen bir genel doğruyu, bir başka bağıntıda kullanmasını beceremediğini görüyoruz, yaşıyoruz.

Örneğin, 5. Kongrenin kararlarından "Kadro Sorunu Üzerine" başlıklı karar içinde *"Görülen odur ki...yoldaşlara hayatlarını meslekten devrimcilik yönünde gelişmek doğrultusunda örgütlemeleri için zorlayıcı talepler getirilmesi noktasında (örneğin eş seçimi, çocuk yapma, borçlanma vb.) çekingen davranılmıştır."* tesbiti yapılmaktadır.

Burada söylenenler eş seçimi, çocuk yapma, borçlanma vb. konularda adım atmadan önce geçmişteki durumumuzdan çok daha fazla üzerinde durup düşünmemiz gerektiğini söylemektedir. Ve bu söylenenler her kadro için geçerlidir. Bu kadar açık tesbitlerin bulunduğu koşullarda örneğin eş seçiminde bir kadro partiye yönelecek saldırıların vereceği zararı hesaba katmaksızın, kendi kişisel beğenisini çıkış noktası alabilir mi? Alamaz, almamalıdır! Çünkü en başta "eş seçimi, çocuk yapma, borçlanma vb. çekingen davranılmıştır" tesbitinin kendisi bir uyarıdır. Burada söylenenler, kadronun özel yaşamını kurarken daha dikkatli olmasını zorunlu kılar. Bu uyarının olduğu koşullarda, özel yaşamını kendi bildiği gibi kurmaya çalışan bir kadro, ya söylenen bu genel doğrudan kendisi için bir ders çıkaramamıştır. Ya da; kendi zaafını parti çalışmasında kullanmakta bir sakınca görmemektedir. Ki, bu komünistçe bir tavır olamaz.

Bütün bunlar neyi gösteriyor?

En özlü olarak söylersek; bunlar doğru bir çizgiden yanlış bazı derslerin de çıkarılabildiğini gösteriyor. Anlatılmak istenenlerin özünün ne olduğu doğru bir temelde kavranmadığında istendiği kadar doğru bir çizgiye sahip olunsun, bu, bir şey ifade etmez.

Çizgiyi pratiğe aktaracak olan kadrolardır. Kendi hatalarına karşı acımasız olmayan, hataları gösterildiğinde bunu özeleştiriyle aşmayan, bu hatasına karşı takındığı tavır ve ona ilişkin yaptığı özeleştiriyi partinin eğitiminde kullanmasını bilmeyen bir kadro ne kendisini geliştirebilir, ne de partiyi...

Kavrama ile bilmenin iki ayrı şey olduğunun altı çizilmesi gerekir. Bir kadro çizgiyi yalnızca bilen değil, onu özümseyendir. Çizgiyi bilen bir yoldaş Mao'yu nasıl değerlendirdiğimiz noktasında yazılanları aktarabilir. Çin devriminin aşamalarını anlatabilir. Parti inşası üzerine söylenenleri aktarabilir. Partinin almış olduğu herhangi bir kararı alındığı biçimiyle anlatabilir, vs... Ama yalnız bilmekle yetinilirse o iyi bir tarih öğretmeni olabilir fakat iyi bir kadro olamaz. Kadro, sorunların özünü kavrayan, kavradıklarını pratiğin dayattığı değişik durumlara uyarlamasını, yaşama aktarmasını bilendir.

Kadro, yaşamıyla kitlelere örnek olandır. Kitlelere örnek olmak demek, kitlelerin değer yargılarına göre kendisini şekillendirmek, onların beğenilerine göre hareket etmek demek değildir. Tam tersine kendi pratiğimizle, yaşamımızla kendimizi onlara kabul ettirebilecek ve onları komünizm davası için dönüştürebilecek bir çalışma ve yaşam tarzına sahip olmalıyız demektir. Kitlelerin gözünde kadro, partinin ta kendisidir. Bir kadro yaşamını komünizm davasının çıkarlarıyla bütünleştirmek zorundadır. Kadronun, hiç kimsenin karışamayacağı özel bir yaşamı yoktur. O, komünizm davasının çıkarlarıyla, partinin çıkarlarıyla uyum içinde "özel yaşamını" şekillendirmek zorundadır. Kadronun "özel yaşamı"nın sınırları buraya kadardır, bu anlamda kadro, dilediği kadar "özgür" değildir, dilediğince yaşayabileceği özel bir yaşama sahip değildir.

Bu sorunun daha iyi kavranabilmesi için, *"Özel Yaşamında ve Toplumsal Çalışmasında Parti Komüniştten Ne İstiyor?"* alt başlığı altında E.Yaroslavski'nin söylediklerine bakalım:

*"Komünistlerin işçi sınıfının en ileri, en sınıf bilinçli ve en devrimci kesimi olduğunu söylüyorsak, o zaman bunun **pratikte** yaşamın istisnasız **bütün** alanlarında **tanıtlanması** gerekir.*

*Örneğin, aile yaşamı her komünistin özel sorunu mudur? Evet ve hayır. Parti, komünist erkekten şu ya da bu kadınla evlenebilmesi için ya da komünist kadından şu ya da bu erkekle evlenebilmesi için Parti'den izin istemesini talep etmiyor. Ama bir komünist, bir NEP'çinin, ya da eski bir tüccarın ya da bir Kulağın ya da bir papazın kızıyla evlenirse, geniş işçi ve kollektif köylü kitlesinin buna nasıl tepki göstereceğine Parti kayıtsız kalamaz; bu kitlenin bir komünistin ailesini bu aileye yabancı bir sınıfın ideolojisini (kavramlarını), alışkanlıklarını ve çıkarlarını birlikte getirecek bir insanla inşa etmesi olgusunu nasıl nasıl karşılayacağına Parti kayıtsız kalamaz; komünistin çocuklarının nasıl eğitileceği, yabancı bir sınıfın çocuklarının bunlara hangi görüşü öğreteceğine kayıtsız kalamaz. Bu açıdan bakıldığında, komünistin ailesi sorunu, onun kişisel, özel sorunu değildir. Proletaryaya ve Parti'ye yabancı, hatta düşman unsurların komünistin ailesine girdikten sonra, onu ağır suçlara ittiği, ona kendi görüşlerini aşıladığı, onun bozulmasına katkıda bulunduğu durumları biliyoruz. Bundan dolayı komünist, kişisel yaşamını kurduktan sonra, kamuoyunun düşüncesine, aralarında yaşadığı, mücadele ettiği ve **tüm yaşamıyla** kendilerine örnek olması gerektiği büyük partisiz işçi ve köylü kitlelerinin düşüncelerine "boşverebileceği"ni düşünemez. Partisizler, komünistin*

ailesini nasıl kurduğuyla, komünistin ailesinin herhangi bir partisizin ailesinden farkının ne olduğuyla ilgilenmiyorlar mı? Parti, hiçbir Parti belgesinde Parti üyesinin yaşamını nasıl kurması gerektiğine dair hükümler koymasa da, ***komünistin özel yaşamında*** *yeni bir yaşam yoluna, bütün insani ilişkileri dönüştürme yoluna çağırdığı* ***tüm partisiz kitleye örnek olması gerektiği*** *kendiliğinden anlaşılır bir şeydir. (İnter yayınları, Kadro Sorunu Üzerine, Sa. 96-97)*

Alıntı açık konuşuyor. Ancak biz, yine de bir kadronun özel yaşamıyla kitle ilişkisi arasındaki bağa dikkat çekmek istiyoruz.

Kitle çalışmasında bugün; devrimcilik, sosyalistlik, komünistlik adına yürütülen mücadelede kitleselleşmede yanlış bir anlayış, yanlış bir pratik sergilenmektedir. Bu noktada bugün hakim olan anlayış kitlelere ters düşmeyecek, kitlelerin hoşuna gidecek işler yapma anlayışıdır. Bu anlayış çıkış noktası alındığında yapılan her iş "halkımız ne der" terazisinde tartılmakta, "halkımıza ters düşmüyorsa" o iş devrimcilik adına yapılmaktadır.

Somut bir örnek verecek olursak: Son yıllarda Alevi örgütlenmesi gelişti, geliştirilmek için bizzat devlet tarafından da körükleniyor. Diğer yandan aynı faşist devlet tarafından Aleviler mezhepsel baskı altında tutuluyor. Devrimcilerin, faşist devlete karşı çok haklı olarak Alevilerin üzerindeki mezhepsel baskıya karşı durma görevi, yanlış bir temelde ele alınarak Aleviliği destekleme pratiğine dönüşüyor. Böylece işin ikinci yanı atlanıyor; Aleviliğin de dinsel bir örgütlenme olduğu, dinsel temeldeki her örgütlenmenin proletaryanın sınıf örgütlenmesi karşısında gerici bir muhtevaya sahip olduğu yönündeki mücadele bir yana bırakılıyor. Mezhepsel baskıya karşı olmak, halkımıza ters düşmemek adına pratikte bu hareketin parçası haline geliniyor. Ve bunlar devrimcilik, komünistlik adına yapılıyor, savunuluyor. Bu türden bir pratik, emekçilere doğru düşünceyi taşımak, kitleleri doğru düşünce etrafında birleştirmek değil; devrimci örgütlenmeye uzak duran kitleye gidip katılmak, onlarla birleşmek demektir.

Bu ama, kitleyi ileri çekmenin, onu dönüştürmenin mücadelesi değil; ileri unsurları geri çekmenin, kitlenin öncülerini kitleye dönüştürmenin mücadelesi olur. Zaman zaman teorik düzlemde genel bazı doğrular savunulsa da, kitlelerle birleşmek adına kendini kitle taleplerine göre şekillendiren bir pratik, kitleselleşme adına kitle kuyrukçuluğudur.

Kitle mücadelesinde her örgütleyici kendisine şu soruları sormalı ve objektif durum ne ise yanıtlarını ona göre vermelidir: Yürüttüğüm mücadelede sosyalizmi kitlelere taşıyabiliyor muyum, onları sosyalizm düşüncesi etrafında birleştirebiliyor muyum, onları ileriye doğru, devrime, sosyalizme doğru bir adım yaklaştırabiliyor muyum? Yoksa; kitlelerin bugün sahip olmadıkları niteliği onlara bahşediyor, olmasını istediğim durumu olgunun yerine mi koyuyorum?

Kendi istemini kitlelerin andaki durumu olarak görüp göstermeye çalışan yanlış, yanıltıcı anlayışlar sosyalizm ile işçi sınıfı hareketini birleştirmeyi engelleyen anlayışlardır. Kitleleri devrimin mevzilerine yerleştirmeyi başaramayan oportünist örgütlerin bugün başvurduğu en temel yöntem, olmayan kitleselleşmeyi varmış gibi göstermek; ajitasyon adına abartıyı kullanmaktır.

Kitlelerin yanlışına karşı sesini çıkarmayan, kitlelerle birleşebilmek adına ilkeleri bir kenara atıp onların yanlışlarıyla uzlaşanlar kitleleşebilirler! Ancak, bu türden bir kitleselleşme devrim yolunda bir kitleselleşme olmaz. Bu durumda olan şudur: Öncü, öncülük vasfını bir kenara atmış, kitle haline dönüşmüştür. Bunun da, Marksist-Leninistlerin anladığı kitleselleşmeyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Bu siyaset, bugün bir çok oportünist örgütün kitleselleşme adına yürüttüğü pratik siyasetinin bir ifadesidir.

Peki bu söylediklerimiz, şu anlama mı gelir: Biz kitlelerin dediğine bakmayız, onların sesine kulak vermeyiz, onlara sadece öğretiriz, onlardan öğrenmeyiz? vb.

Hayır! Kesinlikle bu tür anlamlara gelmez. Biz, bir şeyi çok kesin olarak biliyor ve savunuyoruz. Devrim kitlelerin eseridir. Kitleler kazanılmadan devrim olmaz. Bunun için eğer devrimi istiyorsak kitleleri mutlaka kazanmak zorundayız. Bu da, teori ve pratiğimizle; yaşam tarzımızla kitlelere örnek olma; onları bizden uzaklaştıracak değil, bize yakınlaştıracak olan bütünlüklü komünist bir tavrı kendi malımız haline getirme yükümlülüğünü dayatır bize.

Bizim pratiğimize güvenmeyen kitleler, çizgimizin ne dediğine bakmaz. Kitleler bir örgütçünün gizli olarak ne yaptığını, hangi üstün niteliğe sahip olduğunu bilemezler. Onlar örgütçüyü, öncelikle gördükleri, gözlemledikleriyle değerlendirirler. Onlara doğru yolu göstermek, onların yanlışlarını kendilerine kabul ettirebilmenin yolu, herşeyden önce bir örgütçünün kendisini kitlelere kabul ettirmesinden geçer.

Kitlenin andaki durumunu doğru tespit etmeyen, onların sesine kulak tıkayan, kitlelerin eğilimlerini, istemlerini objektif olarak tesbit etmeyen, edemeyen bir kadro kitlelere yanlışını gösteremez. Kitlelerin görüşlerine değer vermeyen (yanlış görüşlerle uzlaşmak değil!) kitleleri örgütleyemez.

Kitlelerin yanlış değer yargılarına karşı bir mücadele yürütmek, onlara doğruları kavratmak için tepeden inme tavırlar geliştiremeyiz. Eğer bir sorunu kitlelere kavratmak gibi bir derdimiz varsa, onlara doğru bir yöntemle yaklaşmak zorundayız. Yaptığımız herhangi bir iş kitlenin ilerletilmesine bir katkı yapmıyorsa ve yaptığımız iş kitlelerin dikkatini devrim yerine başka noktalara çekiyorsa, kitlelerin devrimden uzaklaşmasına yarıyorsa ondan kaçınmasını bilmeliyiz. Bütün bunlar için devrimci mücadeleyi bir yaşam tarzı olarak kendi bünyemizde toplamayı ve kitlelere taşımasını bilmeliyiz.

Kitle çalışmasında bir komünistin özel yaşamı kitleleri devrime yakınlaştırma ya da uzaklaştırmada çok önemli bir yere sahiptir. Bu nedenle; Parti'nin, komünistin özel yaşamına ilişkin şu talebini bir komünist hiçbir zaman unutmamalıdır:

"Yaşamınla etrafındaki partisiz kitlelere örnek olacak şekilde yaşa. Davranışınla Parti'yi rezil etme, hareketlerinle partisizleri Parti'den uzaklaştırma, yakışık almayan davranışlarla onlara Parti'yi mahkum etme fırsatı verme." (age, Sayfa 100)

2 Nisan 1997 ▲

Aşk ve evlilik ilişkileri

"Kadro, özel sorunlarını kendi başına halletmesini bilmeli, bu sorunları gereksiz yere örgütün başına bela etmemelidir. Biz ilke olarak kadroların özel sorunlarını kendi başlarına halledeceklerinden ve halletmeleri gerektiğinden yola çıkıyoruz. Bu alanda örgütümüz yeteri kadar zaman ve enerji kaybetmiştir. Bu alanda temel yaklaşımımız ve düşüncelerimiz defalarca yazılıp çizilmiştir, bu anlamda daha fazla zaman ve enerji kaybına tahammülümüz yoktur. Yoldaşlar bu bilinçle hareket etmelidir.

Kadro, aile ve sevgi ilişkilerinde eşine, arkadaşına karşı açık, örgütüne karşı sorumlu davranmalıdır. Sevgi ilişkilerinde birden fazla taraf olduğu durumlarda ilişki, en başından itibaren tüm taraflar açısından açık yürütülmelidir, «eş aldatma» kesinlikle bize yakışmayan bir tavırdır. Ayrıca başkalarının mutsuzluğu üzerine mutluluk inşa edilemeyeceği, edilirse temelinin sağlam olmayacağı bilinmelidir. Bir komünistin «aşk hayatı», «siyasi hayatından» bağımsız ele alınamaz. «Aşk hayatı»yla «siyasi hayatın» çeliştiği durumlarda veya aşk ilişkilerimizde atacağımız adımların siyasi ilişkilerimizde olumsuzluklar yaratacağını gördüğümüz noktada, gerekirse «yüreğimize taş basmalı», siyasi çıkarlarımızdan yana tavır takınmalıyız. Belimizin, cebimizin, yüreğimizin değil, beynimizin sesine kulak vermeliyiz." (Bolşevik Partizan 88, Nisan 1994)

BU satırların yazılmasının üzerinden tam üç sene geçti. Fakat içimizde ve çevremizde aşk ve evlilik ilişkilerini dürüst bir biçimde yürütmeyen bazı insanlar yüzünden örgütümüz hâlâ zarar görmektedir! Geçmişte bu alanda yaşadığımız bir dizi kötü tecrübenin acı sonuçları bir dizi yoldaş açısından hâlâ yeteri kadar öğretici değildir!

Biz dini bir tarikat falan değiliz. Bu anlamda insanların özel zevklerine, tercihlerine, kiminle beraber yaşamaları veya evlenmeleri, neleri yemeleri, giymeleri gerektiğine vs. karışmayız! Fakat bundan, insanların özel hayatlarının tamamen onların kişisel sorunu olduğu, bu alana kimsenin karışamayacağı sonucunu çıkarabilir miyiz? Sözkonusu olan; devrim yapmak isteyen komünist bir örgütün kadrolarıysa çıkaramayız! Kadro, kendi beğenisine, zevkine, anlayışına göre oluşturacağı ve yaşayacağı özel hayatında, Komünizm davasının genel ilkeleriyle çelişmemeli, özel hayatında atacağı adımlarla bu davaya zarar vermemelidir. Kişisel tercihleri, zevkleri, beğenileriyle Komünizm davasının çıkarlarının çatıştığı noktada, tercihini tereddütsüz Komünizm lehine yapmalıdır. Kadronun siyasi ilişkilerde komünist, özel ilişkilerde feodal veya burjuva olması kesinlikle kabul edilemez bir durumdur!

Kadro ikili, üçlü bir yaşantı sürdüremez. O, özüyle, sözüyle, yaptığıyla bir olmalıdır! Komünizmin ilkelerini kavramış, benimsemiş ve tüm yaşantısını bu ilkeler doğrultusunda düzenleyen bir insanın özel hayatıyla siyasi hayatı arasında önemli bir çelişme olamaz.

Bizim içimizde ve çevremizde aşk ve evlilik ilişkilerinde ortaya çıkan sorunların önemli nedenlerinden biri; oluşturulan bazı birlikteliklerin baştan itibaren eşitler arasında, sevgi temelinde olmamasıdır! Eşitler arasında derken kasettiğimiz; tarafların maddi, manevi baskılar olmadan birlikteliğe karar verecek eşit bir düzeye sahip olmalarıdır. Bir patronla sekreterinin, yaşlı ve tecrübeli bir örgüt yöneticisiyle aramıza yeni katılan genç bir sempatizanın arasındaki ilişki eşitler arası bir ilişki değildir!

İçimizde ve çevremizdeki kimi insanlar aile, çevre baskısı, feodal dayatmalar, burjuva hesaplar, yalnız kalma korkusu veya benzer kaygılarla birliktelikler kurmaktadır. Temeli böyle atılan birlikteliklerin, özellikle, bu insanlar komünistlerin içinde veya onların çevresindeyse uzun süre sağlıklı olarak yürümesi mümkün değildir! Belli bir süre sonra problemler artmakta, karşılıklı sevginin olmadığı, birlikteliğin yürümeyeceği anlaşılmakta, fakat buna rağmen temeli çürük olan bu birlikteliğe son verilmemektedir. Taa ki, eşlerden biri (bu hemen hemen her zaman erkek olmaktadır!) yeni bir sevgili bulana kadar! Temeli çürük olsa da, o zamana kadar sürdürülen ilişkiye, ancak yeni bir sevgili bulunduktan sonra son verilmektedir! İş bu noktaya geldikten sonra, eşini terkeden kişi, attığı bu adımın gerekçesi olarak, "zaten mutlu değildik, anlaşamıyorduk, çocukların hatırı için birlikteydik" vs. gibi gerekçeler öne sürmektedir!

Tüm bu olup bitenler açık yürüme-

"Namuslu ol. Yani hesaplı. Hesapta hep toplamı gözet ve toplamın, yani bütünün, parçalardan daha büyük olduğunu hiç unutma. Burada toplam senin yapın, kişiliğindir. Dolayısıyla senin kişiliğin, tek tek şu ya da bu hevesinden daha güçlü, daha önemlidir. Bu bakımdan, –eğer bir gün aralarında bir çelişki, bir çatışma çıkarsa– bir bütün olan kişiliğini bütün münferit heveslerinden, tutkularından üstün tutmalısın. İnsan doğasıyla ilgili pek çok şeyin düğümü buradadır ve buna kısaca dürüst olmak denir. Dürüst oldun mu, gerisi kolay. İşte sana bir tek kural...Üstelik hiç de bilgece olmayan yalın mı yalın bir kural... Neredeyse tüm bilimcilerin, hayatta mutlu olamayı formüle eden tüm yasaların sonucu olan bir kural...! Bu yalın kuralı anlayabilecek bir kafayla dünyaya gelmiş olanlara ne mutlu!" *(Çernişevski, Nasıl Yapmalı, Öteki Yayınevi, 1996 Ankara, cilt 2, sayfa 17)*

üzerine...

diğinden, ilk başta terk edilen kişi ağır bir darbe yemekte, terk eden kişiye ve o kişinin temsil ettiği kurumlara karşı güveni kırılmaktadır! Bu davranış, doğrudan ilgilendirdiği halde, eşe karşı açık yürümediğinden dürüst olmayan, gereksiz yere örgütün otoritesini yaraladığı, ona olan güveni sarstığı için, örgüte ve davaya karşı sorumlu olmayan bir davranıştır!

TÜM bu gelişmeler, örgüt içi ve dışındaki çevrede yayılma derecesine paralel olarak, o insanın temsil ettiği oranda örgüte duyulan güvenin sarsılmasına yol açmaktadır! Bu güven kırılması, yer yer çevremizdeki bir dizi insanın, örgütümüz saflarını veya çevresini terketmesine sebep olmaktadır! Bu tür gelişmelerin yaşandığı bölgelerde, örgütsel çalışma yer yer ağır zarara uğramakta, insanları davamıza kazanmak oldukça zorlaşmaktadır!

Bu tür gelişmelerin ardından söylenen, "zaten mutlu değildik, anlaşamıyorduk, çocukların hatırı için birlikteydik" vs. gibi gerekçeler sahte gerekçelerdir ve kesinlikle işlenen hatanın büyüklüğüne sebep olamazlar! Bir dizi yazıda açıkladığımız gibi biz, tarafların hiçbir zorlama altında kalmadan, karşılıklı sevgi temelinde gönüllü olarak oluşturdukları ilişkilerinden yanayız! Biz bu temelde kurulan bir ilişkinin ömür boyu sürmesi gerektiğini, taraflardan biri ölmediği sürece bu ilişkinin bitirilmemesi gerektiğini vs. savunmuyoruz! Bizim anlayışımıza göre; ilişki taraflar açısından açık yürümeli, karşılıklı sevgi, anlaşma temeli var olduğu sürece sürdürülmelidir! Bu anlamda, "zaten mutlu değildik, anlaşamıyorduk, çocukların hatırı için birlikteydik" vs. gibi gerekçeler, sahte gerekçelerdir! Eğer birlikteliğinin temeli çürükse, mutlu değilsen, anlaşamıyorsan evlilik ilişkini, sevgi ilişkini medeni bir şekilde bitir! Bizim karşı çıktığımız; insanların aşk veya evlilik ilişkilerini bitirip, başka birileriyle yeni bir ilişkiye başlamaları değil, bu adımın dürüst olmayan bir biçimde, gizlice gerçekleştiriliş biçimidir!

Eğer bir insan, karşılıklı sevgi temelinde gönüllü olarak girdiği ilişkinin yürümediğini görüyorsa, eşiyle bu sorun üzerine açık bir şekilde konuşup ayrılma kararı alıyorsa, ayrıldıktan sonra da eski eşine, çocuklarına karşı olan sorumluluklarının bilincinde davranıyorsa, bu temelde başka biriyle yeni bir aşk ilişkisine başlıyorsa; bu şekilde yürüyen bir ilişki, ne bu insana olan güvenin kırılmasına, ne de bu insan üzerinden örgüte olan güvenin sarsılmasına yol açar! Bu şekilde yürüyen bir ilişkiye karşı bizim getireceğimiz bir eleştiri olamaz! Adımlar bu şekilde atıldığı, gelişme bu doğrultuda olduğu sürece, bu tür ayrılıklardan ne eşler, ne çocuklar ne de örgüt zarar görür!

Adımlar böyle atılmayıp, işler gizli yürüdüğünde, gelişmelerden hem eşler (tabii ki çoğu durumda kadınlar!), hem çocuklar, hem de örgüt zarar görmektedir. Bir dizi durumda çocuklar, yürümeyen ilişkilerin sürdürülmesi için koz olarak kullanılmaktadır. Taraflar, ilişkinin yürümediğini gördükleri noktada çocuk yaparak ilişkiyi yürütme, sağlamlaştırma yolunu seçmektedirler. Fakat çocuk, temeli zaten çürük olan bir ortamda dünyaya geldiğinden, ilişkiyi pekiştirmek bir yana sorunların daha da artmasına yol açmaktadır. Böyle bir ortamda ve bu amaçlarla çocuk yapmaya karar vermek, büyük bir sorumsuzluktur!

Çocuklar açısından; hem anne babanın her gün tartışıp kavga ettiği bir ortam, hem de anne babadan birinin diğerini aldattığı veya yüzüstü bırakıp çekip gittiği bir ortam, oldukça olumsuzdur. İki durumda da gelişmelerin çocuklar üzerinde olumsuz etki yapmaması mümkün değildir! Çocuklar açısından, anne babanın birlikte yaşadıkları, sevgi ve güven ortamının hakim olduğu, açık yürüyen bir ilişki ideal bir ilişkiyse de, ayrılmanın kaçınılmaz hale geldiği durumlarda, bunu gizlemek veya ilişkiye dürüst olmayan bir biçimde son vermek yerine, daha baştan, çocuklara herşeyi açık bir biçimde anlatmak, ayrılığın en doğru yol olduğunu onlara göstermek, gelişmelerden ötürü anne veya babayı tek taraflı suçlamamak, yürümeyen ilişkileri bitirmenin en doğru, en zararsız yöntemidir.

İlişki gizli yürüdüğü durumda, an-

"Eskiden bu böyle değildi, sevgililer birbirine kavuştu mu, aşkın bütün şiiri yiter giderdi. Şimdiyse, yeni insanlar dediğimiz insanlarda bunun böyle olmadığını görüyoruz. Bu insanlar birbirlerine kavuştukları, birliktelikleri uzadıkça, aralarındaki aşkın şiirli ışığını da çoğaltıyorlar, bu ışıkla daha çok aydınlanıyor, daha çok ısınıyorlar... Eski insanlar için göz açıp kapayana dek geçen mutluluk ayları, yeni insanlar için yıllar, yıllar sürüyor hiç bitmiyor.

... Bugün yeni insanların evlilikleri böyle yürüyor. Kıskanılacak bir yaşam doğrusu! Ama hak etmişlerdi onlar bunu, çünkü birbirlerine karşı dürüsttüler, evliliklerinin üzerinden on yıl geçmiş olmasına karşı birbirlerini evlendikleri günden daha çok sevmektedirler, sevgileri daha şiir doludur; bu böyledir, çünkü geçen on yıl içinde onlar birbirlerini bir kez olsun yapmacıktan öpmemişlerdir, birbirlerine bir kez olsun yapmacık bir söz söylememişlerdir...

Ancak yine de çok yazık; bugün bir yeni insana onlarca çağdışı ilkel insan düşüyor. Ama elden ne gelir; ilkel dünyanın insanları elbette ilkel olacaklar."

(Çernişevski, Nasıl Yapmalı, Öteki Yayınevi, 1996 Ankara, cilt 2, sayfa 162-163)

nesini veya babasını terkeden kişi çocuğun gözünde her zaman düşman olacaktır! Sadece terk eden kişi değil, terk eden kişinin yeni sevgilisi de çocuğun gözünde sürekli düşman olacaktır. Fakat, gelişmeleri baştan itibaren açık olarak takip ettiği ve eşlerin sürekli karşı tarafı suçlamadıkları durumda çocuk, anne ve baba ayrılsalar da güven kırılması yaşamayacaktır!

Aynı durum, terkedilen eş ve çevre açısından da geçerlidir! İlişkilerin açık ve medeni bir şekilde yürüdüğü, yürümediği noktada zamanında bitirildiği durumlarda, ne eşler arasında ayrılana karşı, ne de kitleler içinde terk edene karşı ve terk edenin temsil ettiği davaya karşı bir güvensizlik ortaya çıkmaz! Çıkmaz derken, hiç problem çıkmayacağını, belli insanların buna itiraz etmeyeceğini vs. söylemek istemiyoruz. Çıkmaz derken kendi anlayışımız çerçevesinde konuşuyoruz!

Böyle yürüyen veya yürümediği noktada, böyle bitirilen bir ilişkiyi sonuna kadar savunur, bu tür ilişkilere karşı gelecek saldırılar karşısında yoldaşlarımızı sonuna kadar koruruz! Biz, örgüte karşı duyulan güvenin kaybolmaması kaygısıyla, halkın gerici, feodal, burjuva değer yargılarıyla uzlaşılmasına kesinlikle karşıyız! Eğer bir ilişki, eşitler arasında, gönüllü olarak, sevgi temelinde oluşturulmuşsa, açık ve dürüst yürüyorsa, onun biçimine halk istediği kadar karşı çıksın, biz bu ilişkiyi sonuna kadar savunuruz...

Fakat, pratikte bazı hallerde gelişmeler böyle olmamaktadır. İlişkinin yürümeyeceği anlaşıldıktan sonra da, ilişkiye, yeni bir sevgili bulana kadar son verilmemekte, ayrılık ancak yeni sevgili bulunduktan sonra gerçekleştirilmektedir. Burada yapılan sahtekarlıktan başka bir şey değildir! Ayrılığın bu şekilde gerçekleştiği durumda, terkedilen eş, çocuklar ve ilişkiden haberi olan insanlar üzerinde terk edene ve terk edenin temsil ettiği örgüte karşı belli bir güven kırılması ortaya çıkmaktadır.

Kitleler arasında yürütülen örgütlenme çalışmasında, bu faaliyeti yürüten kadroların sadece siyasi özellikleri, yetenekleri değil, kişisel davranışları da olağanüstü rol oynamaktadır. Çoğu durumda kitleler, ortaya konan siyasi çizgiye göre değil, bu çizgiyi temsil eden kadroların davranışlarına göre tavır belirlemektedirler. Bu anlamda her kadro, özellikle örgüt adına dışarıda faaliyet yürüten kadrolar, attıkları her adımın, konuştukları her sözün, yaptıkları her işin, nelere mal olacağının bilincinde davranmalıdırlar!

Aşk ve evlilik ilişkisini dürüst bir biçimde yürütmeyen kişiler yüzünden, örgütümüz zaman, enerji ve insan kaybetmiştir! Bu tür olumsuzlukların çıktığı durumlarda, bu tür hatalarla kesinlikle uzlaşılmamalı, zararı verenlerden mutlaka bunun hesabı sorulmalıdır!

EĞER verdiğimiz can bedeli bir mücadeleyse, yeri geldiğinde örgüt içindeki herkes yoldaşına sırtını verip ölüme bile gitmeye hazır olmalıysa; bunun sağlanabilmesi için örgüt içindeki her insana bu sağlamlıkta bir güvenin duyulması gerekmektedir. Siyasi çıkarlarıyla kişisel çıkarları çatıştığında, tercihini kişisel çıkarlarına göre yapan veya kişisel davranışlarıyla siyasi çalışmaya zarar vermeyi göze alan bir insanla ölümüne bir mücadeleye girilemeyeceği açıktır. Çünkü, daha basit bir ortam ve koşullarda davaya zarar vereceğini görmesine rağmen bunu göze alan birinin, sözkonusu ölüm kalım olduğunda, tercihini hangi yönde yapacağının hiçbir garantisi yoktur!

Biz insanların hata yapabileceklerinden, bu hatalarını da özeleştiriyle aşabileceklerinden yola çıkıyoruz. O halde atılması gereken birinci adım, hatayı yapan insanın samimi bir özeleştiri vermesi ve bu samimiyetini bizzat pratik içinde ispatlamasıdır! Eğer gelişmeler, kitlelerin gözü önünde gerçekleşmişse, sadece bulunulan birimde özeleştiri yeterli değildir. Bu durumda özeleştiri, sorunları birlikte yaşayıp gören kitleler önünde de yapılmalı, yapılan özeleştirinin samimi olduğu, atılan pratik adımlarla da gösterilmelidir!

Fakat, bizim bir illegal örgüt olduğumuz hiçbir zaman unutulmamalıdır! Bu anlamda, içimizde gelişen bir dizi olumsuzluk sonrası atılan adımlar veya verilen cezalar hakkında dışarıya tam bilgi vermemiz mümkün değildir. Belli olumsuz gelişmelerin ardından, atılan örgütsel adımları, verilen cezaları dışa açmak, illegal örgüt yapısını belli bir anlamda teşhir etmeden mümkün değildir. Bu ise, kaş yapmak isterken göz çıkarmaya benzer! Atılan adımlar, verilen cezalar konusunda dışarıya bilgi vermek, bir yandan bu alandaki tutarlılığımızı göstererek içimizde ve çevremizde bize olan güveni artırmaya yararsa da, diğer yandan örgütün belli bir anlamda deşifre olmasına yol açar. Bu da yarardan çok zarar demektir.

Yoldaşlarımız ve çevremizdeki insanlar, hiçbir hatanın yapanın yanına kâr kalmadığı, her hatanın üzerine gidildiği, gerekli cezaların verildiği konusunda bize güvenmelidir. Biz bu ve benzeri konulardaki anlayışımızı bir dizi makalede ortaya koyduk, bu makalelerde yazılanlar neyse uygulamamız da bu yöndedir. Eğer belli hataların görülmediği, ya da üstüne kararlılıkla gidilmediği düşünülüyorsa, bu durumlar yazılı olarak örgüte bildirilmelidir!

Böyle davranılması durumunda bu tür hataların tamamen engelleneceğini, ortadan kaldırılacağını savunmuyoruz. Biz, bu alanda doğru adımlar atsak da, içimizde ileride de benzer gelişmelerin yaşanmayacağının garantisi yoktur. Fakat bu tür gelişmelerin bize verdikleri zararı en aza indirmenin garantisi vardır! İçimizdeki yoldaşlar ve dışımızdaki kitleler, örgütün bu tür hata ve unsurlarla uzlaşmadığını gördükleri noktada, bu tür gelişmeler ortaya çıksa bile, bize büyük bir zarar vermeyecektir!

Bize göre, örgütsel tedbirler ve cezalandırma, bu türden olumsuzlukları engellemenin birinci yolu ve en doğru yolu değildir. Fakat, bu alanda atılan tüm adımlara, yazılan tüm yazılara rağmen, belli yoldaşlar hâlâ bu tür hatalarla karşımıza çıkıyorlarsa, bu hatalar sonucu verilecek cezalara, alınacak önlemlere de katlanmak zorundadırlar! Verilecek cezalar, yapılan hatanın büyüklüğüne göre olacak, "uyarı"dan, "kesin ihraç"a kadar çeşitlilik gösterecektir!

"Bu alanda örgütümüz yeteri kadar zaman ve enerji kaybetmiştir. Bu alanda temel yaklaşımımız ve düşüncelerimiz defalarca yazılıp çizilmiştir, bu anlamda daha fazla zaman ve enerji kaybına tahammülümüz yoktur. Yoldaşlar bu bilinçle hareket etmelidir."

27.03.1997 ▲

NEWROZ ve NEVRUZ kutlamalarına ilişkin...

BU yılki Newroz kutlamaları, bazı değişik görüntülere bürünse de, esas olarak 1996 Newroz kutlamalarının bir tekrarıydı.

Devlet güdümlü olmayan kutlamalara güvenlik güçlerinin belli müdahaleleri, bazı yaralanmalar ve tutuklamalar dışında Newroz, esas olarak "barışçıl" bir biçimde kutlandı.

1993'ten beri Newroz'u Türkleştirme çabası içinde olan Türk hakim sınıfları, bu çabalarını bu yıl daha da yoğunlaştırdılar.

Geçen yıl kapalı salon toplantısından çıkarılıp alanlarda ve resmen devlet tarafından kutlanmaya başlanan Newroz, bu yıl daha da geniş biçimde kutlanmaya çalışıldı.

İçişleri Bakanlığı, MGK onaylı gizli genelge yayınlayarak, Nevruz'un kutlanması için alınacak önlemleri Newroz'dan çok önce hazırlamıştı bile. Bu planın MGK kaynaklı olduğunu, devlet güdümlü kutlamaların bir merkezden örgütlenmesinin planı olan **"Nevruz 1997 Taslak Faaliyet Programı"**nın MGK tarafından hazırlanması da göstermektedir.

Bu plana göre, 4-21 Mart tarihleri arasında değişik etkinliklerde bulunulacak ve Nevruz'un Türk bayramı ve geleneği olduğu anlatılacaktı. Anlatıldı da...

"Nevruz'un Türk Dünyası" konulu toplantılar ve konferanslar yapıldı, bu konuda kitap, broşür ve dergiler hazırlandı. **"Türk Kültüründe Nevruz"** konulu makale yarışmaları düzenlendi, resim sergileri açıldı.

Faşist Türk ordusuna yılda ne kadar finans kaynağı yarattığıyla övünen Milli Piyango İdaresi, Nevruz özel çekilişi düzenledi.

Radyolarda, televizyonlarda programlar yapılarak, Newroz'un Nevruz'laştırılması için yoğun bir propaganda yapıldı.

Ayrıca, Newroz'un bu yıl Cuma gününe rastlamasını gözönüne alan hakim sınıflar, camilerde hutbe okutmayı da ihmal etmedi. Spor yarışları, bedava konserler, bedava yemek dağıtımı vb., vb. etkinliklere başvuruldu.

Bu yıl yeni olan bir şey, Kürt ulusunun bayrağının rengini simgeleyen sarı, kırmızı ve yeşil renklerinin bizzat devlet tarafından üstlenmesi oldu. Devlet tarafından hazırlanan afişlerde, broşür ve değişik propaganda malzemelerinde sarı, kırmızı, yeşil renkler kullanıldı. Bu renkleri kullanan DEP milletvekillerinin bölücü olmakla suçlanıp hapse atıldığı ve hâlâ hapiste olduğu gerçeği bilindiğinde, devletin bu renkleri sahiplenmesinin, Newroz'u Türkleştirme çabasının bir ürünü olduğu görülecektir.

21 Mart günüyse, birçok ilde "Nevruz ateş"leri yakıldı... Ateş üzerinden

atlandı ve yumurtalar tokuşturuldu... Geçen sene Iğdır'da yapılan kutlamalarda yumurta tokuşturmayı öğrenen Mesut Yılmaz'ı, bu yıl *"Asena Çiller"* gölgede bıraktı.

Geçen yıl, Newroz'un özelliklerinin neler olduğunu *"gün ışığına çıkaran"* (?!) Çiller, bu yıl Nevruz kutlamalarında Iğdır'da meyve kasalarının cılız ateşi üzerinde atlarken, kendisini *"dişi Asena'ya benzetti"*. Bir hayvan olarak kurta yapılan hakareti bir kenara bırakırsak, sembol olarak Çiller'in "Asena"yı gösterip ve kendisini ona benzetmesi cuk diye yerine oturmuştur...

Bilindiği gibi Türkiye'de, *"Ergenekon'dan çıkışı"* simgeleyen ve *"Türklere yol gösterdiği"* söylenen "Asena", yani kurt, özellikle açık faşistlerin sembolü olmuştur. Kendisini *"dişi Asena"*ya benzetirken Çiller, Türk faşistlerinin Turan hayallerinin temsilcisi olduğunu söylemektedir.

Kuşkusuz bu noktada yanlız değildir Çiller. Newroz'u Türkleştirme çabaları, açık faşist Turancılıkla içiçe yürümektedir. Hakim sınıfların hemen hemen tüm partileri, bu yıl Nevruzlarını kutladılar. DYP'den RP'ye, CHP'den MHP'ye kadar herkes Nevruz kutladı. Mehter marşları, Nevruz'un Türklerin bayramı olduğu çığlıklarıyla birlikte kulakları çınlattı...

Newroz'un ne olduğu konusunda tüm hakim sınıfların yaklaşımını, TBMM Başkanı M. Kalemli'nin mesajı çok özlü ortaya koymaktadır. Buna göre, *"Nevruz Bayramı, Türk dünyasında birlik, beraberlik ve kardeşliğin simgesi. Orta Asya'dan Balkanlar'a* (Adriyatik'ten Çin Seddine yani! /BN) *değin uzanan coğrafya üzerinde yaşayan bütün Türklerin ortak kültür ürünü ve bayramı olan Nevruz kutlamaları ilk günden bu yana insanlarımıza barış, dostluk, kardeşlik ve yardımlaşma fırsatı sağlamış, ulusal birlik ve beraberliğin pekiştirilmesi ortamını yaratmıştır." (Milliyet, 22.03.1997)*

Burjuvazi tarihi böyle yazmaktadır. Doğaldır da. Bu doğal da, TC'nin 74 seneye yakın tarihinde, ilk kez 1996'da devlet tarafından resmen kutlanan Newroz, nasıl oluyor da bir sene sonra *"Asya'dan Balkanlar'a"* kadar tüm Türklerin bayramı oluveriyor?

Newroz'un daha düne kadar *"bölücü eşkiyanın işi"* olduğunu kafasına yerleştirenler, *"devlet büyüklerimizin yüksek bilgilerine olan güvenleriyle"*, yüzyıllardan beri Nevruz'u Türklerin kutladıklarına inanacaklar mı? İnananlar var! Daha düne kadar Newroz'un varlığından bile haberi olmayanlar, "biz yüzyıllardır Nevruz'u kutluyoruz" diyecekler mi? Diyenler var!

Irkçılığın, şovenizmin ve her türlü pisliğin yaşandığı bu toplumda, böylesi şeylerin yaşanması da doğaldır. CHP, Newroz kutlamalarında, farkında olmadan bu doğallığa uygun davranarak toplumun resmini çok güzel çizmiştir. Olay şu: CHP'liler Newroz'u kutlarken, partilerinin simgesi olan altı okun yanında *"Nevroz ateşi hiç sönmesin"* yazılı bir pankart da taşıdılar.

Nevroz, *Neurosis* adlı hastalığın Türkçe yazılışıdır. *Neurosis*, bir sinir ve ruh hastalığıdır. Yukarıda Newroz'un Türkleştirilmesi için yapılanlar gözönüne alındığında, CHP, bilmeden Newroz konusunda Türkiye toplumunun durumunu dile getirmiştir.

Bütün bunlar, –kutlamalara halkın fazla rağbet göstermemesine rağmen–, hakim sınıfların Newroz'u Türkleştirme çabalarında epey yol aldıklarını göstermektedir.

Her şeyden önemlisi, Newroz'u Türkleştirmenin ideolojik temeli, "bilimsel araştırmalar" adına yazılı düzeyde de ortaya konmuştur. Devletin tüm diğer propagandasının yanısıra, Prof. Dr. Abdulhaluk M. Çay tarafından yazılan ve Turan Kültür Vakfı (adına uygun bir vakıf) tarafından **"Türk Ergenekon Bayramı Nevruz"** adlı kitap yayınlanmıştır.

Hakim sınıflar Newroz'u Türkleştirmek için bu kadar çaba gösterirken, özellikle Kuzey Kürdistan'da kendi güdümünde olmayan kutlamalara ise yasakla cevap vermeye devam etti.

Birçok yerde kutlamalar için yapılan başvurulara izin verilmedi. Bazı yerlerde son ana kadar başvurulara cevap bile verilmeyerek kendi güdümünde olmayan kutlamalar engellenmeye çalışıldı. Bazı yerlerdeyse, örneğin Diyarbakır'da, kitle devletin hoşuna gitmeyen sloganlar atınca, kitleye saldırıldı ve yürüyüş dağıtıldı. Birçok insan tutuklandı.

Devletin güdümünde olan, köy koruculari vb. tarafından yapılan kutlamalara ateş yakmak için bedava lastik dağıtılırken, kendi güdümünde olmayanların ateş yakmalarına izin verilmedi. Ne de olsa *"onlar başka amaçlarla ateş"* yakıyorlardı...

Newroz'un esas olarak "barışçıl" geçmesi, burjuva gazeteciler ve yazarlar tarafından, *"Nevruz'da sağduyu"*, *"Barış Nevruz'u"* biçiminde değerlendirildi. Bu değerlendirmenin içi açılırken de *"kahraman Türk ordusu"*nun *"başarıları"*ndan dem vuruldu. Bunlara göre *"teröre büyük bir darbe vurulmuş"* ve *"Nevruz teröristlerin elinden"* alınmıştır.

Faşist Türk ordusunun Kuzey Kürdistan'da uyguladığı ulusal zulmün ve katliamların, "başarı" olarak gösterilmesi ve bu zulüm ve katliamların "terörizme karşı mücadele" adı altında yüceltilmesi, Emin Çölajan'ın Newroz hakkında yazdığı yazıda çok açık ortaya çıkmaktadır. Sözkonusu yazıda şöyle denmektedir:

"Güneydoğu'da yıllardan beri olup bitenlerin Türkiye'ye parasal maliyeti çok yüksek oldu. ***Ama bir tek şey kazandık.*** *(abç)*

Türk Silahlı Kuvvetleri, bu bölgedeki olaylar sonucunda dünyanın en güçlü ve en deneyimli orduları arasına girdi. Deneyim açısından belki de bir numara oldu. *" (aoç) (Hürriyet, 22 Mart 1997)*

Dolaylı olarak Kuzey Kürdistan'da yürütülen savaştan memnun olan Çölajan, yazısının devamında PKK'ya atfen şunları söylemektedir:

"Birkaç yıl öncesine kadar Nevruz günleri öncesinde kıyameti koparır, halkı ayaklanmaya çağırırlardı! O günlerin artık çok geride kalıp tarihe karıştığı dün bir kez daha görüldü." (aynı yerde)

Hemen hemen tüm burjuva gazeteciler ve yazarlar, bu yılki Newroz'da çatışmaların çıkmamasını ve kan dökülmemesini iki şeye bağlamaktadırlar: 1) PKK'nın yenilgiye uğratıldığı, 2) devletin sağduyusu.

Her iki noktada da sahtekarlık yapılmaktadır. Ne TC, PKK'yı yenilgiye uğratmıştır ve ne de bu faşist devlet, kendi güdümünde olmayan kutlamalara "sağduyulu" yaklaşmıştır.

DURUM NEDİR?

Hakim sınıflar, Newroz'u sahiplenip, Türkleştirmeye çalışırken saldır-

ganlıklarının biçimini de değiştirme durumunda kalmışlardır. Newroz'u barışçıl bir biçimde kutlamak isteyenlerin üzerine, 1991-1992'deki gibi tankla, topla yürüse, o zaman sahtekarlığı çok daha açık görülebilir ve bu da Newroz'un Nevruz'laştırılması çabalarına darbe vurabilirdi...

Bunun yanı sıra 28 Şubat 1997 tarihli MGK toplantısında, Avrupa Birliği'ne üye olmaya kararlı olduklarını ve bunun için yapılması gereken her şeyin yapılacağını açıklayan hakim sınıflar, Newroz kutlamalarında demokrat görünmeye de özel çaba gösterdiler. Hakim sınıfların diğer bazı hesaplarının yanı sıra bu iki nokta, bu yılki Newroz kutlamalarında öne çıkmaktadır.

Newroz kutlamalarının "barışçıl" geçmesinin şartlarını yaratan bir diğer nokta ise, PKK'nın andaki siyasetidir. Eğer PKK, 1991-1992'deki gibi bir içerikle ve eylem biçimiyle Newroz kutlamaya kalkışsaydı, o zaman, faşist Türk devletinin *"sağduyusu"*, 1991-1992'deki gibi olurdu.

PKK'nın andaki siyasetinin temeli Kürt sorununun çözümünde "siyasi çözüm"e endekslendiği ve bu siyasete uygun davranıldığı için, 1991-1992'deki içerik ve biçimle Newroz kutlanmamaktadır.

Böyle olduğu için de, hakim sınıfların katliam siyasetlerini, Newroz kutlamaları bazında uygulamalarına neden olan gerekçe esasta kalmamıştır.

Her iki taraf da, kendi düşünceleri açısından *"barış içinde kutlanan"* bir ortamdan yanadır. Hakim sınıflar iktidarlarını sürdürmek için, kendisine karşı mücadele verilmeyen "barışçıl" bir ortamdan yana; PKK ise "siyasi çözüm"e yolaçacak olan diyaloğun oluşabilmesi için bundan yana.

MED-TV'de canlı olarak yayınlanan ve İsviçre'nin Zürich kentinde düzenlenen "Newroz Gecesi"ne telefonla katılan A. Öcalan şunları söylemektedir:

"Biz halen halklarımızın yaşamına çok büyük zararlar veren ve gerçekten en zorlandığımız bu savaşı bu biçimi ile sürdürmek istemiyoruz. Bazı değerli dostlarımızın barış için sarfettikleri çabalarına, dolayısıyla bize yönelik taleplerine her zaman anlayışla karşılık verdik. Özellikle insan hakları konusunda bizden taleplere büyük bir anlayışla karşılık verdik. Yalnız bir gün için değildir bu. Üzerimize gelinmediği müddetçe saldırı pozisyonuna girmeyeceğimizi yıllardır söylüyoruz ve çoğunlukla da uyguladık. Aynı tutumu ısrarla sürdürmeye çalışıyoruz." (Özgür Politika, 23 Mart 1997)

Yani Newroz esasta "barışçıl" biçimde kutlanmış ve çatışmalar çıkmamışsa, bunun gerekçesi ne PKK'nın yenilgiye uğratılmasıdır, ne de "devletin sağduyu" göstermesidir. Değişik çıkarlara dayansa da, Newroz'un "barışçıl" biçimde kutlanması noktasında birleşilmektedir. Zaten sözkonusu çatışmalar, kutlamaların kanla bastırılması hakim sınıfların siyasetinin sonucu olmuştur. Bu açıdan bakıldığında –devletin Newroz'u Türkleştirmeye çalışmasına da bağlı olarak– değişenin, hakim sınıfların politikası olduğunu tespit edebiliriz.

Newroz'un "barışçıl" geçmesini kendi zaferleri olarak gösteren hakim sınıflar, Kuzey Kürdistan'da ve belli ölçüde de Güney Kürdistan'da yürüttükleri askeri harekatlarını gözlerden gizlemeye de çalışmaktadırlar.

Newroz'un devlet tarafından kutlanması planlarına paralel olarak, Kuzey Kürdistan'da ve özellikle Güney Kürdistan'a sınır bölgelerde faşist Türk ordusu *"terörist avına"* çıktı... Bombalamaların yoğunlaştırıldığı bölgeden televizyonlar tarafından verilen haberler –Newroz'un Türklerin bayramı olduğu programlarının yapıldığı günlerde– şöyleydi:

"Kahraman mehmetçiklerimiz teröristlere büyük darbe indirdi..., Mehmetçiklerimizin yaptığı operasyonlarda ölü ele geçen teröristlerin sayısı 20'yi geçti... Bugün ölü ele geçen 8 teröristle beraber ölü teröristlerin sayısı 30'u buldu." vb. vb.

Kısacası, *"barışçıl"* geçen Newroz kutlamaları, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de anda yürüyen savaşın varlığını ortadan kaldırmamaktadır. Hakim sınıflar, Newroz'u Türkleştirmeye çalışırken, yine ırkçı, şoven politikalarını uygulamaktadırlar. Türk olmayan ulus ve milliyetler üzerindeki ulusal baskı, başka biçimlere büründürülerek devam ettiriliyor.

Devlet güdümünde olmayan Newroz kutlamalarıysa esas olarak HADEP önderliğinde gerçekleştirilen kutlamalar oldu. Kutlama izni alınmayan yerlerdeki kutlamalara ise HADEP'li yöneticiler "misafir" dayanışmacı olarak katıldılar.

Sözkonusu kutlamalara devrimciler, demokratlar da katıldı. Yer yer devrimci sloganlar da atıldı. Fakat bu kutlamalar da, esas olarak "siyasi çözüm" amacına hizmet etmesi anlayışıyla yapılmış ve kutlamaları düzenleyenler sistemiçi bir siyaset savunmuştur. Newroz'da devrim ateşini körüklemeye çalışanlar, ne yazık ki küçük bir azınlık olmuştur.

Biz komünistler, hakim sınıfların ulusal baskıyı değişik biçimlere büründürerek sürdürmesine karşı mücadele ettiğimiz gibi; Newroz'un mitolojik kökeni üzerine yürütülen tartışmalarda, şoven ve milliyetçi düşüncelere de karşıyız.

Hakim sınıfların *"Nevruz'un Ergenekon'dan çıkış"* olduğu, *"Türklerin tarihi"* olduğu biçimindeki şoven, ırkçı teorilerine karşı mücadele, *"Hayır! Newroz Kürtlerindir."*, *"Türklerin Newroz'la ilişkisi yoktur, olamaz."* vb. gerekçelerle ve bu temelde yürütülemez. Böylesi bir tartışma, tam da hakim sınıfların tartıştığı çerçevedeki bir tartışmadır. Mitolojik kökeni ne olursa olsun, bu, faşist Türk devletinin ulusal zulmünü, ırkçılığını ortadan kaldırmaz.

Newroz'un mitolojik kökeni çerçevesinde yürütülen tartışmada, "bilimsel" olarak kökeninin Türklere ait olduğu ispatlanırsa ne olacak? Türk devletinin tavrı haklı mı çıkacak? Hayır!

Hakim sınıfların Newroz'u Nevruz'laştırma, Türkleştirme siyasetine karşı verilecek mücadele, devrim için mücadeleye bağlı ele alınmak zorundadır. Değişik uluslardan emekçilerin özgür koşullarda Newroz'u kutlaması, ancak faşist Türk devletinin yıkılması ve işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla mümkün olacaktır.

Hakim sınıfların tüm sahtekarlıklarına hayır! Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Newroz'un özgür koşullarda kutlanması için de devrim için mücadeleyi yükselt!

Zafer Bolşevizmin olacaktır!

28 Mart 1997▲

NEWROZ '97'de de ulusal zulme, milliyetçiliğe, reformizme karşı mücadeleye sarıl!

BI AGIR E NEWROZE OCAXÎ ŞORÊŞ E KÛRIK BIKA!

Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü soykırım, zulüm politikası, 1997'de de tüm hızıyla sürüyor. 1997'de de Kürt yerleşim birimleri bombalanıyor, köyler boşaltılıyor, yakılıyor, yıkılıyor.

"Terörizme karşı mücadele" adına, faşist Türk ordusu her gün askeri harekatlarına bir yenisini daha ekliyor. Kuzey Kürdistan'da yürütülen zulüm, baskı ve katliamlar yetmiyormuş gibi, Güney Kürdistan'ın yerleşim alanları da sistemli bir biçimde bombalanıyor. Kısacası, faşist Türk devleti soykırım politikasına ara vermeksizin, Kürt ulusuna karşı haksız, gerici savaşı sürdürüyor.

Newroz `97'ye gelindiğinde de bu politika sürmektedir. Hakim sınıflar, Kürt ulusunun Newroz kutlamalarını engelleyemediği için, son yıllarda Newroz'u Nevruz'laştırarak, Newroz'a sahip çıkmaya başladı. Newroz'un *"Türklerin bayramı"* olduğu, bunun *"Ergenekon'dan çıkışı simgelediği"* demagojisine başvurarak Newroz'u kendi çıkarları için kullanmaya çalışmaktadır. Kürt ulusunun zorla asimilasyonu, Türkleştirme siyaseti, Newroz bağlamında da uygulanmaktadır.

Newroz `97'nin kendi istemleri dışında kutlanmasını engellemek için, hakim sınıflar önlemlerini çoktan aldılar... Bu sene de, faşist devlet Newroz'un *"Türk bayramı"* olduğu demagojisini yapmakta, İçişleri Bakanlığı genelgeler yayınlayarak Newroz'da devlet güdümlü kutlamaları planlamaktadır.

Buna göre, camilerde "Cuma hutbesi"nin okunmasından bedava lastik dağıtımına, futbol ve diğer spor yarışmalarından halka sıcak yemek dağıtmaya kadar değişik eylem biçimlerine başvurulacaktır.

Devlet güdümlü kutlamalarda yakılması için bedava lastik dağıtmayı planlayan hakim sınıflar, devlet güdümlü olmayan kutlamalarda ise, *"onlar başka amaçlarla ateş yakıyor"* gerekçesiyle Newroz ateşinin yakılmasını yasaklamaktadır.

Ama çabalar boşuna! Tüm baskı ve demagojilere rağmen Newroz kutlandı, kutlanacak da!

Faşist Türk devletinin zulmüne karşı mücadele yürütmek, her demokratın, devrimcinin, komünistin görevidir. Fakat bu mücadele, devrimci bir temelde yürütüldüğü zaman, ancak doğru bir mücadele olabilir.

Anda Kürt ulusal hareketine önderlik eden PKK'nin mücadelesi, milliyetçi ve reformist temelde yürütülen bir mücadeledir. Faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde savunulan "siyasi çözüm" Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlayamaz. *"Barış hemen şimdi"*, *"barış için bir milyon imza"* vb. kampanyalar da bu reformist siyasetin parçalarıdır.

Ulusal zulme karşı mücadele, ezen ulus şovenizmine karşı, ezilen ulus milliyetçiliği temelinde de doğru bir temelde yürütülemez. Bir milliyetçiliğe karşı mücadele için, bir başka milliyetçiliğe sarılmak, kurtuluş değildir.

Esas mücadelenin ezen ulus şovenizmine karşı verilmesi gerçeğini unutmadan, ezilen ulus milliyetçiliğine de karşı mücadele, sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin görevidir.

Kuzey Kürdistan'lı işçiler, emekçiler!

Hangi ulus ve milliyetten olursak olalım, düşman diğer ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler değil; hepimizin ortak düşmanı, yaşadığımız hayatı bize zindan eden, bizi aşağılayan, ulusal zulüm uygulayan Türk hakim sınıfları ve onların faşist devletidir.

Sosyal kurtuluş gibi, ulusal kurtuluş için de mücadelenin hedefi, kapitalist hakim sınıflar ve onların düzenini ayakta tutan faşist devlet olmak zorundadır.

Ulusal baskıdan kurtulmanın ve gerçek kurtuluşa varmanın tek yolu, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle, faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçi-köylü devrimci iktidarının kurulmasından geçer.

Newroz `97'de de "siyasi çözüm" reformist şiarına karşı, faşist Türk devletini yıkmak için devrimci mücadeleyi yükselt! **Halkların kardeşliği için faşizme ölüm! Tek yol devrim!** şiarını haykır! **Newroz ateşini, devrim ocağını körüklemek için yak!**

Reformizme karşı devrim, milliyetçiliğe karşı proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseltmek, günün en acil görevlerinden biridir. Bu görevi yerine getirmek için Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm'in gerçek savunucusu; gerçek kurtuluşun yolunu gösteren ve bunun için Komünizm bayrağını taşıyan **BOLŞEVİK PARTİ** (Kuzey Kürdistan) saflarında örgütlen, onu güçlendir!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Kurtuluş, faşist Türk devletiyle "barış"ta değil, DEVRİMdedir!

Bimre devleta faşîsta Tirk! Bimre koletî, bijî azadî!

Bijî çîna proleter navnetewekarî! Zû û dereng Bolşevîzm mexlûb dikerî!

16 Mart 1997 ▲

Roja Bolşevik

Demokratik Kitle Partisi (DKP) adıyla "Devletin Kürt Partisi" kuruldu!

TC, Kürt sorununa "siyasi çözüm" arayışlarına başlamıştır, fakat PKK'yı bu arayış dışında tutup, muhatap olarak, kendine tehlike arzetmeyecek ve devlete sadakatli birilerini aramaktadır. Devlet için anda en uygunu DKP'nin kurucusu Elçi'dir. DKP, "Devletin Kürt Partisi"dir. DKP, misak-ı millinin partisidir. DKP, Kürt sorunu bağlamında liberal burjuvazinin temsilcisidir. Ve DKP, anda Kürt sorununun çösümünün bazı yasal düzenlemelerle hakim sınıflar lehine son bulması için, arabuluculuk yapmaya ve muhatap olmaya çalışan işbirlikçi bir partidir.

3 Ocak 1997 tarihinde İçişleri Bakanlığı'na verilen dilekçeyle yeni bir parti daha kuruldu: Adı, **Demokratik Kitle Partisi**. Kuruluş dilekçesi, Şerafettin Elçi başkanlığındaki heyet tarafından İçişleri Bakanlığı'na verildi. Gazetecilere açıklamada bulunan Elçi, programlarının merkezine Kürt sorununu koyduklarını ve hedeflerinin Kürt sorununun barışçıl, demokratik siyasi temelde çözümünü sağlamak olduğunu söyledi. PKK'yi nasıl değerlendirdiğini soran gazetecilere Elçi, şöyle cevap verdi:

"Yaptıkları birtakım eylemleri, şiddete başvurmalarını yanlış görüyoruz. Fakat PKK, programı olan siyasi bir örgüttür." (3 Ocak tarihli televizyon haberlerinden)

PKK'yi siyasi bir örgüt olarak değerlendirmesi, medyanın dikkat çektiği bir nokta oldu. Öyle ya, TC devleti PKK'yi "terörist" bir örgüt olarak değerlendiriyordu, fakat yeni kurulan bu partinin başkanı, siyasi bir örgüt diyordu PKK'ye.

Bu partinin niteliğini kavramak için kısaca Elçi'nin geçmişine, kimliğine bakmak gerekiyor.

Şerafettin Elçi, *"13 Eylül 1959 günü Gazi Orman Çiftliği'nde tertip edilen toplantıya iştirak"* ettiği gerekçesiyle *"49'lar davası"* diye bilinen dava sonucunda tutuklanır. Sonraki dönemde mücadelesini parlamento içinde sürdürmek için siyasete atılır. 1977 seçimlerinde AP Mardin Milletvekili olarak parlementoya girer. Hemen kısa süre sonra da CHP'ye geçer ve CHP hükümetinde yaklaşık iki yıl Bayındırlık Bakanlığı yapar.

TBMM'nde bulunduğu süreçte, Türkçe bilmeyen seçmenleriyle mecliste Kürtçe konuştuğu için şimşekleri üzerine çekmiştir. 12 Eylül 1980 cuntası döneminde hapse atılır, işkence de görür.

Ş. Elçi'nin siyaset yapması ve yeniden adından bahsettirmesi, esas olarak HEP, DEP çalışmalarına rastlamaktadır. DEP'in kuruluş çalışmalarında yer alan Elçi, *"grupçuluk yapılıyor"* gerekçesiyle bu çalışmalardan ayrıldı. 1994 yılında çevresine topladığı bazı siyasetçilerle "Kürt Demokratik Platformu"nu kurdu ve gelinen yerde bu platform "Demokratik Kitle Partisi" adı altında kuruluşunu gerçekleştirdi.

Yaklaşık kırk yıllık bu süreçte Elçi, Türk devletini savunmuş, misak-ı milliye sahip çıkmış, devlete karşı yönelen şiddet eylemlerini reddetmiştir. Fakat son yıllarda Kürtlerin varlığını ve Kürtlerin kimlikleri temelinde Türkiye'de baskı altına alınmadan yaşayabilmeleri gerektiğini de dile getirmiştir.

Elçi, aynı şeyleri bundan birkaç yıl önce söyleseydi, apar topar hapishaneyi boylarlardı. Gelinen yerde Elçi'nin bu kadar açık konuşmasına olanak veren, bir yandan devlete sadakatiyken, diğer yandan da, PKK'nın silahlı mücadelesi karşısında Kürt gerçekliğini inkar edemez duruma gelen devletin başka çözüm arayışları olmaktadır.

Gelinen yerde koşullar, Elçi'yi gerekli kılmaktadır. Kürt sorunu, TC'nin son 13 yıllık dönemde en önemli iki

sorunundan biridir. "Siyasi çözüm" sesleri giderek yükselmektedir. Askeri olarak işin çözülemeyeceğini hakim sınıfların belli kesimleri de görmektedir. Hatta, hakim sınıflar, 1996 içinde Avrupa'nın değişik şehirlerinde "uzmanları" üzerinden "gizli" toplantılar gerçekleştirip, "ılımlı" Kürtleri de davet ederek soruna nasıl çözüm getirilebileceği üzerine tartışmalar yürütmüştür.

Özetle durum şöyle ifade edilebilir: TC, Kürt sorununa "siyasi çözüm" arayışlarına başlamıştır, fakat PKK'yı bu arayış dışında tutup, muhatap olarak, kendine tehlike arzetmeyecek ve devlete sadakatli birilerini aramaktadır.

Birkaç yıl önce İçişleri Bakanı'nın PSK lideri Kemal Burkay'ın Türkiye'ye dönebileceğini açıklaması ve Burkay'ın da Hürriyet ve Milliyet gibi gazeteler üzerinden "demokratikleşme" çağrıları yapması; veya Kuzey Kürdistan Demokrat Partisi Genel Başkanı Hemreş Reşo'nun burjuva gazeteleri üzerinden aynı Burkay gibi TC devletine çağrılarda ve önerilerde bulunması ve benzeri tavırların hepsi aynı merkezdedir.

Burkay ve Reşo ile karşılaştırıldığında Elçi'nin devlete daha yakın olduğu, hakim sınıflar tarafından da bilinmektedir. Devlet için anda en uygunu Elçi'dir. Bu yüzden de, çizilen belli sınırlar çerçevesinde, başkalarının söyleyemediği şeyleri Elçi'nin söylemesine izin verilmiştir. Yani Demokratik Kitle Partisi gerçekte, "Devletin Kürt Partisi"dir. Bunun böyle olduğu, burjuvazinin kalemşörlerinin tavırlarından da okunmaktadır.

DKP'NİN KİMLİĞİ...

Bu konuda iki örnek verelim.

Birincisi, Yeni Yüzyıl gazetesinin yazarı Ali Bayramoğlu'nun 5 Ocak 1997 tarihli yazısıdır. A. Bayramoğlu, ***"Umuda merhaba!"*** başlıklı yazısında, *"Kim ne derse desin, bu ülke insanı tek umut verici haber, ses duymuyor, son iki aydır."* dedikten sonra şöyle devam etmektedir:

"Ama dün, küçük bir umut ışığı yandı, Ankara'da. Demokratik Kitle Partisi kuruluş bildirgesi verdi. «Kürt sorununu programının merkezine» almakla birlikte, «Ülkenin bütün sorunlarına sahip» çıkan «liberal ve demokratik bir kitle partisi» olduğunu söylüyor KDP. (KDP tespiti orijinaldedir. /BN) *Her türlü şiddeti reddettiğini vurguluyor, devletin yeniden yapılandırılmasını, idare sisteminin ademi merkezileştirilmesini, kimlik haklarını ve bölgesel kalkınma planlarını kendisine şiar ediniyor.*

KDP'nin varlığı umut vericidir.

Çünkü bu ülkede YDH'dan bu yana ilk kez bir siyasi parti, demokrasiyi «barış, huzur ve refah» üzerine temellendirmekte; «din, inanç, mezhep ve etnik farklılıkların» biraradalığı ve hakları çerçevesinde tanımlamaktadır; yani çok kültürlü toplum projesinin ipuçlarını vermektedir.

Çünkü, Şerafettin Elçi'nin başkanlığında kurucu KDP'liler bugüne değin Kürt sorununu ülke bütünlüğü çerçevesinde, resmi ideolojiye ve PKK'ya uzak durarak çözme önerilerini dile getirmiş, DEP-HADEP geleneğinin dışındaki kişiler.

KDP umarız, şu an olduğu gibi, hep biri asimilasyoncu ve diğeri ayrılıkçı iki kutubun arasında, demokrat niteliğiyle yer almayı sürdürür. Türkiye'nin partisi olmaya soyunur, güven vermeyi temel şiar edinir. Türkiye'nin buna ihtiyacı var.

Umut adına, KDP'ye merhaba..." *(Yeni Yüzyıl, 5 Ocak 1997)*

Ali Bayramoğlu'nun buradaki tavrına göre, DKP Kürt sorunu konusunda, liberal burjuvazinin bir partisi ve bu temelde de burjuva demokrasisinin savunuculuğunu yapmaya çalışan bir partidir. Bu partinin de temel yaklaşımı, misak-ı millinin korunması, "ülke bütünlüğü" içinde milli sorunun çözümüdür. Burjuvaziye güven veren temel de budur. Bunun ötesindeki görüş farklılıkları, Türk devletinin baki kalması için seçilmesi gereken yollar, yöntemlerle ilgilidir. Özde hepsi birleşmektedir.

İkinci örnek, Sabah gazetesi yazarı M. Ali Birand'ın tavrıdır. 7 Ocak 1997 tarihli yazısının başlığı ***"Şerafettin Elçi son şans olabilir..."***dir. M. Ali Birand, Elçi'nin devlete sadakatini şöyle dile getirmektedir:

"12 Eylül yıllarında Diyarbakır Cezaevi'nde ağır işkenceler gördü.

Şerafettin Elçi kızmadı, kırılmadı ve silaha sarılmadı.

Aksine, son derece ılımlı bir yaklaşımla bizlere Kürt sorununu anlatmaya çalıştı. Ancak devletin içindeki ve dışındaki şahinler onu yerden yere vurdular. Saf dışına alabilmek için kurmadıkları komplolar kalmadı."

Elçi'nin safdışı bırakılmaya çalışılmasının PKK'ya yaradığını anlatan M. Ali Birand, DKP'ye karşı takınılması gereken tavrın HEP-DEP-ÖZDEP ve HADEP'e karşı takınılan tavır gibi olmamasını, aksi halde kazançlı çıkacak olanın PKK olacağını belirtmektedir. Yani, eğer Elçi'nin önü kesilirse, meydan tamamen PKK'ya kalacak ve TC zararlı çıkacak.

Bunun için de Birand şunları tavsiye etmektedir:

"Neyse artık olanlar oldu.

Bari bundan sonra aynı tuzağa düşmeyelim.

Şimdi sahneye gelen Şerafettin Elçi hareketini susturmayalım." *(aynı yerde)*

Devamında Elçi'nin kimliğini şöyle ortaya koymaktadır:

"Ilımlı, silaha karşı çıkan bir Kürt aydını olan Elçi ile arkadaşlarının başlattığı partinin en önemli yeniliği Misak-ı Milli sınırlarının korunmasından yana olması. Yani Türkiye'nin toprak bütünlüğünden yanalar. Marksist değil, liberal merkez-sağdalar." *(abç) (aynı yerde)*

Misak-ı milli'nin savunuculuğuna, liberal merkez sağ'da olmaları da eklenince Elçi ve ekibi liberal burjuvaziye, savunucularına "umut" oluvermektedir...

"Umut"larının yitirilmemesi için *"Elçi'ye de tahammül edemezsek, o zaman geriye yapılabilecek bir şey kalmayacaktır."* uyarısı yapılmaktadır.

Yazısının sonunda ise Birand, şöyle demektedir:

"... ***Elçi'ye başarılar.***

Onun başarısı, ülkenin başarısı, anlamına gelecektir." *(abç) (aynı yerde)*

Bu ve benzeri tavırlar, DKP'nin ne olduğunu, kime hizmet ettiğini açıkça ortaya koymaktadır.

DKP'nin kimliğini aktardığımız alıntılar ortaya koysa da, bu kimliği Elçi'den de aktarmak gerekiyor. Hürriyet gazetesi muhabirlerinin kendisiyle yaptığı röportajda, DKP'nin siyasi yelpazenin neresinde olduğu sorusuna Elçi, şöyle cevap vermektedir:

"Merkezdeyiz, ama Avrupai tarzda.

Yani tamamen demokrasiyi benimseyen, liberalizmi savunan, gerektiği zaman soldan yararlanabilen ve eğer doğru, iyi, güzelse sağın da değerlerine hoşgörüyle bakan ve koruyan bir partiyiz." (Hürriyet, 24 Ocak 1997)

Bütün bunlar gözönüne alındığında DKP'nin kimliği, niteliği bakımında şu değerlendirme yapılabilir: DKP, "Devletin Kürt Partisi"dir. DKP, misak-ı millinin partisidir. DKP, Kürt sorunu bağlamında liberal burjuvazinin temsilcisidir. Ve DKP, anda Kürt sorununun çösümünün bazı yasal düzenlemelerle hakim sınıflar lehine son bulması için, arabuluculuk yapmaya ve muhatap olmaya çalışan işbirlikçi bir partidir.

DKP'NİN KÜRT SORUNUNA "ÇÖZÜMÜ" NEDİR?

Şerafettin Elçi'nin açıklamalarında Kürt sorununa "çözüm"ün temel düşüncesi; merkeziyetçi sistemin, ademi merkeziyetçi sisteme dönüştürülmesi ve yerel yönetimlerin geniş yetkilerle donatılması şeklinde konulmaktadır.

Bu konuda Elçi şunları söylemektedir:

"Merkeziyetçi sistem demokratik işleyişi engelliyor. Farklı yörelerde farklı koşullar var. Farklı koşullara göre o yöredeki insanların kendi yaşamlarını düzenleyebilmeleri, kendileriyle ilgili kararlarda yetki sahibi olabilmeleri gerekir. Bunun için tamamen adem-i merkeziyetçi bir sisteme gidilmeli. Her bölge kendi koşullarına uygun bir siyasi yapıya kavuşmalı. Bölgesel meclisleri, bölge parlamentoları olmalı." (aynı yerde)

Elçi, burada merkeziyetçi sistemin demokratik işleyişi engellediğini söyleyerek yanlış bilinç yaymaktadır. Gerçekte, demokratik işleyişle merkeziyetçilik birbiriyle çelişen, birbirini dışlatalayan şeyler değildir. Sorunu bu şekilde ortaya koyan Elçi, aslında Türkiye'de demokrasinin olduğunu, ama merkeziyetçi sistemden dolayı tam işlemediğini savunmaktadır. Elçi, yerel yönetimlere daha fazla yetkinin verilmesiyle de bu "demokrasinin" işlerlik kazanacağını savunmaktadır. Bu noktada hakim sınıfların OHAL'i, her vilayetin valisine OHAL Valisi'nin yetkilerini vererek "kaldırma" planını hatırlatmak bile bu sahtekarlığı görmeye yeter.

Sorunun özü, gerek merkezi, gerekse yerel yönetimlerin niteliğinin ne olduğunda yatmaktadır. Faşist yerel yönetimler, yerel olarak daha çok yetkiye sahip olmalarından dolayı, faşist niteliklerini yitirmezler. Sadece daha serbest davranma imkanına kavuşurlar, öz değişmez.

Yerel yönetimlere daha fazla yetkinin verilmesi de merkeziyetçilikle çelişen, onu dışlatalayan bir şey değildir. Sorun bunların arasındaki ilişkinin nasıl örgütleneceği, neye ağırlık verileceğidir. Bu noktada da sahtekarlık yapılmaktadır.

Bu temel yaklaşımı savunan Elçi'nin somut olarak bugün için talep ettiği şey şudur:

"Federasyon olabilir ama şu anda yerel yönetimlerin geniş yetkilerle donatılması, egemen kılınması en iyi model." (aynı yer)

Elçi'nin bu savunusu, TC ve PKK'nın tavırlarının arasında kalan bir savunudur. PKK'ya göre bir adım geri, TC'ye göre ise bir adım ileridir. Böylece Kürt sorununa "siyasi çözüm" için bir ara formül bulunmuştur...

DKP İKİ CEPHE ARASINDA MI?

Gerek bazı burjuva kalemşörlerin, gerekse de Elçi'nin açıklamalarında DKP'nin önündeki engeller konusunda bir birlik sözkonusudur. Bu görüş birliğine göre, devlet içinde ve dışında savaştan yana olan "şahin"ler bir yanı, PKK ise diğer yanı oluşturmaktadır. M. Ali Birand, yukarıda bahsettiğimiz yazıda şunları söylemektedir:

"Bugüne kadarki tüm siyasi oluşumları kendi kontrolü altında tutan PKK, Elçi ve arkadaşlarına karşı sert bir muhalefet yapacaktır. Eğer devletin içinde ve dışındaki eski kafalar da Elçi hareketinin üstüne yürürlerse sadece PKK'ya yine altın bir olanak sağlamış olacaklardır." (Sabah, 7 Ocak 1997)

Yukarıda da değindiğimiz gibi, Birand'ın yaklaşımı, *"aman PKK'ya fırsat vermeyelim, aksi halde herşey altüst olur, geriye yapacak bir şey kalmaz"* biçimindedir. Bu yüzden de kendi hakim sınıflarına akıl vermektedir.

Elçi ise sorulan *"Önünüzdeki engeller neler?"* sorusuna şöyle cevap vermektedir:

"Dünya kadar engel var. Devletin içindeki şahinler önemli bir engel. Onlar hiçbir zaman bu toplumda çağdaş, demokratik, uygar bir sesin yükselmesini istemezler. Kürt kesiminde de silahlı mücadeleyi öngören güçler var. Onlar da demokratik, barışçı bir sesin yükselmesini istemezler." (Hürriyet, 24 Ocak 1997)

Elçi'nin kuruluş dilekçesinin verilmesi sonrasında, PKK'yi programı olan bir siyasi parti olarak değerlendirmesi, PKK lideri A. Öcalan'ın ılımlı tavır takınmasını beraberinde getirmiştir. A. Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Her ne kadar bize karşı kuruldu diye söyleniyorsa da, Şerafettin Elçi'nin DTP'sini (DTP orijinaldedir. /BN) *demokratikleşmede bir adım olarak değerlendirmek durumundayım. Ki şüphesiz devlet bunları bize karşı tutmak isteyecektir. Hep PKK'ye karşı çıkın diyecektir. Bu yeni parti sözcüleri başından böyle bir tavır içine girmeyeceklerini söylediler. Ona göre bir demokratik çerçeve içinde yerleri olmalıdır. DTP'nin kuruluşu ihtiyacın bir ürünüdür. Tutarlı demokrat bir Türkiye isterlerse bu da olumlu bir gelişmedir." (Özgür Politika, 26 Ocak 1997)*

Evet, gerçekten de devlet DKP'yi PKK'ya karşı kullanmak isteyecektir. Ama PKK da DKP'yi devlete karşı kullanmak isteyecektir. DKP, PKK'ya karşı tavır takınmadığı sürece PKK'dan destek, PKK'ya karşı tavır takındığı ölçüde de tepki görecektir. Bu iki yanlı tepki şimdiden kendisini göstermektedir. Elçi'nin partisinin muhatap olmak için geciktiği, DKP'nin icazetli olduğu söylenmekte ve hem de A. Öcalan'ın yaptığı gibi, kendilerine karşı olmadığı sürece, olumlu bir gelişme olarak görülmektedir. Bu doğaldır da...

DKP'nin misyonunu yerine getirip getiremeyeceğini süreç gösterecektir.

06.02.1997 ▲

Kadınların kurtuluşu sorununda çizgimizi doğru kavrayalım!

8 Mart'ta, doğrudan bizim önderliğimizde yapılan çeşitli toplantılarda canlı tartışmalar yürütüldü. Sevindirici olan şey, çevremizdeki genç ve nispeten yeni kadın yoldaşların aktif bir biçimde tartışmalara katılmasıydı. Kadın yoldaşların, doğru buldukları yerde görüşlerimizi savunmaya çalıştıkları ölçüde, çizgimizin yanlış buldukları unsurlarını da çekinmeden eleştirmeleri dikkat çekiciydi.

Tartışılan sorunlar onlarla, onların yaşamlarıyla ne kadar daha yakından ilgiliyse, kadın yoldaşların da söyleyeceği söz artmakta, "teorik meselelerin" tartışıldığı yerde çoğu kez sergiledikleri çekimserlik yok olup gitmektedir. İşin aslına bakılırsa, tartışılan sorunlar hiç de öyle küçümsenecek sorunlar değil, kadınların kurtuluşu sorununda çizgimizin somutlaştırılmış unsurlarıdır.

Kadın arkadaşların aktif tartışmacılar olarak sergiledikleri bu girişimleri sevinçle karşılıyor ve böyle devam diyoruz!

Fakat tartışmalarda, ileri sürdüğümüz bazı taleplerin neyi ifade ettiğinin, ya da olumsuz koyacak olursak, neyi ifade etmediğinin yer yer tam anlaşılmadığı da ortaya çıktı. Burada, başından beri hararetli tartışmalara yol açan iki tavrımız üzerinde durmayı gerekli görüyoruz:

KADINLARA YÖNELİK ŞİDDET BAĞLAMINDA TAVRIMIZ

Kadınlara yönelik şiddeti mahkum eden ve bunun parti üyeliğiyle bağdaşmaz olduğunu, kadınlara şiddet uygulayanı Partiye almayacağını ve Partide barındırmayacağını açıkça ilan eden ve bunu pratiğinde uygulayan Partimiz, ilk ve yakın geçmişe dek bu alanda tutarlı, doğru tavır takınan tek devrimci örgüt olmuştur. Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin hiçbirinin bu yönde tutarlı bir adım atmaya gönlü yoktur. Burjuva, küçük-burjuva, liberal legal partilerden ÖDP bu noktada onlardan ileri çıkmış, kadınlara yönelik şiddeti parti disiplin suçu kapsamına almıştır.

Bizi tüm oportünist-revizyonistlerden ayıran salt bu değildir. Biz sadece, kadınlara şiddet uygulayanları Partiye almayacağımızı ve Partide barındırmayacağımızı açıklamakla ve buna uygun bir pratik sergilemekle kalmadık, "DAYAĞA KARŞI, DEVRİMCİ ŞİDDET" şiarımızla bu konudaki tutarlı tavrımızı kitlelere mal etme yönünde elimizden gelen en büyük çabayı harcadık. Ajitasyon-propagandamızda daima bu konuya gereken yeri ve önemi verdik. Şiarımızı meydanlarda haykırdık, eylemlere taşıdık. Ve bu noktadaki tutarlılığımızla birçok emekçi kadın arkadaşımızın önce yüreğini kazandık.

Ancak bu noktada da çizgimizin tam kavranmadığını gösteren bazı yaklaşımlar üzerinde durmak sanırız gerekli.

Bazı yoldaşlar, gerek kitle toplantılarında gerekse bire bir tartışmalarda "Dayağa karşı, devrimci şiddet" şiarının içeriğini açıklarken, "şiddet uygulayana –uslanmadığında– gerektiğinde biz de şiddet uygularız"ı izin verilmez oranda önplana çıkarıyorlar. Biz, bu şiarı nasıl ve hangi amaçla ileri sürdüğümüzü gerekçelendirdiğimiz yerde gayet açık bir biçimde, bunun emekçi kitleler arasında ajitasyon-propaganda şiarı olduğunu, bunun ötesinde devrimci-demokrat örgütlü çevrelerde kadına yönelik şiddete izin verilmeyeceği yönünde bir kamuoyu yaratmaya hizmet etmesi gerektiğini, bu yönüyle teşhir, tecriti ve idari tedbiri de içeren bir eğitim ve bilinç yaratma aracı olduğunu vurguladık.

Bu bağlamda zamanında Çin'de, Sovyetler Birliği'nde vb. örneği görüldüğü gibi, kadınların örgütlü bir biçimde yürüttükleri kampanyalara örnek olarak dikkat çektik: Duvar gazetelerinde adı sanı verilerek teşhir etme, evinin duvarına yazı yazma ("Burada iflah olmaz bir kadın düşmanı oturuyor!" gibi) ve hatta kadınların birleşerek örgütlü bir biçimde şiddet uygulayan erkeği dövmeleri, vb..

Şiddet uygulayana "gerektiğinde" şiddet uygulanması, bu çerçevede onayladığımız, istisnai bir tavırdır. Yoksa bizim "kısasa kısas, intikam" gibi bir tavrımız olamaz. Dolayısıyla, bu yönde yanlış bir bilinç vermekten kaçınmalıyız. Bizim bu şiarla ifade etmek istediğimiz şey, yukarda da söylediğimiz gibi, devrimci tutumun, devrimci örgütlülüğün ve evet devrimci örgüt şiddetinin kadınlara yönelik şiddetin karşısında durduğudur.

Ayrıca sorunun bir de şu yönü vardır: Bu bir slogandır. Bu nedenle de, az buçuk hep bir ağızdan söylenebilir bir şey olması gerekmektedir. Öyle olunca da tüm çizgiyi tam, net bir şekilde ifade edebilecek kısa, öz ve çarpıcı bir şey bulmak zor olmaktadır. Sloganın ilk bölümünde de örneğin, kadınlara yönelik her türlü şiddet kastedilmesine karşın, salt "dayağa karşı" denmektedir.

Tartışmalarda, özellikle yeni arkadaşlarla yürütülen tartışmalarda, bu söylediklerimiz dikkate alınmalı; hangi talep, hangi şiarımız olursa olsun, sorunun/tavrımızın özünü ön plana çıkarıp, onu kavratmaya gayret etmeliyiz.

"EV İŞLERİ ÜCRETLENDİRİLSİN" TALEBİ HAKKINDA

Bu talep, başından beri çok hararet-

li tartışmalara neden olmuştur. İçimizden ve çevremizden bazı kadın yoldaşlar bu talebi yanlış bulmaktadır. Bu yoldaşlar, ev işlerinin ücretlendirilmesini talep edersek, ev kadını olmaktan, ev kölesi olmaktan kurtulamayız endişesini taşımaktadırlar. Halbuki salt bu korku dahi, sorunun azbuçuk bilincinde olan kadın arkadaşların –seçme olanakları olsa– tercihlerini ev işi değil, dışarda çalışma yönünde yapacaklarını ifade etmektedir. Dört duvar arasına hapsedilmek değil, toplumsal çalışma hayatına katılmak! Ekonomik bağımsızlığın özgürleşmenin temel koşulu olduğunu kavrayan kadın arkadaşların, yoldaşların tercihi bu yöndedir.

Kimi yoldaşlar, ev işlerinin ücretlendirilmesi talebinin, kadınların kurtuluşunun önkoşulu onların dört duvar arasından çıkmaları, toplumsal üretime katılmalarıdır görüşümüzle çeliştiğini savunmaktadırlar. Ama bu noktada çelişki, salt görünüşteki bir çelişkidir, yoksa bunlar birbirini dışlayan talepler değildir. Elbette ki kadın cinsinin bir bütün olarak toplumsal üretime katılması bizim nihai hedefimizdir. Bu nihai hedefi dile getiren ana talebimiz "herkese iş", "ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması"dır. Bu hedefe varılıncaya kadar ama, biz çeşitli dönemlerde farklı kısmi talepler de ileri sürmek zorunda kalacağız. İşte "ev işlerinin ücretlendirilmesi" böylesi bir kısmi talep olarak kavranmak zorundadır.

Biz, nasıl ki "çalışabilir yaştaki herkese iş" ana talebimizin yanısıra örneğin "herkese patron ve devlet tarafından ödenen işsizlik sigortası" talep ediyorsak, "ev işlerinin toplumsallaştırılması" talebimizin yanısıra "ev işlerinin ücretlendirilmesi"ni talep edebiliriz. Düz mantıkla yaklaşacak olursak, aslında herkese iş talebiyle işsizlik parası talebi birbiriyle çelişir. Ama biz ya biri ya diğeri şeklinde yaklaşmıyor, her ikisini de –yan yana alt alta– talebimizdir diye yazıyoruz. Devam edelim: İşsizlik parası talebi nasıl ki, "aman işçi sınıfını aylaklığa alıştırır" gerekçesiyle reddedilemezse, aynı şekilde "ev işlerinin ücretlendirilmesi" talebinin de "kadınları ev kadınlığını kanıksamaya götürür" gerekçesiyle reddedilmesi yanlış olur.

Kaldı ki, bugün milyonlarca kadın için zaten şu ya da bu ölçüde kanıksanmış bir durumdur ev kadınlığı. Bu talep, olsa olsa onların kendi konumlarını gözden geçirmelerine, yaptıkları ev işlerini bir başka gözle görmelerine, evet "**iş**" olarak görmelerine yol açar. Ev işlerinin, toplum bu işleri başka türlü örgütlemeyi beceremediği sürece, birileri tarafından yapılması gereken **iş** olduğu, evet ekstradan **ücretlendirilme**yi gerektiren bir **iş** olduğu bilincinin gelişmesine yolaçar. Ve bu yanlış değil, bilakis gereklidir. Belki o zaman, kadınlar, "çalışıyor musun?" sorusuna, bütün gün çocuk peşinde koşup ev işi yapmalarına karşın "yoo, evde oturuyorum." cevabı vermekten vazgeçerler. Bu işlerin toplumsallaştırılmasının engeli değildir, bu talep! Tam tersine, ev işinin toplumsal bir iş olduğunun toplum tarafından kabulü, onun tam toplumsallaştırılması gerektiği bilincinin yaratılmasına hizmet eder.

Burada şunu da vurgulamak gerek: Bizim talebimiz "ev işleri ücretlendirilsin"dir. Yoksa "ev kadınları ücretlendirilsin" değil. Bu ikisi arasında önemli bir fark vardır. Tabii ki bugün ev işlerini yapanlar genelde kadınlardır. Ancak tersi olduğunda, yani esasta ev işini erkek yaptığında ücretlendirilecek olan tabii ki odur. Ve her ikisi de dışarda çalıştığında, nihayet ev işlerini ve ev işine verilen ücreti paylaşabilirler. Tabii ki bu, birçoğumuza hayal gibi geliyor. Faşist Türk devleti ayakta kaldığı sürece de gerçekten hayaldir. Bu devlet ayakta kaldığı sürece, ne tamamı patron ve devlet tarafından ödenen işsizlik sigortası, ne de ev işlerinin ücretlendirilmesi gerçekleştirilebilir. Her ikisini de ama ve dahası "herkese iş", "herkese parasız meslek eğitimi", "çocuk bakımı ve eğitiminin toplumsallaştırılması" gibi işçi sınıfının ve emekçi kadın hareketinin daha nice talebini gerçekleştirebilecek bir toplum vardır: Sosyalist toplum!

Anlaşılmayan bir diğer nokta, bu talebin kime yönetildiği meselesidir. Bazı arkadaşlar, ev işlerinin ücretlendirilmesi talebini "ailenin reisinden", yani ücretli işte çalışan erkekten istenen bir talep şeklinde anlıyorlar; çalışan erkeğin ücretinden bir bölümünü kadına ödeyeceği şeklinde kavrıyorlar. Gözlerinin önüne erkeği işveren, kadını da işçi olarak getiriyorlar ve basıyorlar itirazı! "Olur mu canım, o zaman tam köleleşiriz. Şimdi para vermeden bana neler yapıyor, bir de para verse ne yapar?" Bu itirazları gayet iyi anlıyoruz. Aile içindeki egemenlik ilişkisini ne kadar da iyi dile getiriyor! Özelde kadın arkadaşlar, böyle bir durumda kaderlerinin daha da kötüleşeceğini düşünüyorlar. Ancak bu itirazlar ileri sürülürken görülmeyen şey, bugün tam da olanın bu olduğudur.

Eğer kadın dışarda bir işte çalışmıyorsa ve herhangi bir geliri yoksa, o zaman geçimini ya ailesi ya da evliyse kocası üzerinden sağlamaktadır. Demek ki kocası, ona medeni yasadan aldığı güçle, "sen evde otur, çocuğuna bak" diyorsa (böyle derler ya hep, halbuki kadın oturmaz evde iş yapar, baktığı çocuk da ikisinindir) evin geçimini, yani kendisinin, karısının ve çocukların geçimini kendi üzerine almaktadır. O aldığı ücretten bir bölümünü karısına yiyecek, giyecek, barınacak yer vb. olarak vermekte ve evet isterseniz, yapılan ev işi, çocuk bakımı vb. karşılığını kadına ödemektedir. Böyle olduğu için de erkek evin efendisi, kadın kölesidir!

Biz, bu durumun devamını elbette istemiyoruz. Ev kadınlarını iş, meslek eğitimi, çocuklar için kreş, patronlar ve devlet tarafından ödenen emeklilik sistemi vb. talepler için örgütlü mücadeleye kazanmak istiyoruz. Bunun için "Kölelik kader değildir, ev kadınları örgütlenin!" dedik. Ve bu çerçevede, ev kadınlarını örgütlü mücadeleye çekmeye hizmet edecek taleplerden biri olarak "ev işleri" ücretlendirilsin talebini ileri sürdük.

Fakat biz, hiçbir zaman "ev işleri ücretlendirilsin" talebini erkeklerin kadınlara ev işleri karşılığında ücret vermesi şeklinde savunmadık. Bizim taleplerimiz "ev kadınlarına patronlar ve devlet tarafından ödenen emeklilik", "ev işleri, devlet ve patronlar tarafından ücretlendirilsin" şeklindeydi.

Bu talebi gerekçelendirdiğimiz yerde, çok açık bir biçimde, işgücünün yeniden üretilmesi için gerekli olan emeğin ekstradan ücretlendirilmesini talep etmenin haklı olduğunu, ancak bunun salt kapitalist sömürüyü sınırlandırmaya yarayacağını açıkladık. Bizim tabii ki bunun ötesinde sömürünün tamamen yok edilmesi ve ev işlerinin "özel iş" olarak değil, toplumsal olarak örgütlenmesini dile getiren temel, sosyalist taleplerimiz mevcuttur ve her dönem öne çıkarmamız gereken talepler de bunlardır.

12.3.1997 ▲

8 MART'97

8 MART 1997'DE: EMPERYALİZME, FAŞİZME, ERKEK EGEMENLİĞİNE, IRKÇILIĞA VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELE İÇİN;

İŞÇİ VE EMEKÇİ KADINLAR! HAYDİ ALANLARA!

Tüm ulus ve azınlık milliyetlerden işçi, emekçi, köylü, genç kadınlar! Ev kadınları!

8 Mart geliyor! 8 Mart bizim günümüz! 8 Mart uluslararası emekçi kadınlar günüdür. 8 Mart, kurtuluşumuz için mücadelenin, örgütlenmenin gerekli olduğu, görevlerimizi ve taleplerimizi yeniden gözden geçirmemizi sağlayan sembolik bir gündür. Kurtuluşumuz için sadece 8 Mart'tan 8 Mart'a değil, hergün mücadele etmeliyiz.

Gelecek nesilleri doğurup büyüten biziz. Evde dört duvar arasında bilincimizi, beynimizi körelten, bıkıp usanmadan hergün ev işlerini yapan biziz. Kocayı işe, çocukları okula hazırlayan biziz. Kapitalist sömürü çarkı dönerken, ister dışarıda çalışalım ya da çalışmayalım, yaptığımız ev işleri, iş olarak görülmemekte, önemsenmemektedir. Patronların sömürdüğü işgücünü yetiştiren, hergün yeniden hazırlayan, göze görünmeyen, küçümsenen ev işlerini yapan biziz. Bunun için "her kadına iş", iş sağlamayan kadınlar için "ev işlerinin ücretlendirilesi", her çocuğa kreş ve yuva" taleplerine sahip çıkalım ve savunalım.

İşçi ve emekçi kadınlar!

Faşist Türk devletinin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik kriz gittikçe derinleşmektedir. Faşist diktatörlük giderek daha da kudurganlaşmaktadır. Kürt ulusuna karşı Kuzey Kürdistan'da yürütülen haksız savaş sürüyor. Katliamlar, köy boşaltmalar, yargısız infazlar, faili meçhul(!) cinayetler, işkenceler, hak arayışlarının bastırılması vb. sürüyor. Faşist Türk devletinin katliam ve zulüm siyasetinden en fazla acıyı kadınlar çekiyor. Hak arayan, mücadele eden kadınlar işkence görmekte, cezaevlerine tıkılmaktadır.

Susurluk'taki kazanın da gösterdiği gibi, faşist devlet mafyayla, çetelerle içiçe geçmiştir. Devlet, her açıdan dökülmekte, her tarafından irin akmaktadır. Bu düzen, bu devlet çürümüş ve kokuşmuştur.

Faşist Türk devletinin, "komünizm tehlikesi"ne karşı geliştirdiği, desteklediği dini gericilikle şimdi başı beladadır. Faşist devletin beslediği yılan, şimdi kendi başına bela olmuştur.

Faşist Kemalistlerle, dinci faşistler arasında yürüyen bir mücadele vardır. Kemalistler İran'ı, Arabistan'ı örnek göstererek, bizleri "laik Kemalist cumhuriyeti" savunmaya çağırıyorlar. Kendi faşist düzenlerinin ne kadar iyi olduğunu anlatıyorlar. Bu sahtekarlıklara kanmayalım! Bunların dinci faşistlerle özde bir farklılıkları yoktur.

Bizleri savunmaya çağırdıkları düzen erkek egemen bir düzendir. Yasalarda kadın erkek eşitliği sağlanmasını bir kenara bırakalım, varolan yasalar erkeğin kadına üstünlüğü ilkesi üzerine kurulmuştur. "Medeni Kanun" erkeği evin reisi, kadını onun hizmetçisi olarak ilan etmektedir. Fuhuş resmi devlet sektörü olarak işletilmekte, en büyük vergi geliri bu kurumlardan toplanmaktadır. İşçi ve emekçi kadınları sınıfsal, cinsel ve ulusal baskılar altında inim inim inleten bu faşist devlettir.

Kadınları her türlü kötülüğün başı gören, insan olarak görmeyen, onları kara çarşafa sokup, ortaçağ karanlığına gömmek isteyen dinci-faşizme karşı, Kemalist faşist düzen alternatif olamaz!

Ne Kemalist faşist diktatörlük, ne de dinci faşizm!

Kadınların kurtuluşu devrimi gerektirir, gerisi boş hayaldir! Alternatifler bunlardır.

İşçi ve emekçi kadınlar!

Yasalarda ve gerçek yaşamda aşağılanan, horlanan, ezilen cins olarak kalmak istemiyorsak:

Evde, sokakta, işyerinde cinsel tacize, dayağa, şiddete, tecavüze uğramak istemiyorsak,

Çalıştığımız halde eşit ücret almak istiyorsak,

Ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırılmasını istiyorsak,

Kuzey Kürdistan'da haksız savaşın son bulmasını, Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin haklarını ve özgürlüklerini savunuyorsak,

Bayrağında baskı ve sömürüye, erkek egemenliği ve kadınların ezilmişliğine karşı mücadele yazılı olan; toplumda ve kendi saflarında erkek şovenizmine karşı mücadele veren, BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenelim! Mücadele ve örgütlenmekten başka seçeneğimiz yok. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik devrim kurtuluşumuzun yolunu açacak, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı sosyalizmle tam kurtuluşa varacağız.

Kahrolsun erkek egemenliği!

Emekçi kadınlar kölelik zincirlerini kıralım!

Bolşevizm silahına sarıl! BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlen!

Yaşasın 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü!

Mart 1997 ▲

BOLŞEVİK KADINLAR

Yaşasın 8 Mart Uluslararası İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü!

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, köylü kadınlar, ev kadınları!

Emekçi kadınların uluslararası mücadele günü olan 8 Mart'ta, biz Bolşevik kadınlar olarak tüm ezilen ulus ve milliyetlerden, işçi ve emekçi kadınlara, köylü kadınlara, ev kadınlarına sesleniyoruz...

1997 yılında da işçi ve emekçi kadınların durumunda değişen bir şey olmadı. Değişen sadece, daha fazla baskı, daha fazla sömürü, daha fazla taciz, daha fazla açlık ve sefalet, ölüm oldu.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşizmin, barbarlığın had safhaya ulaştığı, faili meçhul (!) cinayetlerin, gözaltında kayıpların, kayıp analarına saldırıların, yargısız infazların gün ışığına çıktığı ve daha da çoğalarak arttığı, işsizliğin, sefaletin ve açlığın dayanılmaz boyutlara geldiği, kadın ve kız çocuklarının ticaretinin uluslararası boyutlara ulaştığı bir dönemde; işte bu şartlarda 8 Mart uluslararası işçi ve emekçi kadınlar gününü Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kutluyoruz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olduğu gibi, tüm dünya cadı kazanı gibi kaynıyor. Aynı zamanda erkek egemenliği de demek olan emperyalizm, tüm dünyada işçi, emekçi, köylü ve yoksul halkları da açlığa ve sefalete mahkum etmiştir. Hakim sınıflar ise bir karış toprak, bir avuç çakıl taşı için it dalaşına tutuşmuşlardır. Bu it dalaşında en büyük payı kapabilmek için yarışıyorlar. Dünya hergün yeni vahşetlere, yeni katliamlara gebe. Emperyalist savaşlar, ne işçilerin ne köylülerin, ne de ezilen ulusların çıkarları için yapılıyor. Emperyalistler kendi çıkarlarını korumak ve sömürü alanlarını daha da genişletmek için, aynı sınıftan insanları birbirine kırdırıyor ve bunları da işçi ve emekçilerin çıkarları için yapıyormuş gibi gösteriyor. İşte bu şartlarda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de uluslararası 8 Mart kadınlar gününe giriyoruz.

Bütün dünyayı emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşı olan savaş ve ırkçılık tehdit ediyor. İşte Türkiye ve Yunanistan arasında ırkçı kışkırtma, Çeçenistan ve Rusya arasındaki savaş, Afganistan iç savaşı, yıllardır sürdürülen Bosna Hersek Sırp savaşı, Afrika'da, Güney Kürdistan'daki Barzani ve Talabani arasındaki süren iç savaşlar. İşte savaşın kadınlara getirdiği: açlık, tecavüz, sefalet, çocukların ölümü ve yıkımı...

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!

İşte hakim sınıfların bitmeyen oyunları; böl ve yönet. Din, ırk ve cinsiyet olarak emekçileri karşı karşıya getiriyor ve çıkan bu çatışmalardan büyük kârlar elde ediyor, diğer yandan varolan düzenlerini pekiştiriyorlar. Bu savaşlarda da kazananlar yine büyük sermaye cephesi, kaybedenler ise, işçiler, köylüler ve yoksul halk oluyor.

Bizim yaşadığımız ülkede de böylesi bir haksız, gerici savaş yıllardır sürüyor. Hakim sınıflar bu savaşı, terörle mücadele adı altında meşru göstermeye çalışıyorlar. Bütün savaşlarda olduğu gibi, bu savaşta da en büyük bedeli yine yoksul ve halk ve özellikle de Kürt kadınları ve çocuklar ödüyorlar. Kuzey Kürdistan'da Kürt kadınlarına askerler ve korucular tarafından tecavüz ediliyor. Gerilla kadınların çıplak bedeni medya önünde teşhir ediliyor. İşte bu şartlarda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de 8 Mart uluslararası kadınlar gününe giriyoruz.

Kürt kadını, sırf Kürt olduğu için egemen ulus olan Türk milliyetçiliğinin dayatması sonucu "ulusal" kimliğinden dolayı aşağılanmakta, toplumda hor görülmektedir. Oysa doğru olan "eşit" olmasıdır. Eğer bugün eşit değilse, bu sömürü sisteminin ayrımcı ve kendi düzeninin yaşaması için dayattığı baskıdandır. Bu baskıcı sömürü düzenini, hep birlikte tarihin çöplüğüne atalım.

Erkek egemen sistemde kadınlar, üçlü baskı (ulus, sınıf, cinsiyet) altında eziliyorlar. Kadınlar, evde, işte ve sokakta cinsel tacize uğruyor, metropollerde aç kalmamak için ve çoğu kez de aileleri tarafından bedelerini satmaya zorlanıyorlar.

Fuhuş, artık dünya pazarına çıkmış ve hakim sınıflar bunu "kadınların özgürlüğü" diye iki yüzlülükle sürdürüyorlar ve kadınlara en iyi halde dört duvar arasında ev köleliğini, eğer bunu kabul etmezlerse genelevlerin yolunu gösteriyorlar. Kocasından boşanmış bir

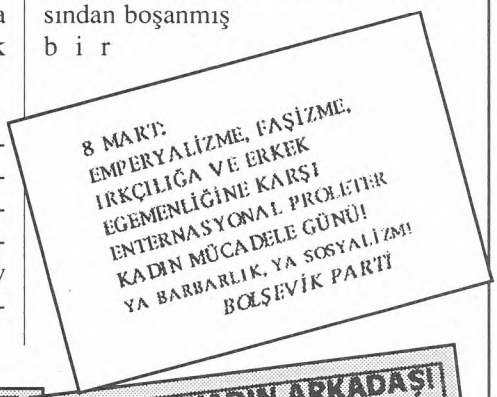

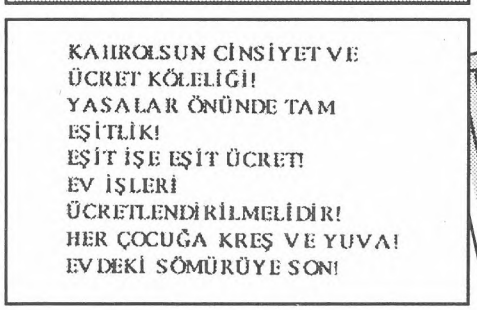

kadın, potansiyel bir suçlu olarak görülüyor ve cezasını, toplumdan dışlanarak ve en ağır şekilde aşağılanarak ödüyor. İşte bu şartlarda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de uluslararası 8 Mart kadınlar gününe giriyoruz.

Tüm ulus ve azınlıklardan, işçi ve emekçi kadınlar, ev kadını, köylü kadın!

Ülkemizde takkeli ve sarıklı faşistler, insanlığın düşmanı, orta çağ kalıntılarının biz kadınlara "özgürlük" adına, "insanlık" adına sundukları, ortaçağ karanlığına geri götürmektir: Kırk katır mı, kırık satır mı? Kadınları kara çarşafa ve dört duvar arasına mahkum ederek, onu orta çağın karanlıklarına geri götürmeye, özel mülkleri olarak gördükleri kadınları başka erkeklere kaptırmamaya çalışıyorlar. Fakat güçleri yetiyorsa kendileri üç, dört ve daha fazla kadınla evleniyorlar. Her gün gazetelerden, televizyonlardan ve radyolardan, kocasından dayak yiyen, işyerinde veya sokakta cinsel tacize uğrayan ve namus davası yüzünden cinayete kurban giden kadınların haberlerini duyuyoruz ve kendimiz de bizzat yaşayarak görüyoruz. İşte din tacirlerinin tipik bir örneği; kadınlar üzerinde oynadıkları oyun. Ali Kalkancı-Emire-Fadime-Müslüm'in kadınlar üzerinde sergiledikleri çirkin sömürü oyunu. Erkek egemenliği kendini her alanda hissettiriyor. Ata sözleri bile bu barbarca zihniyeti dile getiriyor (kadının karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etme. Kadının saçı uzun aklı kısadır. vb.) İşte, böylesi bir ülkede Kuzey Kürdistan-Türkiye'de uluslararası 8 Mart işçi emekçi kadınlar gününe giriyoruz.

Kadın yoldaşlar, ev kadınları ve köylü kadınlar!

Sırf kadın olduğumuz için, evde ev işi, çocuk bakımı ve koca dayağından başımızı kaldıramıyoruz. Sokağa yalnız başımıza çıkarmıyorlar. İşyerinde erkeklerle aynı işi yaptığımız halde daha düşük ücretle çalıştırılıyor ve kriz dönemlerinde ilk işten atılanlar yine biz kadınlar oluyoruz. Okullarda bile kız öğrencilere bizzat öğretmenleri tarafından cinsel tacizde bulunuluyor. İşte bu gerçekler, emperyalist sömürü düzeninin çürümüşlüğünü kanıtlamaktadır.

Emperyalizm senin için, her şeyden önce erkek egemenliği demektir! Hayatın her alanında erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısının garantisi demektir! Kadınlar için baba, kardeş, koca dayağı demektir! Aile içinde kadınlara yönelen cinsel baskı ve tecavüz demektir! Sokakta cinsel taciz demektir! Sana rağmen senin adına emperyalist nüfus planlaması demektir!

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, devrimciler, yol-

YAŞASIN PROLETER VE EMEKÇİ KADINLARIN ULUSLARARASI MÜCADELE GÜNÜ 8 MART!

Biz emekçi kadınlar "artık yeter!" diyoruz. Biz, erkek arkadaşlarımızdan daha düşük ücret almak istemiyoruz, işyerimizi (part-time/az saat çalışma da dahil) kaybetmek kaygısıyla yaşamak ve bu işyerlerimiz uğruna yerli/yabancı kadın arkadaşlarımızla rekabet etmek zorunda kalmak istemiyoruz. İşyerlerindeki, sokaktaki cinsel tacize ve hem bize, hem de çocuklarımıza uygulanan aile içindeki seksüel/ruhi şiddete karşı çıkıyoruz. Akşamları, fabrikalar ve bürolaraki işlerimizden çıktıktan sonra, "kadın işi" yapmak için eve ve mutfağa itilmeyi; yaşlandığımızda asgari geçim ücretinin altındaki emekli maaşıyla avutulmayı kabul etmiyoruz. Ve bütün bunlar sürekli ve bütünlüklü bir şekilde nasıl gerçekleşebilir? Kadınlar halk oylaması/referandumu, "Kadınlar için kontenjan", "iyi erkekler işleri yarı yarıya paylaşırlar" gibi eylemler yalnızca göz boyamadır. Burjuva erkek-kadın politikacıların hoşlarına giden bir faaliyet alanıdır. Egemenler, bizi bir yandan elma şekeriyle kandırmaya çalışırken, diğer yandan kırbaçı sallarlar; çünkü 1996 yılında emekçi kadınların durumu bir kez daha yoğun bir şekilde kötüleşti: Çocuk bakmaya zorunlu kadınlar ve yabancı kadınlar ("çalışmaya hazır olmadıklarından dolayı") iş pazarından dıştalandılar; tek başlarına çocuklarını yetiştirmek zorundaki kadınlar, çalışmaya yeterli oranda hazır olmadıklarından dolayı işsizlik parasından dıştalandılar... Bir yandan kadın ve erkeğin eşitliğini talep edeceksin; diğer yandan proleter kadınların çıkarlarını ayaklar altına alacaksın: Bu, bir kere daha Avusturya'da ve dünya çapında kadın haklarının gerçekleşmesinin kapitalizm, burjuva diktatörlük tarafından ne kadar "ciddiye" alındığını göstermektedir. Ve belirleyici nokta tam da budur: Kadınların mücadele etmesi için her türlü sebep mevcuttur. Ama onlar bu mücadelede ancak, bu kapitalist ve pederşahi sisteme karşı başkaldırırlarsa, bütün sömürülen ve ezilenlerle birlikte bir komünist partisinin önderliğinde kapitalizmi yerle bir ederlerse ve proletarya diktatörlüğünü kurarlarsa, bir zafer kazanabilirler. Çünkü salt sosyalizmde kadın kurtulur!

daşlar!

Tüm dünyada olduğu gibi, gerici savaşlarda en çok etkilenenler, işçi ve emekçi kadınlardır! Savaşta tecavüze uğrayan kadınlardır, çıplak cesetleri sergilenen gerilla kadınlardır, tutuklamalarda çıplak aranan-tecavüz edilen kadınlardır...

Bütün bunların sorumlusu, erkek egemeliği de demek olan emperyalizmdir! Onun için diyoruz ki; emperyalizm barbarlıktır, faşizmdir, ırkçılıktır, gericiliktir, haksız savaşlardır!

İşçi ve emekçi kadınlar, ev kadınları, köylü kadınlar, yoldaşlar, devrimciler!

Erkek egemen sistem, fabrikada kadınların erkeklerle aynı işi yaptığı halde daha az ücret almasıdır. Kriz dönemlerinde kadınların en önce işten atılarak eve geri gönderilmesidir. Evin tüm işinin ve çocuk bakımının kadının üzerinde olmasıdır. En sağlıksız işlerde en düşük ücretle kadının çalıştırılmasıdır!

Kürt kadınları ve diğer ezilen milliyetlerin kadınları için cinsel, sınıfsal, ulusal baskı, yani üçlü baskıdır. Tüm sömürü düzenlerinde olduğu gibi, emperyalizm, seni bir de din afyonuyla köleleştirmektedir!

İşçi ve emekçi kadın, ev kadını, köylü kadın, bu sömürü senin için kader değildir!

Daha ne kadar susacaksın? Bütün bunları erkek sınıf kardeşlerinle beraber değiştirip sömürüsüz bir dünya yaratmak senin ellerindedir! Onun için diyoruz ki; zincirlerinizden başka kaybedeceğiniz birşey yok, ama kazanacağımız koskoca bir dünya var!

Tüm milliyetlerden işçi, köylü ve ev kadınları!

Yüzyıllardır çektiğimiz, alın yazısı deyip boyun eğdiğimiz bu baskılar kader değildir. Bunlar kadınları meta olarak, karısını, kızını, kız kardeşini özel mülkiyeti olarak gören, erkek egemen sistemin, emperyalizmin sonuçlarıdır.

Bütün uluslardan kadın ve erkek işçiler, köylü kadınlar birlik olup bu gidişata dur demediğimiz sürece bu böyle gidecektir.

Bizleri, ne hakim sınıfların önümüze sunduğu "özgürlük", ne de din bezirganlarının "adil" düzeni kurtaracaktır. Gerçek kurtuluşumuz ancak, bütün uluslardan kadın ve erkek işçilerin, köylülerin bir cephede birleşip mücadele ederek kuracağımız özel mülkiyetin olmadığı, kadınların meta olarak görülmediği, sınıfsız, sömürüsüz bir toplumda olacaktır.

Kurtuluş; özel mülkiyetin olmadığı, sömürünün olmadığı, erkek egemenliğinin olmadığı, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı, eşit işe eşit ücretin ödendiği, tüm insanlar gi-

---

Kapitalizmde kadınlar, sürekli olarak işyerlerinin azaltılmasına, düşük ücrete (Avusturya'da 160.000 kadın ayda brüt 12.000 şilinden daha az kazanmaktadır!), ataerkil/seksüel baskıya vs. karşı mücadele etmek zorundadırlar. Bu ise, erkek ve kadın arasındaki ekonomik ve siyasi eşitliğin kapitalizmde yaşamın bütün alanlarında asla gerçekleşemeyeceği bilinciyle ancak olabilir. Çünkü:

"... Kapitalizm ve burjuva diktatörlükte haklarının şekilsel olarak kabul edilmesi, onları (kadınları-ÇN), kendi ailesinin hizmetçisi olmaktan, burjuva toplumun önyargıları ve geleneklerinin hor görmelerinden, erkeğe bağımlı olmaktan ve nihayet –ve bu belirleyicidir– kapitalistler tarafından sömürülmekten gerçekte hiç de alıkoymaz." (Kolontay)

Mart ayında başlayacak kadınlar halk oylamasının girişimcileri bu olguyu görmüyorlar. Çünkü onların merkezi taleplerinden biri şöyledir: Bütün resmi ve özel kurum ve kuruluşlarda hiyerarşinin her basamağında kadınlara %50 pay. Bir dizi düşük ücretli branşlarda, örneğin tekstil sanayiinde, zaten hemen hemen yalnızca kadınların sömürüldüğü bir yana bırakılırsa, bize burada şu hokkabazlık yapılmaktadır: Hak eşitliğine ancak, kadınlar da erkekler gibi şef koltuklarında oturduklarında, parası iyi işleri olduklarında ve kariyer yaptıklarında ulaşılabilir. Kısaca: Kadınlar da aynı erkek burjuvalar gibi, kapitalizmi ayakta tutan sömürüye ve baskıya katılırlarsa. Ama bu, genel ve kalıcı olarak kadınların durumunda hiçbir şey değiştirmeyecektir; temel direkleri toprak, fabrikalar, makineler üzerindeki özel mülkiyet olan bu sistemi devirmeyecektir. 19. yüzyıldaki burjuva-kapitalist gelişme kadınların, feodal, pederşahi zincirlerinden kısmen kurtuluşunu beraberinde getirdi; çünkü kapitalist üretim sürecinin proleter kadınlara gereksinimi vardı (önceleri salt özgür erkekler "eşit haklara" sahipti). Oysa, işçi sınıfını bölerek zayıflatmak amacıyla yaklaşık 1900'lerden bu yana kapitalizmin emperyalist, çürüyen aşamasında egemenlerin ataerkil baskısı bilinçli olarak yine teşvik edildi.

Kadınlar maddi durumları nedeniyle çoğu kez ücreti düşük kısmi iş veya yetersiz sosyal güvencesi olan işleri yapmak zorunda kalmaktadırlar. Kapitalistler kadınların bu zorunluluklarını bir avantaj olarak göstermekteler: "Zamanı istediği gibi ayarlama", "Aile ve çocuklar için" daha fazla "zaman"la tuzağa düşürmektedirler. Bunlar saçmadır! Bu sistemin bu arada ev işlerini de halleden "esnek kadınlar"a gereksinimi vardır. Bunu açıklamak kolaydır: Her ekonomik yükselişte çalışan kadınların sayısı artmaktadır. Bunun nedeni, iş gücüne ve genelde kadınlara ödenen düşük ücrete talebin artmasıdır. Ekonomik durgunluk ve buna bağlı emek gücüne talep azalması başgösterdiğinde, işten çıkarılan veya ücretleri azaltılarak kısa çalışmak zorunda bırakılan, "esnek" olması gereken, önce bu kadınlardır. Burada kapitalistlerin iki hedefi varır: Birincisi; işe çağrılıncaya kadar "en kendisine has" işleri (ev işleri, aile) yapmak zorunda bırakılmış kadınların bir yedek ordusunu elde tutmak; ikincisi ise, bunalımın gelişmesinden olayı işsizliğin kendilerini tehdit ettiği erkek ve kadın işçiler arasında bir rekabet yaratmaktır. Bunun anlamı, işçi sınıfının bölünmesidir ve bu da kapitalist diktatörlüğe karşı mücadelede emekçi kadınların kendi aralarındaki ve kadınlarla erkekler arasındaki dayanışmayı engeller. Çağrılmaya hazır bir şekildeki çalışma, kısmi çalışma, cüzi çalışma, esnek olma kapitalistlerin üzerimizdeki egemenliklerini sürdürmelerinin araçlarıdır: Onlar bundan asla

bi senin de insanca yaşaman demek olan Sosyalizm'dedir!

Biz, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevik kadınlar olarak, ücretli ya da ücretsiz "ev köleliğine" temelden karşıyız. İster erkek egemen sistemin etkisiyle ev kadınlığını kendileri benimsemiş olsun; isterse işsizlik, çocuk bakımı vb. nedenlerle ev kadınlığını seçmek zorunda bırakılmış olsun, ev kadınlığı ömür boyu mutfak ve çocuk odasına mahkum olan kadınların körelmesi, başka yeteneklerinin geliştirilmemesi anlamına gelmektedir. Onun için diyoruz ki; örgütlen, örgütlü mücadeleni karşıdevrim cephesine yönelt!

Sosyalizmi kurmak, komünizme varmak senin ellerindedir. Bunun da yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir.

İşte bu nedenle: Sosyalizmin yolunu açacak olan, demokratik halk devrimini gerçekleştirecek tek güç, BOLŞEVİK PARTİ'dir! Seni de kurtuluşa göterecek olan tek örgütlü güç BOLŞEVİK PARTİ'dir!

Onun için diyoruz ki; işçi ve emekçi kadınlar, kurtuluş; işçilerin, köylülerin demokratik halk devriminde! Sosyalizmde!

Tüm ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, ev kadınları, köylü kadınlar hepinizi BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmeye, BOLŞEVİK PARTİ'ye güç vermeye çağırıyoruz...

Kaybedeceğiniz; dayaktır, cinsel baskıdır, sömürüdür, ezilmedir, aşağılanmadır! Ama kazanacağınız; sömürüsüz, baskısız, yepyeni bir dünyadır!

Kahrolsun erkek şovenizmi! Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türlü gericilik!

Eşit işe eşit ücret, kadın ücretleri derhal artırılsın! Her kadına iş; 7 saatlik iş günü! 5 günlük iş haftası! Bu talepler için BOLŞEVİK PARTİ saflarında mücadeleye katıl!

Haydi 8 Mart'ta mücadeleni alanlara taşı!

Ya barbarlık ya Sosyalizm!

Kahrolsun cinsiyet ve ücret köleliği!

Kahrolsun din bezirganları!

Kahrolsun erkek egemenliği!

Kahrolsun erkek şovenizmi!

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Yaşasın işçi ve emekçi kadınların mücadelesi!

Yaşasın Bolşevik Partimiz!

Bolşevizm yenecektir!

15 Şubat 1997 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi Kadın Komisyonu

gönüllü olarak feragat etmeyeceklerdir; varolan koşulları sağlamlaştırabilmek için zaten kafa yormaktadırlar. Avusturya Çalışma ve Sosyal İşler Bakanlığı'nın Ekim 1996 planlarına göre, ayda 7887 şilinden daha az kazanan kişilerin gelecekte artık işsizlik sigortası olmayacaktır, yani düşük ücret branşında ve kısmi işlerde çalışan kadınlar, işten çıkarıldıklarında, artık işsizlik yardımı alamayacaklardır! Uzun süreden beri işsizler için zorunlu çalıştırma hizmeti olarak "Flexiworks" adlı "kamu yararına bir iş gücü kiralama firması" vardır; yani özel ütü ve temizlik işleri için çağrılmaya hazır durumda "Flexiworks" kurumunda bekleme yükümlülüğü. Böylesi kadınlar ancak bir yıl "Flexiworks"da çalıştıktan sonra işsiz olabilecekler, ama bu da İş Bulma Kurumu'nun kişisel hizmetler bölümünde ve düşük işsizlik yardımıyla.

Bütün bunlar, öncelikle emekçi kadınların maddi durumunu etkilemektedir. Ataerkil düzen, erkek şovenizmi, paramparça edilmesi gereken bu sistemin bir diğer temel direğidir. Biz kadınlar, Avusturya Kadın Bakanlığı'nın "iyi erkekler işleri yarı yarıya paylaşırlar" eylemiyle bu hedefe ulaşamayız. Bu kampanyada bizi "erkeklerin ev işleri, çocuklar ve bakım için kendilerini eşit derecede sorumlu hissetmedikleri ve buna uygun davranmadıkları sürece, toplumumuzda kadınlar eşit haklara sahip değildirler" laflarıyla kandırmaya çalışmaktadırlar. Biz şunu söylüyoruz: Bu bir kandırma manevrasıdır. Gerçek hak eşitliğine, ancak özel ev işi ve çocuk yetiştirme kamulaştırıldığında erişilebilir. Kapitalist devletin, kadının yeniden üretim, çocukların yetiştirilmesiyle görevli olduğu küçük aileye gereksinimi vardır. Günümüzde kadının üretici olmayan, sinir bozucu, köreltici, bezdirici bu işi üzerlenmek zorunda olması, kapitalistlerin bize dayattıkları ekonomik koşullardan ve erkeklerin şovenizminden kaynaklanmaktadır. Kadını "erkeğin takıntısı" olarak gören anlayış, seksizmde, seksüel ve ruhsal şiddette ifadesini bulan bağımlılık koşullarını da kafalarda yaratmaktadır.

Avusturya sermayesinin de yoğun bir şekilde siyasi ve ekonomik faaliyet gösterdiği, Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi emperyalizme bağımlı bir dizi ülkede kadınların durumu çok daha kötüdür. Oralardaki gerici, kanlı ve pederşahi koşullar emperyalist baskıyla teşvik edilmekte ve güvence altında alınmaktadır. Siyasi ve iktisadi baskının yanında din yoluyla kadının haklardan yoksun bırakılması önemli bir rol oynamaktadır.

Burjuvazi, Türkiye gibi ülkelerde emekçilerin gereksinimlerini asgari düzeyde bile karşılayamadığından dolayı, din, etkili uyutma aracı olarak kullanılmaktadır.

Aynı baskı sisteminin öbür yüzünde ise, (örneğin yasal güvence altında olmayan çalışma koşulları, erkeğin çalışma ve oturma iznine bağımlılık yoluyla) erkek arkadaşlarından çok daha fazla ırkçı zorbalık sistemine tabi olan emperyalist ülkelerdeki (kadın) emek göçmenlerinin haklardan yoksunluğu, takibatı ve terörize edilmesi durmaktadır.

Kahrolsun ataerkil düzen!

Kahrolsun emperyalizm!

Kurtarılmış dünya, kurtarılmış kadın, ancak Sosyalizm'de gerçekleşecektir!

Mart 1997 ▲

Bolşevik Partizan Avusturya Taraftarları
Marksist-Leninist İnisiyatif (Avusturya)

Bu sayımızda Almanya'da Bolşevik bir parti yaratma görevini önüne koyan ve **"Herşeye Rağmen"** adlı yayın organını çıkaran **Bolşevik Parti İnisiyatifi**'nin **"Bolşevik Partisi/Almanya, enternasyonalist bir temelde inşa edilmelidir!"** başlıklı bir yazısını yayınlıyoruz. Sözkonusu yazıyı **Herşeye Rağmen** adlı derginin 4. sayısından aldık.

Yazıda tartışılan sorunlar, çok uluslu devletlerde parti inşasının biçimi sorununda bizi de doğrudan ilgilendiren sorunlar. Ayrıca partimizin yurtdışındaki yeni yönelim siyaseti bağlamında da bu makaledeki değerlendirmeler, tartışmayı ilerletici önemli değerlendirmelerdir.

YAZI KURULU

Bolşevik Parti/Almanya, enternasyonalist bir temelde inşa edilmelidir!

Ön Açıklama

Herşeye Rağmen"in 1. sayısında, "Çıkarken" yazısında şunu belitmiştik:

"Yaratılacak parti, 'Alman partisi' olmayacak, tam tersine, eğer proleter enternasyonalisti ise, Federal Alman Cumhuriyeti'nde (FAC) yaşayan çok çeşitli milliyetlerden komünistlerin partisi olacaktır. O, FAC'de proleter devrim için mücadele eden çeşitli uluslardan bütün işçilerin partisi olacaktır. Bu parti, başından itibaren kendi uluslarının dillerinde ajitasyon ve propaganda yürüten Kürt, Sırp, Boşnak, Türk, Hırvat vs. işçiler için özel örgütlenme biçimleri geliştirmelidir. FAC'de çalışma yürüten diğer ülkelerden devrimci, komünist, anti-faşist örgütlerle proleter enternasyonalist bir ortak çalışma geliştirilmelidir."

Bu teze ilişkin olarak şimdiye kadar karşımıza birçok karşı gerekçe çıkarıldı:

"Sizler troçkistsiniz ve ulusal momentin, farklı politik, ekonomik ve kültürel koşullar sonucu tek tek ülkelerdeki devrimin dengesiz gelişmesinin hiçbir rol oynamadığı uluslararası bir parti istiyorsunuz." "Sizler, Alman şovenistisiniz, diğer ülkelerden gelen işçileri şovenist bir tarzda ilhak etmek ve Alman işçi sınıfının bir parçası haline getirmek istiyorsunuz(*). "Siz, öncelikle çeşitli ülkelerin komünistlerinin içinde örgütlendiği bir parti istiyorsunuz, böyle bir parti, Alman işçi sınıfını nasıl devrime götürebilir? FAC'deki işçi sınıfının çoğunluğu Alman, neden yabancı işçilerin örgütlenmesi öne çıkarılıyor?" "Almanya KP'nin inşası, öncelikle Alman işçi sınıfından gelmelidir". "Özel örgütlenme biçiminizle" yalnızca işçi sınıfı içinde zaten var olan bölünmeyi derinleştiriyorsunuz." Önsözümüze karşı, bu ve buna benzer itirazlarla karşılaştık. En önemli suçlamaların, soruların ve çekincelerin üzerine gitmek ve bunları yanıtlamak istiyoruz.

Ortaya çıkan bütün sorunları burada ve şimdi tümüyle yanıtlayabilmemiz mümkün değildir. Burada çıkardığımız sonuçlara ilişkin esas çıkış noktaları üzerinde yoğunlaşacağız. Uluslararası ve Alman işçi hareketinin tarihi temelinde daha derinlemesine araştırılması ve yanıtlanması gereken bir dizi sorun bulunmaktadır. Örneğin, Fransa Komünist Partisi ve MOİ (Göçmen İşçiler Hareketi)'nin (**) yirmili/otuzlu yıllardaki deneyimlerini, Komintern ve Amerika Birleşik Devletleri Komünist Partisi'nin siyah işçilerin örgütlenmesi sorunundaki politikalarının değerlendirilmesini son derece önemli buluyoruz. Almanya açısından, Almanya Komünist Partisinin Weimar Cumhuriyeti'ndeki Polonyalı maden işçilerinin ve mevsimlik işçilerin durumuna ilişkin politikasının incelenmesi gerekmektedir.

Bu bağlamda diğer bir merkezi sorun, FAC'deki diğer ülkelerden gelen işçilerin sendikal örgütlenmesi sorunudur. Bu yazıda bunu ele almayacağız, ancak önümüzdeki sayılarda buna ilişkin olarak tavır takınmak istiyoruz.

İşçi Göçmenlerin Durumu

Emperyalizme bağımlı ülkelerden gelen birçok insan, emekçi kaçış halindedir. Savaşlardan, politik, dinsel, ulusal, ataerkil takibattan, açlıktan

ve sefaletten kaçış.Yaşama şansı olmadığından göçler, işçi göçleri var; iş, ücret vs. vaat eden emperyalist devletlerin işçi getirmesi var. Göç, kapitalizmin başlangıcından itibaren var. Bu, emperyalizm koşullarında önemli ölçüde güçlendi. Politik ilticacıların, işçi göçmenlerin, mevsimlik/gezici işçilerin kabul edilmesinin sürekli olarak farklı, emperyalist güçlerin ekonomik ve politik konjonktürüne göre ele alınması önemlidir. Kalkınma ya da işgüçlerine özel gerekliliğin olduğu dönemlerde (örneğin 1. Dünya Savaşından sonra, ve 60'lı yıllarda) ya iş ve işçi bulma kurumu gibi resmi kurumlar (Weimar Cumhuriyeti'nde Alman İşçi Merkezi) ya da çeşitli şirketlerin işçi alım büroları tarafından diğer ülkelerden işçiler getirilmekte ve bunalım dönemlerinde işçi alımlarının durdurulması, sınır dışı etmeler, sürgünler gündeme gelmektedir. Alman faşizminin koşulları altında diğer ülkelerden işçilerin ("yabancı işçilerin") sömürülmesi, canice bir sistem haline getirildi.

"Gereksinimlere" denk olarak, bu sürece "eşlik eden" burjuva ideolojisinin bazen şu, bazen de bu tarafı ön plana çıkarılmaktadır. Bir yandan, yabancı emekçilerin bir bölümünün "kaynaştırılması", "asimile edilmesi" ve "almanlaştırılması" isteniyor, diğer yandan "yabancı"ya, farklı kültür ve dinlere ve "diğer geleneklere" karşı kışkırtma yürütülüyor. Her ikisi de ırkçılığı ve Alman şovenizmini kışkırtıyor. Bunun ardında yatan tavır şudur: "Çalıştırmak amacıyla bunları geçici bir zaman için iyi bir şekilde kullanabiliriz" ve "bunalım ve işsizlik için günah keçisi olarak da iyiler."

Yabancı emekçiler, FAC'de en berbat çalışma koşulları altında çalışıyorlar. Bedensel olarak en ağır ve sağlığa en zararlı işleri, onlar yapıyorlar. En düşük ücreti onlar alıyorlar ve mesleki olarak (artık 2. ya da 3. kuşaktan beri burada olsa) en az kalifiye unsurlar. Yabancı işçiler, gerek hukuksal ve gerekse de ekonomik olarak, daha keskin bir sömürüye ve baskıya maruz bırakılıyorlar. 60'lı yıllarda öncelikle İtalya, Kuzey Kürdistan/Türkiye, Yugoslavya, Yunanistan, Fas, Tunus vs.'li göçmenlerin ardından son yıllarda Rus sosyal-emperyalizminin ve Doğu Bloku'nun çöküşünden sonra, bu ülkelerden yoksulluktan ve sefaletten kaçan birçok emekçi geldi. Aynı şekilde Asya, Afrika ve Latin Amerika'dan politik ilticacılar ve işçi göçmenler FAC'ye geldiler. Eski revizyonist Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne (DAC) Vietnamlı, Mozambikli, Angolalı, Ganalı vs.'li işçiler geldiler.

İşçi alımının durdurulması, iltica hakkının pratikte ortadan kaldırılması, "Alman egemenlik alanı" sınırlarının askeri olarak tümü ile korunma altına alınmasıyla birlikte, FAC'ye girmenin olanakları hemen hemen kalmamıştır. Bununla birlikte, geçerli normal ücret tarifesinin çok çok altında ücret alan, en sefil barakalarda, kulübelerde, odalarda barındırılan, 60 saati bulan iş haftasıyla limon gibi sıkılan ve en rezil ırkçı kışkırtmaya maruz bırakılan diğer ülkelerden mevsimlik işçiler, inşaat işçileri (anlaşmalı işçiler), hizmetçiler vs. için devlet tarafından denetim altında tutulan bir "pazar" bulunmaktadır.

Politik açıdan işçi göçmenler, ilticacılar, mevsimlik işçiler ya hiçbir hakka sahip değildir ya da özel yasalara tabidirler. Yabancılar yasası, Almanlar ve "Avrupa Birliği yabancıları"nın işyeri önceliği gibi çeşitli kısıtlamalar, bunların eşitsiz konumunu yasal olarak pekiştirmektedir. Bunlara gerçekte, ikinci sınıf insan işlemi yapılmaktadır. Bu şantajların en sonuncusu, Tunus, Fas, eski Yugoslavya ve Türkiye'li çocuklar için (doğumdan itibaren) vize zorunluluğudur.

Mali sermaye, enternasyonal davranmakta ve hareket etmektedir. Azami kârın ve en yüksek ekstra kârın elde edilebileceği yere hemen elini uzatmaktadır. Aynı zamanda o fakat ulusal düzeyde örgütlenmiştir. Kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için "ulusal" devlet iktidarını, "kendi cephe gerisini" kullanmaktadır. Dünya egemenliği için rekabet, yeniden ve sürekli olarak "etki alanlarının" yeniden paylaşıldığı emperyalist, gerici savaşlara yol açmaktadır. Bunun için de "kendi" işçi sınıfının desteğine, "anavatan cephesinde" istikrarlı politik ilişkilere gereksinim duymaktadır. Bunun araçlarından birisi, Alman işçi sınıfı içinde yoğun bir şekilde yaygınlaştırılan Alman şovenizmi ve ırkçılığıdır. Artan işsizliğin, proletaryanın alt tabakalarının yoksullaşmasının, artırılan sömürünün ve çalışma temposunun sorumlusu olarak yabancı işçiler, ilticacılar, derilerinin rengi farklı olan insanlar, Romanlar ve Sintiler, Yahudiler vs. gösterilmektedir. Çeşitli uluslardan işçiler arasındaki rekabet kızıştırılmaktadır. Neo-nazi grupları tarafından örgütlenen ve Alman nüfusunun bir bölümü tarafından hoşgörüyle karşılanan Rostock, Solingen, Hoyerswerda, Lübeck, Magdeburg vs. gibi pogrom benzeri taşkınlıklar, Yahudi insanlara ve kuruluşlara karşı anti-semit kışkırtma ve saldırılar, derilerinin rengi farklı, diğer uluslardan insanların günübirlik ırkçı sataşmalara uğratılması gündemdedir. Bütün bunların elebaşısı Alman devletidir.

Madalyanın diğer yüzü, medyanın, sendika ağalarının vs. Alman sanayi patronlarının kendilerine ödediği açlık ücretleriyle sözde Alman işyerlerini tehlikeye düşüren bağımlı ülke işçilerine karşı yürüttüğü kışkırtmadır.

Yani, diğer (öncelikle de bağımlı) ülkelerden gelen işçiler, emekçiler, ilticacılar üzerinde, Alman işçilerinin de üzerinde olan sınıf baskısının yanısıra, bir özel baskı ve sömürü bulunmaktadır.

İşçi göçmenler (özellikle de 50'li ve 60'lı yıllarda gelenler) Batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerinde başlangıçta geçici olarak kalmak istiyorlardı. Ancak (gerek kendi yurtlarındaki ve gereksede göç ettikleri ülkelerdeki) gelişmeler sonucu, büyük bir bölüm, bugüne kadar kaldı. FAC'nin gerek toplam nüfusu ve gerekse de işçi/emekçi nüfusu içinde, istatistiklerde "yabancı" olarak adlandırılan yaklaşık %8'lik bir "Alman olmayan" kesim bulunmaktadır. Bu "yabancı" kavramı, gerçeği yansıtmamaktadır. Çünkü bu "yabancıların" büyük bir çoğunluğu, çoktandır "yerli" durumuna geldi, yani çok büyük bir çoğunluğunun yaşam merkezi burada, FAC'dedir. Onlar, burada çalışıyor, burada yaşıyor, vergilerini Alman devletine, emeklilik ödentilerini Alman emekli sigortalarına ödüyorlar, çocukları burada doğuyor, büyüyor ve okula gidiyor. Bu "yabancıların" çoğunluğu açısından Almanya, artık birinci "vatan" olmuş durumdadır. Bunun böyle olduğunu, 60'lı yıllardan bu yana, yani otuz yıldan fazla süredir burada bulunan birinci kuşağın da aralarında bulunduğu "yabancıların" geri dönme niyet beyanlarında gözle görülür bir düşüşün olması göstermektedir. Almanya'da doğmuş ve büyümüş ikinci (ve bundan daha fazlası üçüncü) kuşağın çoğunluğu için ana-babanın vatanı, en iyi halde güzel bir izin ülkesidir. Bu kuşağın çoğunluğu, hukuksal olarak böyle olmasa da, kendilerini açık bir şekilde FAC'nin vatandaşları olarak görmektedir. Resmi

olarak vatandaşlığa geçmemiş olsalar ve hukuksal olarak "yabancı" sayılsalar da, Almancayı kendi "ana dillerinden" daha iyi konuşmakta, Almanyada kendi kültürlerini yaratmaktadırlar ve artık "yerli"dirler. Egemen anlayış tersini iddia etse de, Almanya artık bir göçmen ülkesi olmuştur. İstatistikler Kuzey Kürdistan/Türkiye'li 1.342.00 "yabancı"nın (bu yüzde 75,43'e denk düşmektedir) 6 yıldan fazladır ve 1.198.200 "yabancı"nın (bu da yüzde 61 etmektedir) 10 yıldan fazladır FAC'de olduğunu göstermektedir (FAC İstatistik Yıllığı 1994). FAC, uzun bir zamandır çeşitli uluslardan çok sayıda insanın, emekçinin yaşadığı bir ülkedir.

2., 3., 4... kuşakta da bağımlı ülkelerden gelen işçilerin içinden geldikleri ülkıle özel bir bağı olacaktır. Aile bağı, kültürel gelenekler, dil, tarih, bütün bunlar işçi göçmenler için özel bir bağ ve yakınlık olarak kalacaktır. Bunun örneğin Türk göçmenleri açısından anlamı, faşist Türk devletinin de bu bağları kendisi ve kendi çıkarları için kullanmaya çalışacağıdır. Hem gazeteler ve hem de televizyonlar üzerinden geniş medya faaliyetiyle Türk devleti, göçmenleri kullanarak kendi politikası için taraftar seferber etmek, Alman emperyalizmine ve AB'ye karşı çıkarlarını dile getirmek ve gerçekleştirmek istemektedir. Burada, öncelikle, artan sınıf farklılaşması sonucu göçmenler arasında gelişen girişimcilere ve küçük kapitalistlere dayanmaktadır. Faşist TC, yoğun bir şekilde, öncelikle Kürt emekçilerine karşı, Türk milliyetçiliğini ve şovenizmini kışkırtmaktadır.

Bu sorunda her zaman olduğu gibi, "böl ve yönet" ilkesine göre hareket eden empeyalist Alman burjuvazisi, diğer uluslardan işçileri, asimile olduklarında bu toplumda "yükselme" şansına sahip olacaklarına inandırmaya çalışıyor. "Kaynaştırma"nın manevralarından birisi, diğer uluslardan küçük burjuva tabakaların, küçük işletmecilerin vatandaşlığa alınma ve asimilasyon yolu ile sistemin destekçileri haline getirilmesi çabasıdır. CDU'dan FDP'ye, SPD'den Yeşiller'e kadar bütün siyasi partilerin girişimlerinin hedefi budur. Örneğin CDU, ikinci ve üçüncü kuşaktan "Türk kökenli Almanlar" için büyük bir propaganda gürültüsüyle "Alman-Türk Birliği"'ni kurdu. FDP ve SPD, bu konuda ondan geri kalmıyor. Hatta Yeşiller, Alman pasaportu olmaksızın isteyen yabancıları partilerine üye yapıyorlar. Ama onlar da taşınmanın sınırlanmasından, kotalar saptayan bir göç yasasından yanalar. Egemenlerin politikasının bir yüzü, Yeşiller tarafından "multi-kültürel" etiketi ile pazarlanan "asimilasyon/kaynaştırma" politikasıdır.

Madalyanın diğer yüzü, açık ırkçı kışkırtma, faşistleştirme, pogromlar vs.'dir. Politik ihtiyaca göre biri ya da diğeri, daha fazla ön plana sürülmektedir. Alman nazi faşizminin kırım politikasının Almanya ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde tekrarlanabileceği bilinçte tutulmalıdır. Bu politikaya yol açan temeller ortadan kalkmamıştır.

Proleter Enternasyonalizmi- Sınıf Mücadelesinin Çıkış Noktası!

Bütün bunlar, şunu göstermektedir: FAC'de, Alman milliyetinden olmayan, ama yaşama merkezleri FAC olan önemli sayıda bir nüfus kesimi bulunmaktadır. Diğer uluslardan olan bu işçiler, yalnızca uluslararası işçi sınıfının değil, aynı zamanda FAC işçi sınıfının da bir parçasıdırlar. Bunlar, burada yaşamakta, burada çalışmakta ve günlük mücadelelerinde Alman emperyalizmiyle, Alman sermayesinin ücret köleliğiyle karşı karşıya gelmektedirler. Bununla birlikte bunlar, yukarda da değindiğimiz gibi, Alman emperyalizmi tarafından pratikte haklarından yoksun bırakılmaktadırlar. Irkçı ve Alman şovenisti tarzda saldırıya uğramakta ve takibat altında tutulmaktadırlar. Bunların içinden geldikleri ülkenin işçi sınıfı ve onların mücadelesiyle bağları vardır. Bunlar kendileri üzerindeki özel sömürüye ve baskıya karşı mücadeleyi ve genelde kapitalist sömürüye ve baskıya karşı mücadeleyi, FAC'deki emperyalist sisteme karşı bir mücadele cephesi içinde işçi sınıfının bir parçası olarak, Alman işçileriyle ortaklaşa mücadele ettiklerinde yürütebilirler. Yalnızca proleter devrim, sınıfsal baskıyı ve diğer uluslardan işçiler üzerindeki özel baskıyı tümüyle ortadan kaldıracaktır. Örneğin GDS'in öne sürdüğü "temel çizgimiz, uluslararası işçi sınıfının Almanya'da yaşayan ve çalışan, kendi ülkesini terkeden kesiminin uzun bir zaman (!) kendi ülkesinin işçi sınıfı olarak kalacağı, bundan dolayı öncelikle kendi ülkesinin devrimine bağlı olduğu, onu desteklediği ve gücü ölçüsünde onu ilerlettiğidir" (Rot Front S. 2, s. 118) ve "Alman işçileri işletmelerdeki günlük mücadelelerinde diğer ülkelerden işçilerle ortak bir mücadele cephesi inşa etmelidirler" şeklindeki görüşler, "Alman emperyalizmine karşı günlük mücadele" ile proleter devrim için mücadele arasında yanlış bir ayrım yapmaktadır.

FAC'de yaşayan, artık buraya göç etmiş diğer uluslardan işçiler, bu görüşlere göre, yalnızca daha yüksek ücret, eşit haklar için vs. mücadele yürütmelidirler. Burada proleter devrim için bir mücadelenin yürütülüp yürütülmediği onları ilgilendirmemeli mi? Şu anda kömür ocaklarında yürüyen mücadelelerde çok sayıda Kürt, Türk, Polonyalı, Yunan vs. işçi yer almaktadır. Bunlar yalnızca işten çıkarmalara karşı mı mücadele etmeli, yoksa Alman işçilerle birlikte kendi durumlarının esas nedeni olan tüm Alman emperyalist sistemine karşı, proleter devrim için mi mücadele yürütmelidirler?

Diğer ülkelerden gelen işçiler adına onların "uzun zaman" kendi ülkelerinin işçi sınıflarının bir parçası olarak kalacaklarına karar vermek, tümüyle milliyetçi ve sonuç olarak Alman şovenisti bir tavırdır. Bunun ötesinde, örneğin, Kuzey Kürdistan/Türkiyeli işçilerin buradaki üretime katılmakla , burdaki hayat koşullarıyla - Lenin'in bir makalesinde belirttiği gibi- değiştiğini, göç ülkesinin işçi sınıfının bir parçası haline geldiklerini görmemek, tümüyle anti-materyalist bir yaklaşımdır. (***)

İşçi sınıfının mücadelesi, özü itibariyle enternasyonal, biçimi itibariyle ulusaldır. Proletaryanın anavatanı yoktur, ama bu, tek tek ülkelerdeki sınıf mücadelesi karşısında onların kayıtsız kalacağı anlamına değil, tersine onların mücadelesinin hedeflerinin enternasyonal, tüm insanlığın sömürüden ve baskıdan kurtulmasına yönelik olduğu anlamına gelir. Bu anlamda, burada yaşayan ve çalışan, yaşam merkezleri burası olan diğer uluslardan işçilerin FAC'deki işçi sınıfının bir parçası olmaları "doğaldır". Bu mücadelenin ortak yürütülmesinin ve yalnızca kağıt üzerinde değil, tersine sınıf mücadelesinin günlük pratiği içinde bu mücadele cephesinin kurulmasının ön koşulu, her türlü milliyet-

çiliğe ve elbette burada, FAC'de öncelikle Alman şovenizmine karşı mücadeledir. Alman işçi sınıfının pratikte her türlü eşitsizliğe, işçi göçmenler üzerindeki her türlü özel baskıya karşı mücadele etmesi ve bunun devrimci işçi hareketinin mücadelesinin bir parçası olması, vazgeçilmez bir ön koşuldur. Diğer bir önkoşul, ezilen ulusların işçilerinin milliyetçiliğine, ulusal içine kapanmışlığına karşı mücadeledir. Her gün ırkçılıkla karşı karşıya kalmak, "her gün şovenizmi çekmek, , "elbette" milliyetçi gericiliği, örneğin Türk egemen sınıflarının güçlü bir şekilde teşvik ettikleri gibi, kendi dört duvarı arasına kapanmayı besler ve geliştirir. Türk faşistleri, Almanya'daki işçi göçmenleri kendi emelleri için kullanmak istemektedirler. Bunlar, bir taraftan kendi "hemşehrileri" üzerindeki ırkçı baskı karşısında öfkeye kapılırken, diğer yandan büyük Türk şovenizmini körükleyerek, Türk işçilerini Kürt işçilerine karşı kışkırtmaktadırlar. Bunlar da, diğer bir taraftan işçilerin bölünmesinden yararlanmaktadırlar.

Fabrikada, şantiyelerde, hizmet sektöründe işten çıkarmalara karşı, daha yüksek ücretler için ortaklaşa ekonomik mücadele, eşitsizliğin ortadan kaldırılmasını hedefleyen özel taleplerin öne sürülmesiyle diğer ülkelerden gelen işçilerin özel hak yoksunluğuna karşı ortak demokratik mücadele -elbette bütün bu mücadelelerin sömürüye ve baskıya karşı sosyalist devrim için politik mücadeleye tabi olduğu göz önünde tutularak- sınıf mücadelesinin pratiği olmalıdır.

Diğer uluslardan işçiler üzerindeki özel sömürüye ve baskıya karşı mücadele- ortak sınıf mücadelesinin önkoşulu!

Almanya'daki bütün uluslardan işçilerin birliğini sağlamak için, eşit haklar için, ırkçılığa ve şovenizme karşı, diğer ülkelerden gelen işçiler, emekçiler üzerindeki her türlü özel politik, ekonomik baskıya karşı mücadele yürütülmelidir. Bu, "yabancılar yasası", göç kotası düzenlemesi vs. gibi özel yasalara karşı mücadele, iltica hakkının ortadan kaldırılmasına karşı demokratik bir mücadele yürüten bağımlı ülke insanlarının desteklenmesi, politik, ırksal, ataerkil takibata uğrayan bütün devrimci demokrat ilticacıların tanınmasının desteklenmesi demektir. Eşitsizliğin kaldırılmasının ve herkese eşit hakların ne anlama geldiğini daha da somutlaştırmak için, anadilin öğrenilmesi/kullanılmasında eşit hak, kendi kültürünü, dinini uygulayabilme vs. örnek olarak gösterilebilir (örneğin, Danimarkalı ve Sorb azınlığın belli hakları bulunmaktadır).

Alman işçileri, diğer uluslardan işçilerle birlikte gerçekten ortak bir mücadele cephesi yaratabilmek için, günlük sınıf mücadelesinde diğer uluslardan emekçilerin eşit haklarından yana çıkmalıdırlar. İşyerleri için, işten çıkarmalara, kitlesel işsizliğe karşı mücadele yerine, örneğin İnşaat İşçileri Sendikası'nın önderliği, "ucuz ücretli işyerlerine" ve böylelikle diğer ülkelerden işçilere karşı mücadele yürütmektedir. Burada, anlaşmalı/mevsimlik/gezici işçiler kısa bir süre için Almanya'da çalışsalar, kendi ülkelerinin işçi sınıfının bir parçası olsalar, oradaki proleter devrim için mücedele etseler, (varsa) kendi ülkelerinin komünist partisinin yurtdışı örgütü içinde örgütlenseler de, bölünmeye karşı, eşit haklar için bir mücadele cephesi yaratılmalıdır. Alman işçileri, yalnızca, bu işçiler üzerindeki özel baskıya karşı çıktıklarında, onlarla birlikte gerçek suçlulara, işçiler arasındaki rekabeti körükleyen sermayeye karşı ortaklaşa mücadele yürüttüklerinde, sömürülmelerine, işsizliğe karşı gerçek bir sınıf mücadelesi geliştirebilirler. Aynı şekilde, Almanya'da bulunan diğer ülkelerden işçilerin görevi, kendi milliyetçiliklerine karşı mücadele yürütmektir.

Proleter sınıf mücadelesinin kesinlikle nasıl yürütülmemesi gerektiğinin bir örneği bu sorunda, kendisini "Alman işçi sınıfının partisi" olarak niteleyen reformist MLPD'dir (Almanya Marksist Leninist Partisi). Kızıl Bayrak adlı yayın organında (s. 37/95, s. 18) "... şimdiye kadar enternasyonalizm çalışmasını böyle görmemiştik" başlıklı yazılarında yalnızca Türk işçilerinin "milliyetçiliği" eleştirilmektedir: "Gelecekteki enternayonalizm çalışmamız için şunu planlıyoruz: Çeşitli milliyetlerin bir arada yaşaması sorununu sürekli olarak araştıracağız. En önemli çalışma ulusların bilinçli kaynaşmasıdır, ayrılması değil. Mahalledeki yabancı dernekler, haklı yanlarının ötesinde, ayrılığın da ifadesidir. Bunların ulusal çıkarları tek yanlı olarak ön plana çıkarıldığında, ilkesel olarak eleştirmemiz gerekir. Yabancı arkadaşlar, işletmeler ve sendikalardaki ve çevre sorunundaki ortak mücadelelere katılmakla yükümlüdürler. Duisburg'daki çöp merkezine karşı hiçbir Marxloh'lu yabancı derneği çaba göstermedi. Bunu haklı olarak eleştirdik, ama buna karşı enerjik bir mücadele yürütmedik." Bu yazıda, egemen Alman şovenizmine karşı tek sözcük yoktur! Tam tersine, tok sesle, elbette yabancı işçilerin Alman devletinin yabancı işçileri haklardan yoksun bırakmasına karşı karşılıklı olarak birbirlerine yardım etmeleri gerektiği savunulmaktadır. Ancak burada, MLPD, tehdit edercesine "yabancı" emekçilere parmağını uzatarak, ortak mücadeleye çok azının katıldığından şikayetçi olmaktadır! Önce burada, "karşılıklı yardım"ın "ulusal" bir görev olduğu savunulmaktadır. Bu, tamamen şovenist bir tavırdır. Bağımlı ülkelerin işçilerinin özel hak yoksunluğuna karşı mücadele yürütmek, elbette, Alman işçilerinin de bir görevidir. Bu mücadeleyi "yabancı derneklerin" görevi olarak ilan etmek, proleter enternasyonalist tavrı hiç kavramamaktır. Devrimci ve Marksist-Leninist güçler için, tam da bugün Almanya'da bu görevi üstlenen enternasyonal işçi dernekleri yaratmak bir görevdir. MLPD'nin bu anlayışına elbette, Almanya'daki işçi sınıfının bölünmesinin nedenlerini görmemek denk düşmektedir. Çeşitli mücadeleler içinde bir bölünme olmasının, Alman işçilerin yabancı işçilerin haklarını hemen hemen hiç savunmamasının, yabancı işçilerin belirli mücadelelere katılmamasının nedenleri, öncelikle Alman işçi sınıfı içinde egemen olan Alman şovenizminde yatmaktadır. Almanya'da işçi sınıfının bölünmesi buradan çıkmaktadır. Bunu görmeyen, işçi sınıfının bölünmesine karşı hayati önemdeki mücadele görevini yürütmeyen, yalnızca bunun pekişmesine hizmet eder. Burada aynı zamanda Almanya'daki sınıf mücadeleleri gerçeğinin inkar edilmesi de şaşırtıcı değildir. Somut bir örnekle gerekçelendirilse de, çıkarılan genel sonuç, diğer uluslardan işçilerin işletmelerdeki ortak mücadeleye en az katıldıklarıdır. Bunun doğru olmadığını, Almanya'da 60'ların sonundan bu yana

en ön saflarında yabancı işçilerin durduğu ve heybetli militanlıkları ve mücadeleye hazırlıklarıyla örnek bir şekilde önde gittikleri grevler ve mücadeleler göstermektedir.

Proleter Enternasyonalizmi-Bolşevik Parti örgütlenmesinin çıkış noktası:

Yanlış tasarımlar ve bizim tasarımımız:

Almanya'da ML'e dayandıklarını söyleyen örgütlerin bir bölümü, burada yaşayan diğer uluslardan işçilerin burdaki örgütler içinde örgütlenmesi, somut olarak örneğin reformist MLPD içinde örgütlenmesi gerektiğini savunuyorlar. MLPD, burada yaşayanın burada mücadele etmesi gerektiği söyleminden hareket ederek, diğer uluslardan işçilerin Alman işçi sınıfının bir parçası olduğunun propagandasını yapmaktadır. Bu, yabancı işçileri kazandıklarında onları Alman işçi sınıfı içine "ilhak eden" MLPD'nin örgütlenme çalışmasına denk düşmektedir. Çünkü, Türkiyeli ya da Faslı işçiler, 2-3 kuşaktır burada yaşasalar bile, "Alman işçileri" değildir. Dilleri, kültürleri, toplumsal konumları itibarıyla, henüz Almanyadak Türk ya da Fas vb. kökenli işçilerdir. Bu, sınıf mücadelesi içinde özel görevler doğurur ve örgütlenmede özel önlemler gerektirir. MLPD, kendi örgütü açısından, Alman şovenizminin komünist saflardaki etkisini, buna karşı hangi araçlarla gidileceğini hiçbir şekilde sorun etmemektedir. Gerçi arada sırada Türkçe yayın çıkarıyorlar. Fakat Alman ve yabancı işçiler açısından özellikle de Alman şovenizmine karşı mücadeleye ilişkin ayrı özel görev belirlemesini kesinlikle MLPD'den beklemeyin. Buna elbette, özel örgüt biçimlerine ilişkin soru yöneltildiğinde, anlamayan bir kafa sallanmasıyla yanıt verilmesi eşlik etmektedir.

GDS "Almanya'da yaşayan uluslararası işçi sınıfının parçası... uzun zaman içinden geldiği ülkenin işçi sınıfının parçası olarak kalacaktır" değerlendirmesinden yola çıkarak, örgütlenme için şu sonucu çıkarmaktadır: "Bunun en ileri temsilcileri, içinden geldikleri ülkenin KP'sinin yurtdışı örgütüne mensup olacaklardır." (a.g.e., s. 119) Özel bir istisna olarak "içinden geldikleri ülkenin KP'siyle yakın anlaşma içinde işçi sınıfının bu kesiminden yoldaşlar Almanya'daki proleter devrim ve Almanya'da KP inşası için mücadelenin öncelikli desteklenmesinden yana karar verebilirler." Devamla: "Almanya'daki KP, üyelerini örgütlerken, onların hangi devletin vatandaşı ve hangi milliyetten olduklarını değil, devrim perspektiflerini sorar. Bu özellikle Almanya'da doğan ve büyüyen genç işçilere karşı geçerlidir." (a.g.e., s. 119)

İçinden gelinen ülkelerin KP'lerini, bağımlı ülkelerin yaşam merkezi burası olan işçilerini örgütlemekle yükümlendiren bu tasarım, bu işçileri Almanya'da proleter devrim için ortak mücadeleden dıştalar.

"Genç komünistler" ya da içinden gelinen ülkenin KP'sinin yurtdışı örgütüyle anlaşma içinde istisnai olarak üye alınan diğer ülkelerin komünistleri" Almanya'daki KP'ye -bu tasarıma göre- katılırsa, bu durumda KP içinde bu komünistlerin ulusal kökenini hesaba katan özel görevler, özel ajitasyon/propaganda görevleri, özel örgütlenme biçimleri olmayacaktır. (****)

Diğer bir tasarım, diğer ülkelerin devrimci örgütlerinin burada, "yurtdışında" işçi göçmenleri kendi ülkelerindeki devrim için kazanmasını öngören tasarımdır. Bunlar, buradaki sınıf mücadelesine, bu mücadele içinden geldikleri ülkeyi ilgilendirdiği ölçüde katılıyorlar. Bunun dışında göçmen ülkesinin sınıf mücadelesini önemli ölçüde görmezlikten geliyorlar; bu, burada sürekli olarak kalacak işçiler açısından vahim sonuçlara yol açabilir. Bunlar, gerçi burada kendi çıkarları için günlük mücadelele katılıyorlar, ancak yeni bir toplum için düzene karşı mücadeleye katılmıyorlar. Ancak kendi ülkelerine de gitmedikleri için, bir gözlemci konumunda duruyorlar. Böylelikle bunlarla Alman işçiler arasındaki bölünme daha da güçlenmektedir.

Elbette, bağımlı ülkelerin komünist partilerinin yurtdışı örgütlenme çalışması gereklidir. Bunun için de, pratikte gerçekten kendi ülkelerinin devrimi için geçici olarak yurtdışında mücadele ve çalışma yürüten komünistleri ve devrimcileri kapsayan yurtdışı örgütüne gereksinim duyarlar.

Komünistlerin Bolşevik Parti/Almanya içinde örgütlenmesinin çıkış noktası, proleter enternasyonalizmi olmalıdır. Biz, bütün uluslardan, milliyetlerden işçilerin kaynaşmasından yanayız. Sermaye enternasyonaldir. Sermaye, iktidarını ayakta tutabilmek için, çeşitli uluslardan işçileri diğer uluslardan işçiler üzerindeki özel baskının, şovenizmin, anti-semitizmin, ırkçılığın vs kışkırtılması ve buna tepki olarak ezilen ulusların milliyetçiliğinin güçlendirilmesi yoluyla birbirlerine karşı kışkırtmaktadır. Bu bölünmeye, yalnızca bütün uluslardan işçilerin ortak mücadelesiyle karşı çıkabiliriz.

Biz komünistlerin örgütlenme sorununda kesinlikle öne çıkarmaları, üzerinden tek milimetre bire geri adım atmamaları gereken bir ilkesel çıkış noktası olduğunu düşünüyoruz: Merkezi olan, proleter enternasyonalizmi talebidir. Komünistlerin örgütlenmesi, Lenin'e göre, kesinlikle milliyetçiliğe göre değil, tersine enternasyonalizme, bir devletin sınırları içindeki işçilerin birleşik sınıf örgütlerinde, partilerde, sendikalarda, eğitim örgütlerinde birleştirilmesine göre yönelmelidir. Eğemen ulusun mevcut büyük güç şovenizmine karşı öncelikle mücadele yürütüldüğünde, ezilen ulusların, milliyetlerin milliyetçiliğine ödün verilmelidiğinde, bu pratikte doğru yürütebilir.

Elbetteki, SBKPB (Sovyetler Birliği Komünist Partisi, önceleri Rusya KP)'nin, çok halklı, çok uluslu, çok milliyetli bir devletin partisinin örgütlenme örneğini, bugünkü Almanya'ya (ya da Fransa'ya vs.) uygulayamayız. Ama örnekler ve burada uygulanan ilkeler temelinde, Komünist Enternasyonal ve SBKP(B)'nin örgütlenmede hangi çıkış noktasından hareket ettikleri görülmektedir. Önemli olan –ve bu da Komünist Enternasyonal tarihinin bir deneyimidir– örgütlenme biçimlerinin temel ilkelere uygun olduklarında, kesinlikle esnek ve somut tarihi koşullar için saptanmaları gerektiğidir. Tam da Komünist Enternasyonal, örneğin kadın işçilerin/kadınların örgütlenmesi konusunda, proleter sınıf mücadelesinin aktüel taleplerine daha uygun yeni tasarımları sürekli olarak geliştirmekten çekinmedi.

Lenin ve önce Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi, daha sonra Rusya Komünist Partisi ve daha sonra Sovyetler Birliği Komünist Partisi, başından beri, ortak düşmana, Çarlığa karşı kesinlikle birleşik, demokratik merkeziyetçi bir partinin gerekli olduğunu ve Polonya, Letonya vs. gibi ulusal partilerin, kendi toprakları üzerindeki

çalışma için özerk olmakla birlikte, bu birleşik partinin parçaları olduğunu vurguladılar. Bu ulusal partiler ulusal temelde (yani örneğin yalnızca Polonyalı ve Letonyalı komünistler için) değil, tersine coğrafi bir temelde (yani Polonya ve Letonya'daki tüm komünistler için) örgütlendiler. Belirli bir istisna, Yahudi proletaryanın Bund içindeki örgütlenmesiydi. Kaldı ki, burada da Lenin, yerel çalışma için otonomiyle birlikte RKP içinde birleşmeyi propaganda etti. Lenin, Rusya'daki sosyal demokrat partinin diğer ulusların sosyal-demokrat partileri karşısındaki ilişkisini şöyle ortaya koymaktadır:

"İşçi sınıfının çıkarları, bir devletin bütün uluslarından işçilerinin birleşik proleter örgütlerde -politik, sendikal, kooperatif ve eğitim vs. örgütleri içinde - birleşmesini gerektirir. Yalnızca çeşitli milliyetlerden işçilerin birleşik örgütler içinde böyle birleşmesi uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı muzaffer bir mücadele yürütme olanağı sağlar." (Lenin, Eserler, C. 19, s. 420)

"3. Parti, söz konusu milliyetin sosyal-demokrat proletaryasının parti çıkarlarının ve gereksiniminin, onun kültür ve yaşama tarzındaki özelliklerı hesaba katılarak, tatmin edilmesini pratikte güvence altına almalıdır, bunun araçları şunlar olabilir: söz konusu milliyetin sosyal-demokratlarının toplantıları, konferansları, ulusal azınlıkların lokal, bölgesel, merkezi organlarda temsili, özel yazar, yayıncı, ajitatör gruplarının oluşturulması vs..." (Lenin, Eserler, C. 10, s. 152)

Değinilmesinde yarar bulduğumuz bir tarihsel örnek daha bulunmaktadır: Rusya KP, Birinci Dünya Savaşının sonucu olarak, Komünist Enternasyonal'in kurulmasından önce, Rusya'daki çeşitli ülkelerin savaş tutsakları arasındaki devrimcileri ve komünistleri 1917 Ekim Devrimi sırasında ve sonrasında ulusal gruplar içinde örgütledi. Bu ulusal seksiyonlar da Rusya KP MK bünyesi içindeki yabancı grup içinde birleştirildi ve yönetildi. Bu grupların görevi, öncelikle, Rusya'daki devrimin desteklenmesi ve savunulması, Rusya'daki proleter devrimin hedefleri doğrultusunda savaş tutsakları arasında propaganda ve ajitasyon, savaş tutsaklarının devrimci bir temelde ülkelerine dönüşlerinin örgütlenmesi, yani onların kendi ülkelerindeki düşmanlarına karşı mücadele için hazırlanmasıydı. Yani bir devlet içindeki ortak hedef için, ortak eylemi ve mücadelenin birleşik önderliğini güvence altına alan, ama ulusal, dilsel vs. farklılığı temelinde doğan farklılıkların gerektirdiği özel taleplere yer bırakan bir örgütlenme biçimi seçildi.

Görüşümüzce, işçi hareketinin tarihi içinde bugün Almanya'da örgütlenmenin nasıl yürümesi gerektiğini gösterecek bir reçete yoktur. Ama bu örneklerden öğreneceğimiz, biz komünistlere bugün yol gösterecek ilkelerdir. Yukarda ortaya koymaya çalıştığımız Almanya'daki özelliklerin, Bolşevik Parti'nin örgütlenmesinde, inşasında komünistlerin bu özellikleri hesaba katmalarını ve buna uygun örgüt biçimleri bulmalarını gerekli kıldığını düşünüyoruz. "Bu, somut olarak ne anlama gelir? Bunu, bir işletmede bütün uluslardan işçilerin içinde örgütlendiği bir işletme hücresi bulunması gerektiği şeklinde anlamak gerekir. Hücrede ya da hücreye bağlı olarak , örneğin Türk işçilerinden/onlar arasında çalışmadan sorumlu olan bir veya daha fazla işçi (bir işçi grubu) olmalıdır. Yani bunlar, özel politik talepleri, dilsel ve kültürel olguları göz önünde bulunduracak ve bunları Almanya'daki tüm işçi sınıfının genel taleplerinin bir parçası haline getirecektir. Bir ulustan işçilerin gücüne göre, onların Almanya'daki durumlarına göre, inşa edilecek KP'de parti içinde özel bir aygıt, bir seksiyon (yani özel ajitatörler ve propagandistler, diğer uluslardan işçiler için özel yayın/ajitasyon ve propaganda malzemesi) bulunabilir. Bu, uluslara göre ayrı bir KP inşası anlamına gelmez, tam tersine şovenist ve ırkçı bir tarzda ezilen işçilerin özel çıkarlarının göz önünde bulundurulması anlamına gelir ve görüşümüzce Alman işçileriyle birlikte güven, ortak mücadele hedefleri ve yollarının pratikte pekişmesi için tek doğru yoldur." (Herşeye Rağmen, s. 3, s. 27)

Burada, "seksiyon"dan "bağımsız bir örgüt ya da partiyi" anlamadığımızın altını çizmek istiyoruz. Buradan yalnızca Komünist Partisi içinde (kadın seksiyonuna benzer) belirli bir özel örgüt aygıtını anlıyoruz.

Devamla, Bolşevik Parti'nin "kendi" emperyalizmi tarafından ezilen diğer uluslardan işçilerin geldiği ülkelerin devrimiyle özellikle uğraşması önemlidir. Bu ülkelerin komünist partileriyle özellikle de sıkı işbirliği gerekir; eğer bunların Almanya'da yurtdışı örgütü bulunuyorsa, bunların Almanya'da işçi sınıfı içinde çalışmasını desteklemek ve teşvik etmek gerekir. Ortak mücadeleyi en efektif bir şekilde yürütmek için, komünist partilerle ve onların yurtdışı örgütleriyle karşılıklı destek ve anlaşma özellikle gereklidir. Bugün birleşik bir komünist dünya hareketi bulunmadığı için, (aralarında örgütümüzün de bulunduğu) birçok komünist partisi bugün en iyi durumda embriyon halinde oldukları için, bu görevin gerçekleştirilmesinin Komünist Enternasyonal dönemiyle karşılaştırılamayacak derecede zor olduğu bir olgudur. Birçok ülkede komünist partisi yok ya da yalnızca oportünist örgütler var. Bundan ötürü, bu talebi bugün pratikte yerine getirmek çok zor.

Bizim bugün Almanya'da enternasyonalist parti inşası tasarımımız budur. Bunu tartışmaya sunuyoruz ve ilgi duyan yoldaşların ve işçilerin tartışmaya canlı bir şekilde katılacaklarını umuyoruz.

Dünya gericiliğinin güçlü kalelerinden birisi olan Alman emperyalizmin proleter devrimle yıkmak amacıyla gerçekten enternasyonalist Bolşevik Parti/Almanya'nın, Almanya'daki işçi sınıfı tarafından inşaası için mücadele edelim!▲

DİPNOTLAR:

(*) "Herşeye rağmen" No.3, sayfa 26'da yayınladığımız "Revolutionärer Ausweg" dergisinin gönderdiği okuyucu mektubu ve buna yanıtımızda bu sorunu ayrıntılı şekilde tartışmıştık.

(**) MOİ (Göçmen İşçiler Hareketi) Fransa'daki yabancı işçilerin bir örgütü olup Fransa Komünist Partisi'ne dahildi. Bu komünistler İtalyan, Yahudi, Polonyalı vb. komünistler şeklinde çeşitli ulusal seksiyonlar şeklinde örgütlenmişti ve ilgili ülkelerden gelen işçiler arasında siyasi çalışmayı örgütlüyorlardı. 1921-1926 arasında Fransa dünyada en çok göç alan ülkeydi.

(***) Burada bir kez daha, emekçi göçmenlerin çoğunluğunun durumundan, onun gelişme eğilimlerinden sözettiğimize atıfta bulunmak istiyoruz; bu elbette, kısmen aksi yönden eğilimler ve gelişmeler olmadığı ya da olamayacağı anlamına gelmez, ama bunlar ikincildir.

(****) Burada sadece değinip geçmek, üzerinde fazla durmak istemediğimiz bir başka soru şudur: İçinden gelinen ülkelerde, bu tasarımda öngörülen komünist partiler yoksa ne olacak? O zaman bu işçiler komünist tarzda hiç örgütlenmeyecekler mi?

Tüm pisliklerin kökünü kazımanın tek yolu Demokratik Halk Devrimidir!...

Çeşitli milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Abaza, Ermeni, Gürcü işçiler, emekçiler, devrimciler!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de insanlar "kişilik bölünmesi"yle karşı karşıya!... Burjuva medyayı, her gün akşam saatlerini birkaç kanaldan televizyon haberlerini izleyerek geçiren her sıradan (yani dağarcığında "Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi sarsacak" birkaç açıklaması olmayan!) Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçileri, emekçileri üç ayı aşkın süredir kişilik bölünmesi tehdit etmektedir. Susurluk, Lice, Yüksekova, Gladio, eroin, cemaatler, polis-mafya-siyasetçi üçgeni, Fadime-Müslüm-Ali üçgeni, tetikçiler, itirafçılar, MİT, Ağar, onbinlerce koruyucusu olan Sedat Bucak, kumarhaneler, kara para, faili meçhul (!) cinayetler, yargısız infazlar, işçi ve emekçilerden kesilen vergi paralarıyla tarikat önderlerine Başbakanlıkta iftar yemekleri, Taksim Meydanı'na cami yaptırmalar, Mercedesli şeyhler ve Mercedesli şefler, ülkücü emniyet müdürleri ve özel timciler, JİTEM, suikastlar, Türk-İslam sentezcileri, imam nikahı fetvaları...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, şizofreni, bilirsiniz, "kişilik bölünmesi" olarak da tanımlanan bir ruhsal hastalık türüdür. İşçiler, emekçiler, bu "şok açıklama, skandal haber, Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi sarsan gelişmeler" bombardımanı altında "kişilik bölünmesi"ne uğrama tehlikesiyle karşı karşıya.

Oysa faşist devlet, şimdiye değin görülmedik ölçüde bir kimlik bütünleşmesi sergiliyor. Bugüne dek parça parça, ilintisiz-ilişkisiz-raslantısal vakalar olarak sunulan rezilliklerin, gerçekte iç tutarlılığa sahip, kendi açısından mantıklı, iç bağıntıları sağlam bir "derin devlet" örüntüsü olduğu kanıtlanmakta böylelikle. Kanalizasyon şebekesinin patlayıp lağımların sokakta akmaya koyulduğu bu ortamda, öyle görülüyor ki daha çok da kanıtlanacak. Yok, hayır, herhalde faşist Türk devletinin mahkemelerinden değil; ama emekten, yaşamdan yana, onuruna sahip çıkma kararlılığı, herkes için insanca bir yaşam özlemindeki, aydınlık insanların vicdanlarında...

Olayların akışının garip cilvesi, nice üçgenin yanı sıra, tarikatlar ve istihbarat(lar) ikilisini getirip üst üste yerleştirdi gündemimize. Öyle ki, ekrandaki haber sunucusu, karşısındaki tarikat temsilcisiyle görüşmesini, "sayın bilmem kim, şimdi söyleşimize kısa bir ara verip bir başka habere geçelim, sonra tekrar birlikte olacağız" diye orta yerinde kesip, bu kez de istihbari bir açıklamaya geçebiliyor rahatlıkla.

Dikkatinizi çekti mi? Her ikisi de bağlı ve savunucusu olduklarını öne sürdükleri (dinsel ya da siyasal) sistemin temel kurallarıyla kendilerini bağlı saymayan oluşumlar. Çoğu tarikat ehli, islamın temel yasası şeriatın kurallarını sıradan insanlar için zorunlu, ama kendisini bağlamayan hükümler addeder ve bunları çiğnemekte tereddüt etmezken, istihbarat ehli ise faşist devletin, sıradan işçi ve emekçilerin, dar gelirliler için bağlayıcı temel yasalarını çiğneyerek "var" edebiliyor kendini. Her iki sistem de (islam ve faşist Türk devleti) varlıklarının ve sürekliliklerinin "olmazsa olmaz" niteliğini yüklenmiş bu oluşumları, onların varlık alanlarını desteklemek zorunluluğunda. (İstihbaratın "devlet"in varlığı ve bekasındaki asli rolünü vurgulamak gereksiz; ama islam tarikatsız yapabilir mi? Siz islamın 20. yüzyıl Kuzey Kürdistan-Türkiye'sindeki bu siyasallaşma ve yaygınlaşmasının salt "halk kitlelerinin ekonomik sıkıntılarına ve siyasal hoşnutsuzluklarına" mı bağlıyorsunuz?) Doğal olarak her

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılan çeşitli eylemlerde Bolşeviklerin hazırlayıp dağıttıkları kuşlamalardan bazılarına sayfalarımızda yer veriyoruz...

KURTULUŞ EMPERYALİST SİSTEMDE DEĞİL, KURTULUŞ SOSYALİST DEVRİMDE!

İşçiler, emekçiler!

İşçilerin, emekçilerin canı, kanı pahasına kazandığı haklarına, Avusturya emperyalist devletinin saldırmadığı gün yok. Çeşitli demagoji ve entrikalarla, kazanılmış hakları budayıp tanınmaz hale getirip işçileri, emekçileri, emperyalizmin cehenneminde boğmak istiyor.

Avusturya emperyalist devletinin, açıktan saldırısı, çeşitli ülkelerden gelmiş işçilerin haklarına saldırıyla başladı. "Yabancı" işçiler, emekçiler, "yerli" işçiler, emekçiler gibi her türlü vergiye tabi tutulmalarına rağmen, bu kesintilerin çoğundan yararlanamamaktadır.

Emperyalistler eski Yugoslavya'da ve diğer ülkelerde savaş çıkartıp, emekçileri birbirine kırdırırken, yüzüne humanist maskesini takarak, savaşmak istemeyenlerin emperyalist ülkelere sığınmasını sağlamıştır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye savaşında, faşist Türk devletinin yanında yeralmış ve Kürtlerin yerinden yurdundan edilmelerini desteklemiştir.

Aynı emperyalist devlet/ler, savaş kışkırtıcılığı yaptığı ülkelerde, kendi yönetimi altında olan ülkelerin cennet olduğunun propagandasını da yapıyor. Bugün, emperyalist ülkelerin cennet olduğunun propagandası neticesi, "kendi ülkesi"nde geçimini sağlayamayan emekçiler çeşitli yollardan, emperyalist ülkelere girmeye çalışmakta.

Bunlardan biri de, 25.2.1997 tarihinde kamyon içinde Almanya'ya geçmek isteyen 52 Kürdistanlı yakalandı ve "dikkatli" bir şekilde Scherding spor salonuna götürüldüler. Ve kamuoyuna ne kadar humanist olduklarının propagandasını yaptılar.

Bunu yaparken aynı dönemde, faşist Haider tarafından "işsiz olan yabancılar ülkelerine geri gönderilsin" tartışması başlatıldı. Bu görüş şimdilik Savunma Bakanı tarafından da savunulan bir görüş. İktidarda bulunan parti yöneticileri, daha önceki Haider'in getirmiş olduğu görüşlere de yaşandığı üzere, şimdilik(!) karşı çıkmaktalar. Emperyalist ağababaları dayattığında, "işsiz olan yabancıları ülkelerine gönderecek"tirler.

Emekçiler arasında, şimdiden "olur mu böyle şey, gönderemezler" vb. görüşler yayılmaya başlamakta.

Emekçiler!

Biz, kazanılmış haklarımızı korumaya çalışmazsak, yeni hakların alınması için mücadele etmezsek, burjuvazi bal gibi kazanılmış haklarımızı elimizden alır.

Kazanılmış haklarımızın doğru temelde korunması, yeni haklarımızın kazanılması için ve bu kazanılmış hakları proletarya diktatörlüğüne tabii kılacak, Bolşevik Parti'ye ihtiyacımız vardır. Görev, bu partinin yaratılması mücadelesine maksimum katkıda bulunmaktır. Avusturya'da işçi sınıfının bilimiyle donanmış, kendi öz partimize ihtiyacımız var. Doğru bir mücadele, ancak böyle bir partinin önderliğinde yürütülebilir, gerisi ham hayaldir.

O zaman sınıf bilinçli işçiler görev başına! Haydi mücadelemizde bize doğru önderlik edecek, Bolşevik Parti Avusturya'yı yaratma mücadelesine. Mücadelenin başında olmamız, bizi hiç korkutmuyor. Çünkü, zorları başarmak komünistlerin, devrimcilerin görevidir. Haydi görev başına...

Kahrolsun Avusturya emperyalist devleti!

Ya barbarlık ya Sosyalizm!

Er veya geç Bolşevizm yenecektir!

Şubat 1997 ▲

Bolşevik Partizan ve Roja Bolşewik

Viyana taraftarları

ikisi de, kamuoyunun gözlerinden ve denetiminden gizli bir yerlerde sürdürüyorlar faaliyetlerini ve yine her ikisi de, kendilerine tanınan bu "özerklik" ve "gizlilik hakkı"nın olanak sağladığı meyvaları devşiriyorlar. (Mercedeslere dönelim. Galiba Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kişi başına en çok Mercedes "bir lokma bir hırkacı" tarikat ve ayakçı-tetikçisinden büyükbaşlarına, istibarat çevrelerine düşüyor...)

Böylesi bir mantığın, sistem(ler)in kendi meşruluklarını sürdürebilmek için, kendi yasalarını sürdürebilmek için, kendi yasalarını çiğnettikleri "özel" kurumların varlığına mecbur oldukları gibi bir paradoksa götürdüğünü mü söylüyorsunuz? Bu da, bir paradokstan çok kapitalizmin, "ancak zihinde tasarlanan" diyalektiğinin bir cilvesi olsa gerek...

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

İşte tüm bu söylediklerimizin ve anlatmak istediklerimizin kökünü kazımak için çözüm; tüm milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, gençlerin Bolşevik saflarda örgütlenerek Sosyalizmin yolunu açacak, demokratik Halk devrimini gerçekleştirmeleriyle mümkündür. Bu yüzden, emperyalizmin uzantısı faşist devleti tarihin çöplüğüne atmak için Bolşevik saflarda örgütlen. İşte onun için, geç kalmadan görev başına!

Onun için diyoruz ki, tüm kötülüklerin kökünü kazıyacak ve sorunları çözebilecek, yani çeşitli ulus ve milliyetlerin barış içinde birarada yaşamalarına ve kardeşçe işbirliğine olanak sağlayacak tek iktidar, Sosyalist iktidardır, proletarya diktatörlüğüdür. Tertemiz bir dünya yaratmak için, haydi yoldaşlar geç kalmadan görev başına!

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Tüm pisliklerin kökünü kazımanın tek yolu, Demokratik Halk Devrimidir!

Ulusal sorunun çözümü devrimle olacak! Umut isyanda, kurtuluş devrimde! Ya faşizm, ya devrim!

KASTLE'DE SON DURUM!...

Kadın ve erkek işçiler...

Bildiğiniz gibi, daha önce Huber Trikot Tekstil, 1996 yılında Semperit araç lastiği imal eden fabrikayı ucuz iş gücü olan devletlere taşıdılar. Amaç belli, kârlarına kâr katmak. Burjuvazinin temeli bu. Burjuvazinin varlık nedeni bu. Bu durumunu sürekli kılabilmek için, Avusturya burjuva devletini örgütlemişler. Şimdi, örgütledikleri devlet aracılığıyla sermayelerine daha çok sermaye ekleme yollarını arıyorlar. Nasıl olsa, firmaları başka devletlere taşıdıklarında, boşta kalacak kadın ve erkek işçilerin haklarını arayacak bir kuruluş yok. İşçi sınıfının doğal örgütü olan sendikalar, burjuvazinin koltuk değneği rolünü oynuyor.

Dünyada kayak üretimi yapan firmalardan bir tanesi de Vorarlberg eyaletindeki Hohenems şehrindeki Kästle firmasıdır. Bu firma, çoktandır ucuz işgücünün olduğu yer arayışındadır. Nihayet aradığı ucuz işgücünü Slovenya'da buldu. Oradaki Elan firmasıyla anlaştı.

1996'nın sonlarında bir kısım işçiye çıkış verdi ve firmayı taşımaya başladı. 1997'nin Ocak ayında 160 işçisi kalan firma, Şubat ayında 80 kişiye daha çıkış verdi.

Firma Kästle'nin önde gelen kayak modellerinden olan "Fibre Tube" üreten makinelerini, bir Cuma akşamı tıra yükleyerek Kennelbach'ta bulunan kayak firması Head'e gönderdi. Gerekçe de, onlar daha seri ve ucuz üretiyorlar. Bu taşınma işini, işyerindeki sendikaya haber vermeye gerek duymadı. (Aslında haber vermek zorundadır, çünkü sendika işyeri yönetimi içerisindedir.) Orada da kalmadı, doğrudann Slovenya'ya gitti.

Çünkü devlet kendi burjuva devletidir. İşçi sınıfının bir hareketliliği olmadığından dolayı, dediğim dedik, çaldığım düdük demektedir.

Bu gelişmelerden "endişe" duyan işyeri temsilcisi, durumu sendika merkezine haber verdi. Bunun üzerine sendika, işyeri temsilcileryle merkezi bir toplantı düzenledi. Bu yapılan toplantıdan çıkan sonuç, işyeri yönetimini toplamak, tartışmak. Zaten, yüzden fazla işçiye çıkış verildiği ve firmanın önemli üretim araçlarını taşıdığı bir durumda, bu toplantının onca bir değeri yoktur. 22.2.1997'de yapılan bu toplantıda kesinlik kazanmamış konular tartışıldı. Yine çıkışlar gündemde. Yukarıda belirttiğimiz 80 kişinin çıkışı verildi. İşyerinin teknik bölümü, 80 çalışanla yine yerinde kalacak. Toplantıdan çıkan sonuç bu! Bu toplantının sonucundan da görüleceği gibi, sarı sendika ÖGB ve alt kuruluşu işyeri temsilcileri işçi sınıfını sattılar. Bizim düşüncemiz; Slovenya'daki işyerinin teknik donatımı yeterli olduğunda, Hohenems'teki kalan bölüm de buradan taşınacaktır.

İşçiler; emperyalist sistemin amacı kârdır. Nerede daha çok kâr yapabiliyorsa üretim araçlarını oraya taşır. Burjuvazinin, işçilerin işsiz kalması ve sefil olması umurunda değildir.

Avusturya'da yaşayan kadın ve erkek işçiler...

Dün, Hubert Trikot ve Semperit'te vb. yaşananlar, bugün Kayak firması Kästle'de yaşanmaktadır. Yaşayabilmek için iş güçlerini satmaktan başka bir şeyi olmayan işçi sınıfının elinden bu imkanını da almaya çalışıyorlar. Yer yer alıyorlar.

Burjuvazinin doğası gereği amacı belli. Kâr... Kâr... Bunun için ne gerekiyorsa yapıyor. Biz işçiler gerekeni yapsaydık, burjuvazi üretim araçlarını ucuz işgücü olan devletlere transfer edemezdi.

İşçiler, böyle olumsuz durumlarda tavır takınabilmek için grev ve mücadele komiteleri kurmalıyız. Bu grev ve mücadele komiteleri, tek tek iş yerlerindeki olumsuzlukları önleyebilir. Ama sorun burjuva devletin kendinde. Bu devlet, Avusturya BOLŞEVİK PARTİ önderliğindeki sosyalist devrimle yıkılsın ki kâr amacıyla üretim yapılmasın. Bunun için çalışalım.

Kahrolsun sömürü sistemi! Kahrolsun Avusturya emperyalist devleti!

Ya barbarlık ya Sosyalizm!

25.2.1997 ▲

Bolşevik Partizan
Avusturya taraftarları

Yaşasın Bolşevik Parti!
Yaşasın Bolşevik devrim!
Bolşevizm Yenecektir!

Bolşevik Parti
Marmara Bölgesi

6.1.1997 ▲

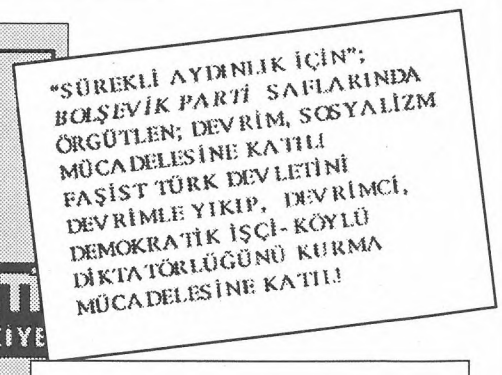

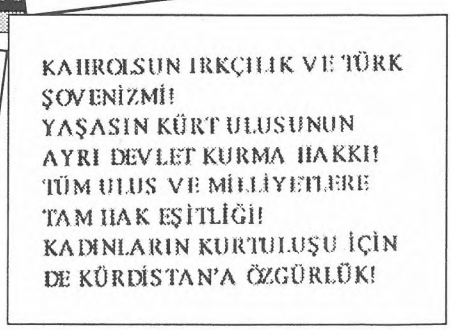

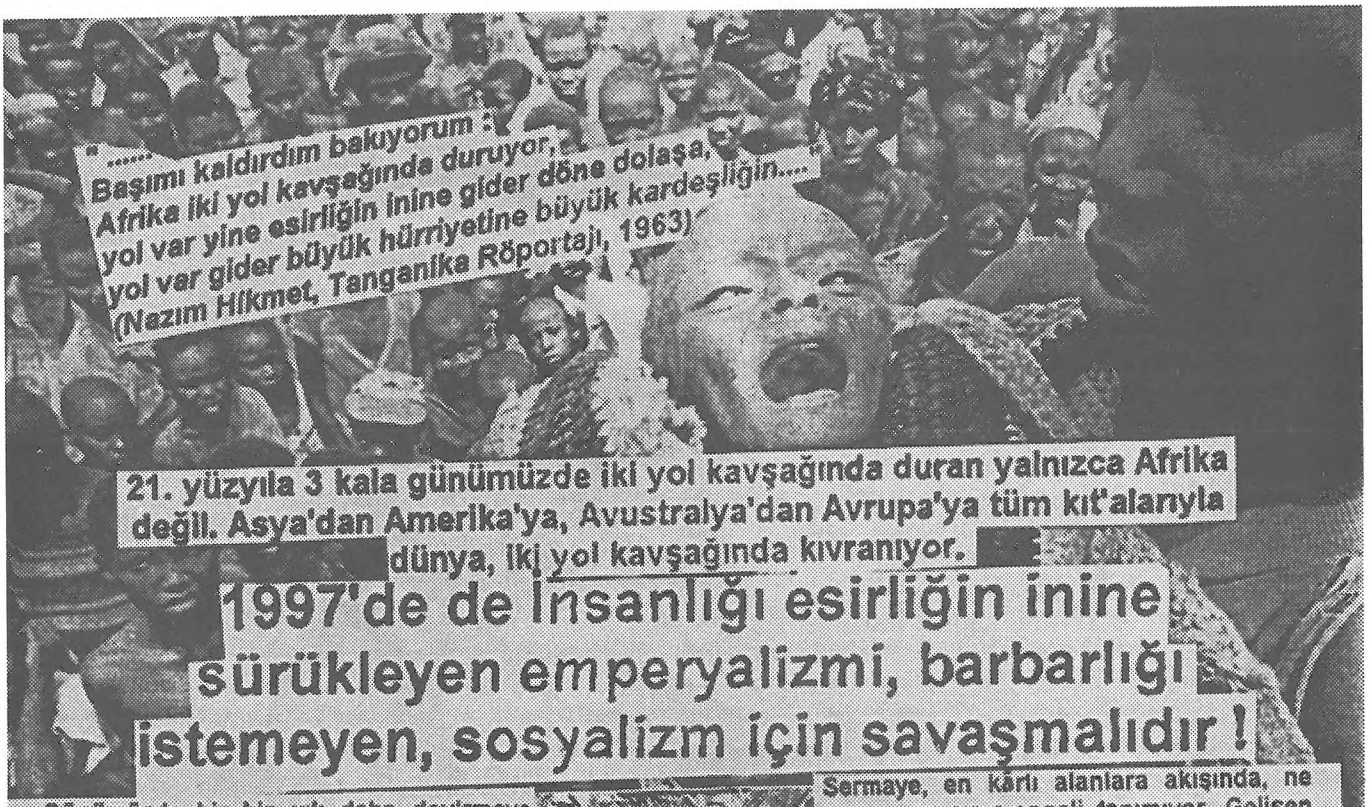

21. yüzyıla 3 kala günümüzde iki yol kavşağında duran yalnızca Afrika değil. Asya'dan Amerika'ya, Avustralya'dan Avrupa'ya tüm kıt'alarıyla dünya, iki yol kavşağında kıvranıyor.

1997'de de insanlığı esirliğin inine sürükleyen emperyalizmi, barbarlığı istemeyen, sosyalizm için savaşmalıdır!

Günümüzde bir bin yılı daha devirmeye hazırlanan dünyamızda 840 milyon insan yatağa aç giriyor. Hergün 30.000 çocuk beslenme yetersizliğinden ölüyor. İnsanlığın üçte biri açlıkla boğuşuyor. Oysa dünyada üretilen tahıl, günümüzde tüm insanlığı kat kat besleyecek düzeyde. Fakat 1 milyara yakın insanın açlıkla karşı karşıya olduğu Afrika, Asya, Latin Amerika'da ekonomiyi yönlendirenler emperyalistler. Onlar, ekonomiyi insanların ihtiyaçları doğrultusunda değil, kapitalist sömürü sisteminin çıkarları ve gerekleri doğrultusunda yönlendiriyorlar.

Dünya iki yol kavşağında kıvranıyor!

Uluslar ve kıt'alararası ulaşım ve iletişim yollarının gittikçe daha fazla mükemmelleşmesiyle emperyalist tekeller, sürekli en kârlı üretim alanlarına doğru akıyorlar.

Sermayenin dünya çapında tüm engelleri yıkarak gelişmesinin ifadesinden başka birşey olmayan "küreselleşme" hızla ilerliyor. Emperyalistlerin önderliğinde tüm dünya ülkeleri arasında oluşturulan WTO (Dünya Ticaret Örgütü), Avrupa'da oluşturulan Avrupa Birliği, Kuzey Amerika'da ABD, Meksika, Kanada arasında oluşturulan NAFTA, Uzak Doğu ülkeleri arasında oluşturulan ASEAN, bu gelişmelerin ürünleridir.

Bugün, bir dizi uluslararası tekelin yıllık üretimi, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerin yıllık toplam üretiminden daha fazla. Türkiye'nin 1994 yılı GSMH'sı 134 milyar dolar iken 1995'te Japon tekeli Mitsubishi'nin yıllık üretimi 182 milyar dolar. ABD tekellerinden General Motors'un 167 milyar dolardır. Dünyanın en büyük 20 tekeli, 80 en fakir ülkenin toplamından daha fazla üretmektedir. Birleşmiş Milletler'in hesaplarına göre, 358 dolar milyarderinin sahip olduğu servet, dünya nüfusunun yarısının kazandığından daha fazladır.

Sermaye, en kârlı alanlara akışında, ne zaman ne sınır engeli tanımıyor. Gelişen iletişim ve ulaşım imkanları sayesinde sermaye her dakika, her saniye en kârlı yatırım alanlarına doğru akıyor. Fakat bu süreç yaşanırken emperyalist tekeller ve devletler birbirleriyle didişmekten, dalaşmaktan, rekabetten geri kalmıyorlar.

Tek tek ülkeler, sermayeyi kendi sınırları içinde tutabilmek, uluslararası tekellere diğer ülkelerden daha elverişli bir sömürü ortamı yaratabilmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Bu yarışın bedeli geniş emekçi yığınların sırtına yüklenmeye çalışılıyor.

Sonuç, günümüzde en zengin emperyalist ülkelerde bile işsizlik ve mutlak yoksulluk sürekli artıyor. Sosyal yardımlar, uzun mücadeleler sonucu kazanılmış haklar budanıyor. Bugün, emperyalistlerin kendi verdikleri rakamlara göre, gelişmiş sanayi ülkelerinde 30 milyonun üzerinde resmî kayıtlı işsiz vardır.

Emperyalistler yeni bir yüzyılın eşiğinde, insanlığı barbarlık içinde çöküşe, yokoluşa doğru sürüklüyorlar.

Dünya iki yol kavşağında kıvranmaya devam ediyor.

Fransa'da kamu sektöründe çalışan emekçilerin 95 aralık ayında, Güney Kore işçi sınıfının 96 aralık sonunda başlattıkları ve haftalarca süren mücadeleleri, kapitalizmin değişik ülkelerde, değişik biçimlere bürünse de ücretli emek sömürüsüne dayanan gerçek özünün aynı olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Bu mücadeleler aynı zamanda insanlığı, büyük kardeşliğin büyük özgürlüğüne taşıyacak yolun ancak işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadeleriyle mümkün olacağını gösterdi. Fakat insanlığı sınıfsız, sömürüsüz, savaşsız yeni bir dünyaya taşıyacak yolun henüz başındayız. Emperyalist sistemin kurmuş olduğu barikatlar var aşılması gereken.

1997'de barbarlığı istemeyen, sosyalizm için savaşmalıdır!

Fransa'da son yıllarda dozajı sürekli artırılarak yürürlüğe konulan "Yabancılar Yasası", bu engellerden biri. Diğer emperyalist ülkelerde olduğu gibi işsizliğin, mutlak yoksulluğun giderek arttığı Fransa'da da hakim sınıflar, tüm emekçilere karşı topyekün saldırılarını sürdürüyorlar. Saldırılarını önemli bir engelle karşılaşmadan gerçekleştirebilmek için her türlü yönteme başvuruyorlar. Kapitalist sistemin kendisinden kaynaklanan kötülüklerin üzerini örtmek, emekçilerin birlikte mücadelelerini önlemek için klasik böl-yönet politikalarını uygulamaya çalışıyorlar. Yabancı emekçiler günah keçisi olarak gösteriliyor. Maastrich normlarını yakalamak için tüm emekçilere dayatılan ağır bedel gözlerden gizlenmeye çalışılıyor. Bir yandan Avrupa Birliğine üye ülkeler arasında sınırlar kaldırılırken, diğer yanda yabancı emekçi göçüne karşı sınırlara duvarlar örülüyor. 20 yıldan beri Fransa'da yaşayan emekçiler dahil kaçak işçiler konumuna düşürülüp sınır dışı edilmeye çalışılıyor. 1995 martından beri 300 Afrika'lı emekçinin başlattıkları ve giderek tüm ülkeye yayılan kağıtsızların mücadelesi şiddetle bastırılmaya, engellenmeye çalışılıyor.

Sosyalistler dönemi de içinde olmak üzere 20 yıldan beri ardarda çıkarılan ve yabancı emekçilerin yaşamını giderek ağırlaştıran saldırıları içeren "yabancılar kanunu" yeniden gündemde. Andaki içişleri bakanı Debré'nin adıyla anılan ve 24-25 şubatta parlamentoda ikinci kez tartışılacak kanun tasarısı sinema yapımcılarından entellektüellere, çeşitli meslek kuruluşlarından, hümanist örgütlere değişik çevrelerden yoğun tepkilerle karşılaştı. İçinde yabancı emekçilerin aile birleşimlerini engelleyen, on yıllık oturum haklarının yenilenmesini imkansızlaştıran, evlilik durumlarını sıkı kontrol altına alan, sınırdışı edilmeleri kolaylaştıran ve "güvenlik güçlerinin" yetkilerini arttıran "yabancılar kanunu"nun birden bire yoğun tepkilere yolaçan değişiklik tasarısı ne idi ? Evinde kağıtsız yabancı barındıran fransız ya da oturum hakkı olan yabancılar suçlu konumuna düşüyor ve yargılanıyorlar. Diğer yanda bir yabancının vize alması için belediyelerden harç karşılığı alınan "certificat d'hébérgement" (Barındırma belgesi) alan fransız ya da yabancı, misafirin gidişinden yine belediyeleri haberdar etmekle yükümlü kılınıyor. Yani polisle işbirliğine ve ispiyonculuğa zorlanıyorlar. Bu insanlık dışı kanuna itaatsizlik çağrıları yapan çevreler, bu tasarıyla 10 aralık 1941'de Vichy döneminde çıkarılan faşist kararnamelerle paralelliğe dikkat çekiyorlar.

Gerçekten de 96 kasımında Debré'nin sunduğu kanun tasarısıyla nazilerle işbirliği yapan Vichy'nin yürürlüğe koyduğu kararname arasındaki farklılık, yahudi kelimesinin yerine yabancı kelimesinin geçirilmesinden ibarettir.

Fransa bugün Avrupa ülkeleri arasında açık kafatasçı ırkçı faşistlerin doğrudan yönetimde olduğu üç büyük şehri olan tek ülke konumundadır. Faşizmi doğuran koşulların yaratıcısı olarak fransız emperyalist burjuvazisinin Milliyetçi Cephe partisine ve ülkede ırkçılığın, şövenizmin, faşizmin gelişmesine karşı olduklarına dair söylevleri sahtekarlıktan başka birşey değildir.

Gerek dünya çapında, gerekse Fransa'da gelişen barbarlığın gerçekte bir tek alternatifi vardır.

Sosyalizm !

Fakat, Titoların, Kruşçeflerin, Brejnevlerin, Tenglerin, Castroların sahte sosyalizmi değil ; Marx, Engels, Lenin, Stalinlerin gerçek sosyalizmi. Büyük Ekim Devriminin ertesinde Sovyetler Birliği'nde inşa edildiği biçimiyle sosyalizm, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin savunduğu sosyalizm.

İnsanlığı sömürüsüz, sınıfsız bir topluma taşıyacak yolda aşılması gereken engellerden biri işçi sınıfı ve emekçilerin sınıf bilincinin geriliğidir. Bolşevik partilerin, komünist önderliğin yokluğudur. Bu önderliği yaratmak için işçi sınıfı, burjuvazinin uşağı önderlerden, sendikalardan, partilerden oluşan barikatları aşmak, kendi sınıf partisinde örgütlenmek zorundadır. Ancak o zaman, yalnızca kazanılmış haklarını kaybetmemek için değil, bu sömürü düzenini yerle bir etmek için mücadeleler zafer kazanacaktır. Ancak o zaman insanlık, iki yol kavşağından büyük kardeşliğin, büyük özgürlüğüne doğru açılacak, o doğrultuda yol alacaktır.

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi !

22 Şubat 1997
Bolşevik Partizan Taraftarları
Fransa

Bir tartışma toplantısı üzerine...

16.2.1997'de şehrimizde PKK'lılar, PKK'nın Orta Doğu'da, Kafkasya'da ve Türkiye'de çeşitli devlet ve partilerle yaptıkları ittifak, önemi ve bu tür ittifaklara yenilerinin eklenmesi üzerine, geniş bir tartışma toplantısı yaptılar.

Bu toplantıya bizleri resmen davet ettiler (Yalnız, bizi toplantıya "Türk solu" olarak davet ettiler!). Biz de bu toplantıya memnuniyetle katılacağımızı belirttik. Bu toplantıya ... arkadaş katıldık, toplantı yeri dar olduğundan geniş katılmadık. Bizim dışımızda 2 saat gecikmeyle Partizan Sesi taraftarı arkadaşlar da katıldı. Biz toplantıya başlama saatinden yarım saat önce toplantı yerinde hazır bulunduk. Salonda 70-80 kadın ve erkek vardı. Toplantı, 10-15 dakika gecikmeyle başladı.

Toplantıyı açan arkadaş, önce saygı duruşuna davet etti, sonra da toplantıya ilişkin şu bilgiyi verdi:

"Türk arkadaşlara daha çok söz hakkı vereceğiz, tartışacağız. Buna ihtiyacımız vardır, yakınlaşmak istiyoruz. Onun dışında herkese de söz hakkı vereceğiz vs. denildi. Bugün Türkiye halkının temsilcisi DHKP/C ile partimiz üst düzeyde bir ittifak oluşturmuştur, kamuoyunun bilgisine sunulmuştur. Diğer parti ve gruplarla da bu yönlü görüşmeler yapılmakta. İşte bundan dolayı, Türkiyeli devrimcilere konuşma, tartışmada öncelik veriyoruz. Tüm grup ve partileri de bu ittifağa çağırıyoruz.

Bunun ötesinde, Kürdistan'ın geçmişine, Birinci Dünya Savaşı yıllarına, o dönemde dış şartlar Kürdistan için elverişli olmasına rağmen, iç şartlarda gelişmiş modern, milli bir gücün olmamasından dolayı bir milli devlet oluşturulamadı. Kemalizm, gerici mi gerici, kurnaz mı kurnaz. Osmanlı'dan saldırgan, şoven, barbar vs. O, kurnaz bir politikacı olarak Lenin'den ve Sovyetler Birliği'nden bile maddi ve manevi destek aldı. O, herkesi kandırıyordu. Bu yapının bir sonucu olarak TC devletini kurdu. TC'nin saldırganlığını, sömürgeciliğini, Kürt halkını yok etmeye çalıştığını vs. anlattı. Bugün Kürdistan'da bağımsız bir devlet kurmak için iç ve dış şartların elverişli olduğunu, TC devletinin bugün işlemez bir duruma geldiğini, ordusunun dağılmış, tasfiye olmuş, eroin ve gayri meşru yollara düşmüş durumdadır. Bizim ordumuz gelişip güçlenmekte, partimiz gelişp güçlenmekte, milli devlet milli orduya doğru hızla ilerliyoruz. Paramız, silahımız, her şeyimiz vardır. İşte bu durumdan dolayı, bugün Orta Doğu'da birden fazla güçle ilişkilerimiz, ittifaklarımız mevcuttur. Suriye'yle çok yakın ilişkiler içindeyiz, bunu herkes biliyor. Önderliğimiz oradadır. Her şeyi orada organize ediyoruz. İran'la ilişkilerimiz var, ama Suriye düzeyinde değil, bu bizden kaynaklanmıyor. İran bizimle yakın ilişkiye girmek istemiyor, biz istiyoruz. Gelinen aşamada Rusya ile stratejik ilişki içine girme aşamasındayız. Avrupa ülkeleriyle de ilişkilerimiz var. TC'yi çok yönlü olarak krizin içine sokmuşuz. 1997 yılı savaş, barış yılı olacak, çok büyük gelişmeler olacak. Suriye'ye karşı bir silahlı mücadelemiz yoktur. Bütün dünya Suriye üzerine gidiyor. ABD, dünyanın jandarmasıdır. Biz bütün dünyaya savaş ilan edemeyiz. Suriye'nin PKK'ya ihtiyacı vardır. Stratejik ittifak, ideolojik birliği gerektirmez. Reel sosyalizmden ders çıkartarak, sosyalist Kürdistan-ML. PKK. Sosyalist ordumuz vs."

Bizim konuşmamızdan sonra Marksizm-Leninizm, Sosyalizm, işçi-köylüden söz etmeye ihtiyaç duydular. Toplantıyı açan arkadaş, konuşmalarını bu çerçevede yaptı.

Partizan Sesi taraftarı, bu konuyla ilgili ittifakları olumlu ve sevindirici bulduğunu, yalnız 6 TDKP'liyi öldürdüklerini belirterek bunun özeleştirisini vermediklerini, vermelerini istedi.

Bu toplantıda bizler de söz hakkı alarak, ulusal sorun ve ittifaklar sorunuyla ilgili; önce Türkiyeli Bolşevik sempatizanı, kısa bir konuşma yaptı, sonrada Roja Bolşewik sempatizanı arkadaş detaylı olarak şu konuşmayı yaptı: Önce bu toplantıya bizi çağırmanız, demokratik bir ortamı yaratmanızdan dolayı, bu toplantıyı olumlu buluyoruz. Ben Türkiyeli devrimci değilim. Kuzey Kürdistanlı Roja Bolşevik dergisinin bir sempatizanı olarak burada görüşlerimizi anlatacağım.

Biz, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için, sosyal kurtuluş mücadelesi doğrultusunda ulusal kurtuluş mücadelesi veriyoruz. Sosyal ve ulusal kurtuluş, günümüzde ancak ML'nin ilkeleri ışığında yürüyen bir partinin öncülüğünde, ancak zafere ulaşabilir. Bu nasıl olur: Önce üzerinde yaşadığımız dünyanın bir ekonomik, politik yapıya sahip olduğunu bilmek, Kuzey Kürdistan'da dünyanın bu ekonomik, politik çemberi içinde TC devleti önderliğinde, sömürgeleştirilmiş bir ülkedir.

Dünyanın içinde bulunduğu ekonomik, politik yapı, emperyalist, kapitalist sistemdir. Dünyanın bütün ülkelerine emperyalizm, kapitalizm egemendir. Bir dizi ülke bugün, emperyalizme bağımlı, yarı sömürge, sömürge konumdadır. Diğer bir dizi ülke ise, egemen uluslar olup, emperyalist devlet ve tekeller konumundadır. Aynı zamanda emperyalist devlet ve tekeller bölüştürülmüş dünyayı yeniden kendi aralarında paylaşmak için dalaşmakta, haksız savaşlar yürütmektedirler. Böyle bir ekonomik, politik yapıya sahip dünyada, Kuzey Kürdistan'ın sömürgecilikten kurtulması, sizin anlattığınız ve yaptığınız biçimde özgürlüğe ve bağımsızlığa gidemez. Neden gidemez? Rusya ve Suriye.

Rusya emperyalist, kapitalist sömürücü bir ülkedir. Suriye ise emperyalizme bağımlı, kapitalist, faşist, sömürgeci bir ülkedir. Siz bunlarla ilişki, ittifak, hatta Rusya ile stratejik ittifaktan söz edip ilişki içinde olduğunuzu seve seve anlatıyorsunuz. Bu anlamda sizin mücadeleniz, pekçok anlamda emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı değildir. Çünkü, emperyalist ve sömürgeci olan bir bölüm devletle ittifak içinde olmak, sizin antiemperyalist, antisömürgeci konumda olmadığınızı gösteriyor. Marksist-Leninist dünya görüşüne göre, antiemperyalist,

antisömürgeci demek, hiçbir sömürgeci ve emperyalist devlete dayanmadan, tüm emperyalist ve sömürgecilere karşı olmayı şart koşar. Bu anlamda, antiemperyalist olan bir ulusal kurtuluş hareketi, aynı zamanda bağımsız bir devlet kurma stratejisine ve gerçekte halkların kardeşliğini savunabilir. Bu doğrultuda faaliyet yürüten bir ulusal kurtuluş mücadelesinin ancak o zaman devrimci örgütlerle ittifakı sağlam ve gerçekçi olur. Bu anlamda, böyle bir konuma sahip bir ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun gerçekleştireceği ittifak desteklenebilir, savunulur. Siz böyle bir konuma sahip olmadığınız için, bu ittifakı desteklemiyoruz, savunmuyoruz. Bu ittifakın ömrü de kısa olacaktır. Biz, Türkiye işçi sınıfıyla ve ezilen halkıyla birlikte bir mücadele cephesinde ortak düşmanlarımıza karşı, ortak mücadeleyi örgütleyerek, sömürgeci faşist TC devletini yıkacağız. Böylece Kürt ulusunun özgürce kendisini ifade etme şartları oluşur. Diğer yandan, siz milli devlet, milli ordudan yana ve bunun için çalıştığınızı söyleyip, savunuyorsunuz. Biz, milli devletten ve milli ordudan yana değiliz. Biz işçilerin, köylülerin önderliğinde bir devletten ve ordudan yanayız. Bunun için çalışıyoruz. Milli devlet burjuva sömürücü bir devlettir. Kürdistan işçi ve emekçilerine hizmet etmeyecek, Atatürk'ün kurduğu TC devleti, nasıl sömürücülerin devleti ise, sizin de sözde kurmak istediğiniz milli devlet, öyle bir devlet olur. Bu anlamda biz Kuzey Kürdistanlı komünistler dünya işçilerinin ve ezilen hakların birliğinden yanayız. Türkiye işçi sınıfı ve ezilen halklarıyla eşit şartlar altında birliğinden yanayız. Kuzey Kürdistan'da toprak ağalarına, aşiret reislerine, kapitalist güçlere karşı mücadeleyi gözlerden, bilinçlerden bir an bile uzak tutmayacağız. Çünkü bizim davamız, iş-

12.1.1997 TARİHİNDE YAPILAN "DEVRİMCİLER ARASINDAKİ ŞİDDET" KONULU TOPLANTI ÜZERİNE NOTLAR...

Değerli yoldaşlar!

Sizlere ilk önce olayın nasıl geliştiğini aktarmak istiyorum. Güney bölgesinde bir alanda BP'ye sempati duyan bir arkadaşımız var. Bu arkadaşa MLKP'ye sempati duyan biri, BP'de çıkan "Kemal Yazar'ın öldürülmesini nefretle kınıyoruz" yazısını yazamazsınız, biz adamı kötü ederiz şeklinde tehditler savurur. Bizim arkadaş da neyi yazıp yazmıyacağımıza kendimizin karar vereceğini, bu konuyu kitle önünde tartışmak istiyorlarsa, buradaki kitle örgütünde toplantı yapacağını, kendilerinin de gelip kitle önünde konuşabileceklerini, diğer devrimci örgütlere de çağrı yapacağını söyler. Bunun üzerine toplantı düzenlenir...

Toplantı, kitleden izin alınarak bir saat geç başladı. Toplantıya 40 kişi katılmıştı. Toplantı, iki bölümde ele alındı. Birinci bölümde, 1960'lardan 1980'lere kadar olan durum anlatıldı. İkinci bölümde ise, 1980'den 1996'ya kadarki durum ortaya konuldu. Semineri veren yoldaş iyi hazırlanmıştı. BP'lerde çıkan yazılardan alıntılar ortaya konuldu. Bu alıntılarda hangi örgütün nerede ve kime saldırdığı ortaya konuldu. Daha sonra ara verildi. Aradan sonra, 1980 sonrası gelişmeler anlatıldı. Partizan'ın bize karşı saldırıları vs. anlatıldı. Anlatım bölümünden sonra sorular soruldu.

Gelen sorulardan bazıları şöyleydi: Siz kendinizi melek gibi gösteriyorsunuz, siz kimseye şiddet uygulamadınız mı? Sizin içinizden hiç ajan çıkmadı mı? Sizin içinizden ajan çıkarsa tavrınız ne olur? vb.

Biz bu sorulara tartışma bölümünden sonra cevap verebileceğimizi belirttik. Tartışma bölümüne geçildi. Söz alanlar belirlendi. İlk söz hakkını bizim bir yoldaşımız kullandı. Yoldaş, seminercinin anlattıklarını daha da detaylandırdı. Örgüt adına bizim dışımızda kimse söz hakkı almadı. Toplantıdaki diğer insanlar kişisel söz hakkı kullandılar. Toplantıda yer alanların bir bölümü Partizan Sesi taraftarlarıydı. Tartışma, "Kardelen Harekatı" ve ölüm oruçları üzerine yoğunlaştı. Bizim arkadaşlar çoğunluktaydı. Konuşan bir iki arkadaşımız da tartışmayı "Kardelen Harekatı" üzerine çektiler. Tam da "Partizan Sesi"nin çekmek istediği tartışma alanına bizim yoldaşlar da katıldı. Bunun için divan sık sık uyarma gereği duydu.

Toplantı çok gergin bir havada geçti. İkinci bölümde de kişilere beşer dakikalık söz hakkı verildi. Bizim yoldaşlar her zamanki gibi daha fazla konuşmak istiyorlardı. Daha sonra divan sorulan sorulara cevaplar verdi. Bizim açımızdan en önemlisi, tartışmaları burada sınırlamamak, ileriki dönemde de tartışma yanlısı olduğumuzu, kendine devrimciyim diyenlerin bu konuda çaba sarfetmesi gerektiği, bu tür olayların bir daha tekrarlanmaması gerektiği, devrimcilerin ortak bir platforma imza atmaları gerektiği belirtildi.

Bizim açımızdan toplantı olumluydu. BP'nin geniş propagandası yapıldı. Şunu da vurgulamayı gerekli görüyorum. Bir Antifacı arkadaş, böyle bir toplantının yapılmasını çok olumlu değerlendiriyor. Bu konuyla ilgili olarak bir yazı yazıp, semineri veren arkadaşa veriyor.

Bolşevik selamlar.

14.2.1997 ▲

Toplantıya katılan bir yoldaş.

çilerin, köylülerin davasıdır, sınıfsaldır. Sosyaldır, sosyal mücadeleyle ulusal mücadeleyi ustaca birleştirerek, bir bütün olarak emperyalizme, sömürgecilere, somut olarak da sömürgeci faşist TC devletine karşı mücadele ve onu silahlı demokratik halk devrimiyle yıkmaya.

Türk devleti ve ordusu, sizin anlattığınız kadar da ne çökmüştür, ne de tasfiye olmuştur, ne de yeni eroin, esrar, kadın tüccarlığı, silah ticareti, saldırgan, aşağılık terörcü yapısı oluşumundan yana böyledir. Tüm sömürücü kapitalist, emperyalist devletler aynı niteliğe sahiptir. Çünkü, sömürücüdür, talancıdır, işgalcidir. İşçilerin, emekçilerin, ezilen ulusların kanını emmek için vardırlar.

Kemalizmin kurnazlığı ve Lenin'in bu kurnazlığa gelmesi sonucuna gelince: Lenin, Kemalizmi çok iyi değerlendirmiş, onun sınıf niteliğini bilerek, o harekete destek vermiştir. Kemalizm, o dönem antisömürgeci, antiemperyalist konumda olduğu için desteklemiştir. Siz kitlelere gerçeği anlatmıyorsunuz, anlatamazsınız da. Kitlelerin kafalarını bulandıra bulandıra, taktik diye diye, işte Kemal de Lenin'le anlaştı, yardım aldı, devletini kurdu, biz niye yapmıyalım gibi meseleyi çarpıtıyorsunuz. Lenin ve o günkü Sovyetler Birliği, dünyada işçilerin ve ezilen halkların çıkarları için, kapitalizme, emperyalizme, sömürgeciliğe karşı, bütün sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerini desteklemiş.

Bugünkü Yeltsin ve BDT Rusya ile özde farklıdırlar. Bugünkü Rusya sömürücü, emperyalist, kapitalist, dünya işçi ve emekçilerinin can düşmanı, işgalci, ihlalci bir devlettir. Siz de böyle bir devletle ilişkiyi en üst düzeye götürüyorsunuz. Rusya bu ilişkide çıkarı olmasa, seni ne yapacak. Kürtleri kendi çıkarı için kullanacaktır, sorun budur.

Toparlarsak: PKK'nın yürüttüğü mücadelenin demokratik yanını her zaman savunuyoruz, onun ötesinde bu politikasıyla bağımsız ve özgür bir Kürdistan kuramaz. Bu görev, biz Bolşeviklerin görevidir. Emperyalist ve sömürgecilerle yapılan ilişki ve ittifakları doğru görmüyoruz. DHPC ile yapılan ittifak gerçekçi değildir. Konuşulacak, eleştirilecek bir dizi konu vardır, bunları da önümüzdeki dönemde eleştirir ve tartışırız, şimdilik bu kadar.

16.2.1997 ▲

Toplantıya katılan
bir Roja Bolşewik sempatizanı.

YOKSA IRKÇILIĞI VE YABANCI DÜŞMANLIĞINI KÖRÜKLEME YILI MI?!!

1997 yılı, Avrupa Birliği tarafından "Avrupa Irkçılığa Ve Yabancı Düşmanlığına Karşı Mücadele Yılı" olarak ilan edilmiştir! Devlet ve hükümet başkanları, yılın "anlam ve önemi üzerine" yaptıkları konuşmalarda, "ırkçılığın ve yabancı düşmanlığının gelişmesinden duydukları kaygıları" dile getirmişlerdir! Binlerce insanın gözü önünde, ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı sarfedilen bu sözler sahtekârlıktan başka bir şey değildir! Dökülen gözyaşları timsah gözyaşlarıdır!

Gün geçmiyor ki; Almanya, Fransa, Avusturya, Belçika, İsveç, İngiltere gibi Avrupa Birliği'ne dahil ülkelerde insanlar, başka renkten, ırktan oldukları, başka bir dili konuştukları için saldırıya uğramasınlar! Son yıllarda sadece Almanya'da, ırkçı faşist saldırılar sonucu onlarca insan hayatını kaybetti ve binlercesi de yaralandı! Yabancılara yönelik saldırılar Hoyerswerda, Rostock, Mölln, Solingen ve Lübeck'te toplu katliam boyutlarına vardı. Almanya ve diğer Avrupa Birliği ülkelerinde ırkçı faşist saldırılar sürekli artmaktadır! Devrimcilerin en ufak bir eylemi karşısında binlerce polisi anında harekete geçiren ve terör estiren emperyalist devletler, yükselen bu ırkçı faşist gelişme karşısında ciddi önlemler almadılar; bazı fazla aşırı giden ırkçı faşistlere göstermelik cezalar verilirken yabancılar yasası daha da sertleştirildi! Bu sahtekârlık değil de nedir?

"Avrupa Irkçılığa Ve Yabancı Düşmanlığına Karşı Mücadele Yılı" olarak ilan edilen 1997 yılında da aynı sahtekarlık ve iki yüzlülük devam etmektedir! Vizeleri olmayan 16 yaşından küçük çocukların, bu yılın Ocak ayından itibaren Almanya'ya girmeleri yasaklanmıştır! Alman emperyalist devleti, beşikteki bebelerden, okul çağındaki çocuklardan bile korkmaktadır! Yetişkinlerin, eğer oturma izinleri, hakları veya vizeleri yoksa bu ülkeye yasal yollardan girmeleri zaten mümkün değildir! Almanya, ülkeye kaçak girişleri engellemek için Doğu sınırını, uzay filmlerini andıran bir sistemle korumaktadır! Yabancılara karşı yasaların daha da sertleştirildiği Fransa'da, evsahiplerine evinde kalan yabancıları polise bildirme zorunluluğu getiren yasa tasarısı, ancak Şubat ayı sonunda başını sanatçı ve aydınların çektiği ve yüzbinlerce insanın katıldığı protesto gösterileri sonucunda engellenebilmiştir! Üç Fransız kentinde belediyeler "Front National" adlı ırkçı partinin adaylarının elindedir! Mart ayı başında Avusturya'da koalisyon hükümeti tarafından hazırlanan "Entegrasyon Paketi" adlı yasa tasarısı kabul edilmiştir! 1 Temmuz'dan itibaren yürürlüğe girecek olan bu yasayla yabancıların ve ilticacıların durumu daha da kötüleşecektir! Avusturya'da ırkçı Haider'in partisi FPÖ, her geçen gün daha fazla güçlenmektedir!

Doğu Bloku çökerken, Berlin Duvarı'nın kalıntıları üzerinde, sınırların kaldırılması üzerine özgürlük nutukları çeken emperyalist devletlerin yöneticileri, kendi sınırlarını yoksullara, yabancılara karşı korumak sözkonusu olunca özgürlük maskesini bir kenara atıp, zaten oldukça ağır olan yasaları daha da sertleştirmektedirler! Emperyalistlerin bugün, ırkçı faşist saldırılar karşısında, ciddi ve caydırıcı olmasa da bazı önlemler almalarının, ileri giden bazı canileri cezalandırmalarının nedeni; bu saldırılar karşısında yabancıları korumaktan daha çok, ülkenin dışarıda bozulan imajını düzeltmek ve yatırım yapma potansiyeli taşıyan uluslararası sermayeyi ürkütmemek içindir! Emperyalistlerin ırkçı saldırılar ve yabancı düşmanlığı hakkında verdikleri demeçler, çektikleri nutuklar, döktükleri gözyaşı işte bu yüzden sahtekârlıktan başka birşey değildir! Irkçılığı ve yabancı düşmanlığını mümkün kılan, besleyen ve körükleyen, emperyalist sömürü sisteminin bizzat kendisidir!

Irkçı faşist saldırılara karşı mücadele, esas olarak bu saldırıların kaynağı olan emperyalist sisteme karşı yürütülmelidir! Aynı zamanda, bu ırkçı-faşist saldırılara karşı, mümkün olan her yerde özsavunma örgütleri yaratılmalıdır. Emperyalist ülkelerdeki ırkçı faşist saldırıları kendi milliyetçiliğini güçlendirmek için kullanan hareketler hiçbir şekilde desteklenmemelidir! Emperyalist ülkelerde ırkçı-faşist saldırılara karşı mücadele aynı zamanda her türlü ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı da yürütülmelidir. Biz insanların Almanlar, Fransızlar, İngilizler, Avusturyalılar, Yahudiler, Türkler, Kürtler, Araplar veya "Çingeneler" olarak ayrılmasından, bölünmesinden değil; hangi milliyetten, ırktan ve renkten olursa olsun ezilenlerin, sömürülenlerin, emekçilerin, ırkçı faşist saldırıların asıl kaynağı olan emperyalist sisteme karşı, onu yıkmak için birlikte mücadele vermelerinden yanayız!

IRKÇI FAŞİST SALDIRILARIN KAYNAĞI EMPERYALİST SİSTEMİN KENDİSİDİR! EMPERYALİSTLERİN YABANCI DÜŞMANLIĞINA KARŞI "MÜCADELESİ", SAHTEKARLIKTIR!

SINIRLAR KALDIRILSIN HERKESE SERBEST DOLAŞMA HAKKI!

SINIRLAR IRKLAR, RENKLER, DİLLER, MİLLİYETLER ARASINDA DEĞİL; EZENLERLE EZİLENLER ARASINDA, SÖMÜRÜCÜLERLE EMEKÇİLER ARASINDA ÇEKİLMELİDİR!

YAŞASIN HER RENKTEN, IRKTAN, DİLDEN, MİLLİYETTEN EMEKÇİLERİN, EMPERYALİST SİSTEME KARŞI MÜCADELESİ!

12.03.1997

BOLŞEVİK PARTİZAN &
TROTZ ALLEDEM

UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDE!
NEWROZ ATEŞİYLE DEVRİM OCAĞINI KÖRÜKLE! YAŞASIN NEWROZ!

Newroz piroz bê!

BOLŞEVİK PARTİZAN